

Алън А. Милн

Мечо Пух

Мечо Пух

Въведение

НА ТЕБ

Ръка за ръка

Кристофър Робин и аз

ти поднасяме днес тази книга.

Нали си учудена?

Нали я харесваш?

Нали ти за туй си мечтала?

Ето я! За теб е!

Защото те обичаме!

Ако ти се е случвало да прочетеш някоя друга книга за Кристофър Робин, може би ще си спомниш, че по-рано той имаше един Лебед (или Лебеда си имаше Кристофър Робин – не знам точно как беше) и че той наричаше този лебед Пух. То беше отдавна и като се сбогувахме с Лебеда, ние си взехме името обратно, защото мислехме, че то повече няма да му трябва. И когато новото мече Едуард поиска едно галено, прекрасно име, име, което да вълнува и да е измислено само за него – Кристофър Робин изведнъж го нарече Пух. И така си остана.

Сега, когато вече обясних тази част от името му, ще обясня и другата.

Не е възможно да отидеш за по-дълго време в Лондон и да не посетиш Зоологическата градина. Има хора, които започват да я разглеждат оттам, където пише:

ВХОД

и с възможната най-голяма бързина минават край всички клетки ... докато стигнат дотам, където пише:

ИЗХОД

Но умните отиват веднага и застават при най-любимото животно.

Така и Кристофър Робин: той отива право там, където са мечките, започва да шепне нещо на помощника на пазача и вратата се отключва,

ние минаваме през някакъв тъмен вход, качваме се по стръмни стъпала, докато стигнем една специална клетка, тя се отваря, от нея се измъква нещо кафяво, космато, рошаво и с радостен вик: „О, Мечо!“, Кристофър Робин се хвърля в прегръдките му. Името на това мече е Мечо, което показва какво хубаво име е то за мечета. Смешното е само, че сега не си спомняме дали нашият Мечо е наречен първо Мечо, а после Пух, или първо Пух, а после Мечо. По-рано знаехме как беше, но сега вече сме забравили.

Тук Прасчо ме прекъсна с квичация си гласец:

– А за Мен?

– Мое мило Прасенце – отговорих, – в цялата книга пише и за теб.

– Но за Пух повече! – изквича той.

Нали разбирате – Прасчо завижда, че за Пух има Голямо Въведение. Е, няма защо да отричаме: разбира се, Пух е любимецът. Но и Прасчо е герой много пъти, когато Пух го няма. Защото не е възможно да вземеш Пух незабелязано в училище, а мъничкият Прасчо може да се пхне в джоба, където е голяма утеха да го чувствуваш, когато не си много сигурен дали два пъти по седем е 12 или 22! Понякога той се измъква от джоба и наднича в масилницата. По такъв начин става почтен от Пух, но Пух няма Нищо против:

– Някои са умни, а някои не са – казва той. И така си е!

А сега всички играчки се развикаха:

– Ами за Нас?

Затова най-добре е вече да престана да пиша Въведение, а да започна самата книга.

А. А. Милн

Глава първа, в която се запознаваме с Мечо Пух, с няколко пчели и приключенията започват

Ето мечето Едуард слиза по стълбите... бум... бум... бум... с главата надолу зад Кристофър Робин. Това е единственият начин за слизане по стълба, доколкото му е известно. Понякога му се струва, че сигурно има и друг начин – само да можеше за минутка поне да не си чука главата о всяко стъпало, а да помисли малко. Тогава пък му се струва, че няма! Но както и да е, ето го вече долу, готово да ви бъде

представено: Мечо Пух!

Когато за първи път чух името му, аз казах – както и вие сега се готвите да кажете: „Но той има козина!“

– Знам! – отговори ми Кристофър Робин.

– Тогава не можеш да го наричаш Пух!

– Не.

– Но ти го нарече така!

– Той е Мечо Пух! Не разбираш ли какво значи това?

– О, сега разбрах! – казах бързо.

Надявам се, че и вие вече сте разбрали, защото – все едно – това е единственото обяснение, което ще получите.

Понякога Мечо Пух обича да играе на нещо, когато слезе долу; друг път обича да седне тихичко пред огъня и да слуша приказки. Тази вечер...

– Хайде една приказка! – каза Кристофър Робин.

– Каква приказка? – попитах.

– Ще бъдеш ли така добър да разкажеш една на Мечо Пух?

– Разбира се! – казах. – Какви приказки обича той?

– За себе си! Защото той е от този вид мечки.

– Да, виждам.

– И така, бъди добър ...

– Ще се опитам – казах аз. И се опитах.

Едно време – отдавна, много отдавна, чак около миналия Петък – Мечето Пух живееше сам-само в една гора под името Сандерс.

(– Какво значи да живееш под име – попита Кристофър Робин.

– Това значи, че името е написано със златни букви над вратата и ти живееш под него.

– Пух не е много сигурен в това – каза Кристофър Робин.

– Но сега вече съм – обади се един ръмжащ глас.

– Тогава продължавам – казах аз.)

– Веднъж, както се разхождаше, Мечо Пух стигна до една поляна сред гората, в средата на тази поляна растеше грамаден дъб, а откъм върха на дъба се чуваше силно бръмчене.

Мечето седна под дървото, сложи глава между двете си лапи и започна да мисли:

„Преди всичко – каза си то – това бръмчене значи нещо. Не може да има бръмчене само току-тъй – бръм... бръм... – без да значи нещо. Щом има бръмчене – значи някой бръмчи. А единствената причина да издаваш такъв звук, доколкото знам, е защото си пчела.“

После мисли още дълго и си каза:

„А единствената причина да си пчела – доколкото знам – е да правиш мед!“

То се изправи развълнувано.

– А единствената причина да се прави мед е, за да мога аз да го ям!

Така мечето започна да се катери по дъба.

И

се

катери,

и

се

катери,

и

се

катери, и

както се

катереше, то си

затананика една

песничка.

Ето

каква

му

беше

песничката:

„Ах, не е ли смешно,

че обичам

мед?“

Бръм... бръм... бръм...

Чудя се защо!“

Покатери се още

по-нагоре

и

още

по-нагоре, и

още

малко

по-нагоре,

и

се

сети за

друга песничка:

„А колко смешно би било, нали, мечките да бяха вместо тез пчели:
кошера си щяха с мед те да напълнят

(ако пчели бяха мечките сами) в дънера, на ниско – да не качвам
стълби!“

То се бе поуморило, затова изпя тази Оплакваща се Песничка.

Ето го, почти стигна. Само да се качи на ето... онова клонче...

Пррррсс!!!

– Помощ! – извика Пух, като се блъсна в един клон, десет стъпки
по-долу.

– ... ако само не бях... – каза той, като полетя към друг клон, дваде-
сет стъпки по-надолу.

– ... исках само да... – заоправдава се Пух, като се превъртя презг-
лава и прекърши клонче, тридесет стъпки по-ниско ...

– ... исках...

– ... разбира се, то бе малко така... – допусна той, като бързо се
провря надолу между шест други клончета.

– ... всичко се случи поради... – реши той, като се сбoguва с послед-
ния клон, обърна се два-три пъти във въздуха и бухна с разперени
лапи в средата на една хвойна.

– ... всичко се случи поради обичта ми към меда. Ох! Помощ!

Мечето изпъзля из храста, извади бодлите от носа си и започна пак
да мисли. И първия човек, за когото се сети, беше Кристофър Робин.

(– За мен ли? – попита развълнуван Кристофър, не смеейки да
повярва.

– За теб!

Кристофър Робин не каза нищо, но очите му ставаха все по-големи,
а лицето – все по-розово.)

... И така Пух отиде при своя приятел Кристофър Робин, който жи-
вееше в друга част на Гората, зад една зелена врата.

– Добро утро, Кристофър Робин – каза Пух.

– Добро утро, Мечо Пух – каза ти.

– Мисля си дали имаш нещо такова като балонче.

– Балонче?!

– Да. Тъкмо си мислех, като идвах насам, дали се намира балонче у
Кристофър Робин, или не... защото се бях замислил за балони.

– За какво ти е притрябвал балон? – попита ти.

Пух се огледа наоколо, за да се увери, че никой няма да го чуе, и

като си сложи лапата до муцуната, прошепна:

– Мед!

– Ама не може да се вземе мед с балон!

– Мога! – каза Пух.

Случило се беше така, че предишния ден ти беше поканен у твоя приятел Прасчо и там на всички гости раздадоха балончета. На теб се беше паднало голямо зелено балонче. А понеже един от Зайовите роднини не дойде – много малък беше още, за да ходи по гости – и неговото синьо балонче остана, ти занесе у дома си и зеленото, и синьото балонче.

– Кое от двете искаш – показва ги ти на Пух.

Той сложи глава между двете си лапи и много внимателно обмисли.

– Виж как стои работата: когато отиваш с балон за мед, най-важното е пчелите да не те усетят. Ако си със зелен балон – те ще помислят, че си част от дървото, и няма да те забележат; ако си със син – ще помислят, че си част от небето, и пак няма да те забележат. Въпросът е как по-добре ще ги заблудиш.

– А няма ли да те забележат под балона? – попита ти.

– Може да ме забележат, но може и да не ме забележат – с пчелите никога не се знае какво може да ти се случи!

Пух помисли един миг и добави:

– Ще се постарая да изглеждам като малко черно облаче.

– Тогава по-добре е да вземеш синия балон – каза ти.

Така и направихте.

Двамата излязохте със синия балон, ти си взе и пушката за всеки случай – както правиш обикновено. Пух отиде до една много кална локва, която знаеше от по-рано, и се търкаля в нея, и се търкаля, докато стана съвсем черен. После надухте балона колкото беше възможно, но го държахте заедно за канапа, след туй ти изведнъж го пусна и Пух леко се понесе нагоре. Скоро стигна почти самия връх на дървото, само че десетина стъпки встрани от него.

– Уррааа! – извика ти.

– Прекрасно е, нали? – погледна Мечо Пух надолу. – Как изглеждам оттам?

– Приличаш на мече, което се е хванало за балон – каза ти.

– Нима?! – попита Пух разтревожен. – Нима не приличам на малко черно облаче сред синьото небе?

– Не много!

– Може отгоре да изглеждам иначе. И както ти казах, с пчелите никога нищо не се знае!

Нямаше вятър да го духне към дървото и Мечо Пух си остана така: можеше да вижда меда, можеше да мирише меда, но не можеше да го стигне.

След малко пак се обади:

– Кристофър Робин! – прошепна силно той.

– Какво?

– Струва ми се, че пчелите подозират нещо!

– Какво мислиш, че...

– Не знам, но нещо ми подсказва, че стават подозрителни!

– Може би подозират, че искаш да им вземеш меда?

– Може би! С пчелите никога не се знае какво може да ти се случи!

Настъпи тишина. После Пух пак извика:

– Кристофър Робин!

– Да?

– Имаш ли у вас чадър?

– Мисля, че имам.

– Искам да го донесеш тук, да се разхождаш с него под дървото, от време на време да поглеждаш нагоре към мен и да казваш: „Бре, бре! Май че ще вали!“ Мисля, че ако направим така, по-лесно ще ги измамим.

На теб ти стана смешно и ти си каза: „Глупаво мое мече!“ Но го каза наум, защото много си го обичаш, и отиде за чадъра.

– Дойде ли, най-после! – извика Пух, когато ти се върна под дървото. – Бях започнал да се тревожа, защото сега съм сигурен, че пчелите ме Подозират!

– Да отворя ли чадъра? – попита ти.

– Да, но почакай за минутка. Трябва да внимаваме! Важното е да измамим царицата. Можеш ли да я различиш отдолу?

– Не!

– Жалко! Тогавя започни да се разхождаш с отворен чадър, като казваш от време на време: „Бре, бре!... Май че ще вали!“, а аз в това време ще изпея една Песен на Облачето, каквато сигурно облачетата пеят... Започвай!

И така – докато ти се разхождаше напред-назад с отворен чадър и се тюккаше, че май ще вали – Пух пееше тази песничка:

„Облаче съм малко, леко, плувнало в небето, пея си на глас полека песенчица“. Ето:

„Облаче съм малко, леко, плувнало в небето; и съм гордо – че съм малко облаче в небето!“

Пчелите бръмчаха все по-подозрителни. Някои от тях излязоха от хралупата и започнаха да хвърчат около облачето, докато то пееше втория куплет. Една дори кацна на носа му за миг и пак отлетя:

– Кристофър ... Ох!... Робин! – извика облачето.

– Да?

– Като си мислих, дойдох до важно заключение: това не са истински пчели!

– А какви са?

– Това са фалшиви пчели... И мисля, че те не правят истински мед.

– Дали?

– Да. И затова мисля вече да слизам.

– Как ще слезеш? – попита ти.

Мечо Пух не бе помислил за това. Ако пуснеше връвта, щеше да падне изведнъж – „бум!“ – на земята, а това никак не му се харесваше. Затова мисли дълго и най-после каза:

– Кристофър Робин, ти трябва да простреляш балона. Носиш ли си пушката?

– Разбира се, че я нося! Но ако го прострелям, ще го повредя – каза ти.

– А ако не – каза Пух, – ще трябва да падна изведнъж и ще се повредя аз!

Щом разбра как стои работата, ти много внимателно се прицели и стреля.

– Ох! – извика Пух.

– Не улучих ли? – попита ти.

– Улучи. Но не балона! – изскимтя Пух.

– Много съжалявам! – каза ти и стреля отново. Този път улучи балона. Въздухът бавно излезе и Пух лекичко се спусна на земята.

Само че от дългото висене на връвта ръцете му се бяха схванали и цяла седмица стояха протегнати нагоре. А когато някоя муха му кацнеше на носа, трябваше да я духа: „Пух!“

И мисля (но не съм съвсем сигурен), че това беше май причината да го наречеш Пух!

– Това ли е краят на приказката? – попита Кристофър Робин.

– Това е краят на тази. Има още много.

– За Пух и за Мен?

– И за Прасчо, и за Зайо, за всички ви... Не помниш ли?

– Спомням си. Но щом се опитам да си го припомня, и забравям.

– Ами за онзи ден, когато Пух и Прасчо ловяха Муслон...

– Но не можах да го хванат, нали?

– Не.

– Пух не можа, защото няма никакъв ум. Но аз хванах ли го?

– Е, това ще каже приказката!

Кристофър Робин кимна:

– Да, спомням си я – каза той, – само че Пух почти я е забравил, защото му се иска да я чуе пак. Защото това е истинска случка, а не само спомняне!

– Точно така мисля и аз – казах. Кристофър въздъхна дълбоко, хвана мечето за единия крак и тръгна към вратата, като го влачеше след себе си. Преди да излезе, той се обърна:

– Ще дойдеш ли при мен, докато се къпя?

– Може – казах аз.

– Лошо ли го ударих, когато стрелях?

– Никак!

Той кимна пак и излезе. След малко чух как Мечо Пух – бум... бум... бум... – се качва нагоре по стълбата след него.

Глава втора, в която Пух отива на гости и попада натясно

Мечето Едуард, известно на приятелите си като Мечо Пух, или само Пух, за по-кратко, се разхождаше един ден из гората и си тананикаше гордо някаква песничка. Беше си я съчинило същия ден по време на Гимнастиката за Отслабване, която правеше всяка сутрин пред огледалото:

– Тра-ла-ла, тра-ла-ла – като се изпъваше колкото може нагоре и назад и – тра-ла-ла, тра-ла-ох, помощ! – ла – като се навеждаше да докосне пръстите на задните си лапи... След закуска то си я бе повтаряло толкова пъти, че я научи наизуст, и сега я пееше без грешка:

– Тра-ла-ла, тра-ла-ла тра-ла-ла, тра-ла-ла, рум-тум-тум, рум-тум-тум!

Като весело си тананикаше и весело се разхождаше наоколо, то си мислеше какво ли правят другите и как би се чувствувал някой, ако е друг. Неочаквано стигна до един песъчлив бряг, а в брега видя голяма дупка.

– Аха! (Гра-ла-ла, рум-тум-тум!). Ако зная нещо за нещата, тази дупка значи Зайо – каза Пух.

А Зайо значи Компания. А Компания значи Похапване и Публика, която Ме Слуша, докато Тананикам, и тям подобни... Рум-тум-тум, тум-ру-рум!

Мечето се наведе, пхна главата си в дупката и извика:

– Има ли някой в къщи?

Отвътре се чу трополене и после – тишина.

– Питам има ли някой в къщи? – извика силно Пух.

– Не! – обади се един глас и после добави: – Няма защо да крещиш толкова! Чух те много добре още първия път!

– Жалко! – каза Пух. – Ама съвсем никой ли няма?

– Никой!

Пух си измъкна главата от дупката, замисли се и си каза: „Трябва да има някой, който да каже «никой»!“ Той пхна отново главата си в дупката и извика:

Здрасти, Зайо! Ти ли си?

– Не – каза Зайо с променен глас.

– Не е ли това гласът на Зайо?

– Не мисля! – каза Зайо. – Не би трябвало да бъде!

– О! – извика Пух.

Той пак измъкна главата си от дупката, помисли малко, после отново я пхна в дупката и каза:

– Добре, но бъди така добър и ми кажи къде е Зайо?

– Той отиде да види своя приятел Мечо Пух, който му е голям приятел.

– Но това съм аз! – каза Пух много изненадан.

– Кой аз?!

– Пух, мечето!

– Сигурен ли си? – извика Зайо още по-учуден.

– Съвсем! Съвсем сигурен! – каза Пух.

– А, добре! Тогава заповядай вътре!

Пух се провира, провира през дупката и най-после влезе.

– Вярно! – каза Зайо, като го разгледа от главата до петите. – Наистина си ти! Радвам се, че те виждам!

– Ти кой помисли, че съм?

– Не бях сигурен. Знаеш какво е в Гората. Не бива да пускаш всекиго в къщата си. Трябва да се внимава! Какво ще кажеш, нещичко за похапване?

Пух много обичаше да похапва нещо към 11 часа сутрин и много се зарадва, като видя, че Зайо започна да нарежда паници и чаши. А когато Зайо го попита: „Мед или кондензирано мляко с хляб?“, Пух толкова се развълнува, че извика: „И двете!“ Ала се уплаши да не го помислят за лаком и добави: „Но не се тревожи и за хляб, моля ти се!“ И дълго след това не продума... Най-сетне, мляскайки с лепкав език, той стана, раздруса любезно лапата на Зайо и каза, че трябва да си върви.

– Трябва ли? – попита Зайо учтиво.

– Е добре – каза Пух, – бих могъл да остана още малко, ако има... ако... ти – говореше той, като усърдно гледаше към долапа.

– Фактически аз трябва да излизам вече – каза Зайо.

– Добре. Тръгвам тогава. Довиждане.

– Довиждане, щом не искаш повече да ядеш!

– Има ли още нещо? – попита бързо Пух. Зайо надникна в паниците и каза:

– Е, не. Свършило се е всичко.

– Така и предполагам – каза си тихичко мечето. – Довиждане! Трябва вече да си тръгвам.

То започна да се измъква от дупката. С предните си лапи дращеше напред, със задните риташе назад и след малко носът му се показа навън. След още малко... и ушите, и предните лапи се показаха, после раменете и после...

– Ох! Помощ! – извика Пух. – По-добре е да се върна... Ох! Жалко, трябва да продължа напред... Но не мога да направя и това! Ами сега? – изплаши се Пух. – Помощ! Ох! Помощ!

Зайо също искаше да излезе на разходка, но като видя, че предната врата е запушена, излезе през задната, заобиколи и застана пред Пух:

– Хей, ти май се заклеши?

– Ами! Н-не! – отговори Пух безгрижно. – Почивам си, мисля си и си тананикам!

– Я си подай лапата!

Мечо Пух си подаде лапата и Зайо започна да го тегли... тегли... тегли...

– Ох! – извика Пух. – Боли!

– Никакво съмнение, Пух, заклещен си!

– Това стана – сърдито извика Пух, – защото вратата ти не е достатъчно голяма!

– Това стана – строго каза Зайо – от много ядене! Още тогава си помислих – само че не исках да ти го кажа, – че един от двамата ни яде

много и това не бях аз! Е ... ще отида да доведе Кристофър Робин.

Кристофър Робин живееше на другия край на Гората и когато той дойде със Зайо и видя предната половина на Пух, каза „Глупаво мое мече!“ с такава обич, че всички се обнадежиха.

– Тъкмо бях започнал да се тревожа – каза Пух, като тихичко подсмърчаше, – че Зайо няма да може вече да използва предната врата. А това никак не бих желал!

– И аз също! – каза Зайо.

– Какво? Няма да може да я използва ли? – каза Кристофър Робин.
– Разбира се, че ще може!

– Дано! – каза Зайо.

– Ако не успеем да те издърпаме напред, Пух, ще те избутае назад.

Угрижен, Зайо си поподръпна мустака и каза, че ако го избутат назад, Пух ще се върне у дома му и разбира се, на Зайо ще му е много приятно да вижда Пух, но нали все пак трябва да се знае: някои животни са създадени да живеят на дърветата, други – под земята и...

– Искаш да кажеш, че аз никога няма да изляза навън? – прекъсна го Пух.

– Искам да кажа, че като си излязъл вече наполовина, ще бъде жалко да се откажем от постигнатото.

Кристофър Робин кимна:

– Тогави ни остава само едно: да чакаме... докато изтънееш отново.

– Колко ще трае това чакане? – попита Пух разтревожен.

– Около една седмица, мисля.

– Но аз не мога да седя тук цяла седмица!

– Много си добре там, глупаво старо Мече! Да не мислиш, че ще бъде лесно да те измъкнем?

– Ще ти четем! – извика Зайо радостно. – Дано само не завали сняг – прибави той. – И понеже, стари приятелю, заемаш почти половината ми къща, ще имаш ли нещо против, ако използвам задните ти крака да си простирам на тях прането? И без това те за нищо не ти служат сега, а на мен ще ми е много удобно!

– Цяла седмица! – каза Пух тъжно. – А за храна?

– Боя се, че няма да има храна – каза Кристофър Робин, – защото трябва по-бързо да изтънееш. Но ние ще ти четем.

Мечето се опита да въздъхне, ала разбра, че не може, защото е много натясно. И една сълза се отрони от окоето му, когато каза:

– Тогави, моля ви се, четете ми някоя Ободряваща Книга, която ще

бъде помощ и утеха за едно Зазидано Мече в Голямо Притеснение.

Цяла седмица Кристофър Робин чете такава книга на Северния край на Пух, а на Южния Зайо си сушеше прането. Помежду им мечето чувствуваше, че става все по-тънко и по-тънко. А в края на седмицата Кристофър Робин каза:

– Хайде сега!

Той хвана Пух за предните лапи, Зайо хвана Кристофър Робин, а всички Зайови роднини и приятели хванаха – един зад друг – Зайо и дружно задърпаха...

Дълго се чуваше само гласът на Пух:

– Ох!

и

– Ах!

и изведнъж се чу: „Плъок!“, като че отхвъркна тапа от бутилка.

И Кристофър Робин, и Зайо, и всички Зайови роднини и приятели се преметнаха презглава и паднаха по гръб един върху друг... а на върха на този куп изскочи Мечо Пух – свободен!

След като благодари с кимване на приятелите си, той, важен-важен, продължи разходката си из Гората, като си тананикаше гордо.

Кристофър Робин погледна след него с обич и си каза: „Мое старо, глупаво Мече!“

Глава трета, в която Пух и Прасчо отиват на лов и почти хващат една невестулка

Прасчо живееше в много голяма къща, издълбана в дънера на една бреза, брезата беше в средата на гората, а Прасчо живееше в средата на къщата.

Близо до дома му на една счупена дъсчица беше написано:

пазете Гор

Когато Кристофър Робин попита Прасчо какво значи това, той отговори, че е името на дядо му и на прадыдо му. Кристофър Робин каза, че това не може да бъде име, но Прасчо настоя, че то било съкратено от името Пазете Гордон. Дядо му бил имал две имена, в случай че загуби едното...

– И аз имам две имена – каза нехайно Кристофър Робин.

– Виждаш ли? Винаги е така!

Един хубав зимен ден Прасчо измиташе снега пред къщата си и когато вдигна глава, видя наблизно Мечо Пух. Пух обикаляше и обикаляше в кръг, дълбоко замислен. Когато Прасчо му се обади, той пак продължи да крачи, втрещен в снега.

– Здравсти! – повтори Прасчо. – Накъде си тръгнал?

– На лов – каза Пух.

– На лов за какво?

– По следите съм на нещо – каза Пух тайнствено.

– Следи на какво? – приближи се Прасчо.

– И аз това се питам: какво ли ще е?

– И как мислиш да си отговориш?

– Ще трябва да се срещна с това животно – каза Мечо Пух. – Погледни тук! – и той показа снега пред себе си. – Какво виждаш?

– Следи! – каза Прасчо. – Следи от лапи! – изквича той от възбуждение. – О, Пух, мислиш ли, че това е – е – е Невестулка?

– Може би – каза Пух. – Понякога е, а понякога не е! Никога не можеш да бъдеш сигурен в следите от лапи!

След тези думи Пух продължи по следите, а Прасчо го погледа минута-две и хукна след него.

Изведнъж Пух спря развълнуван и се наведе над следите.

– Какво има? – изквича Прасчо.

– Смешна работа! – каза Пух. – Виждам сега следи от две животни: тези тук – на каквото и да са били, и тези тук – на друго. Продължили са заедно като другари! Искаш ли да дойдеш с мен, Прасчо, в случай че те се окажат Опасни Животни?

Прасчо старателно си почеса ухото ... каза, че е свободен до Петък и ще му е приятно да го придружи, ако следите наистина са на една Невестулка.

– Искаш да кажеш, в случай че наистина са две Невестулки! – каза Мечо Пух и Прасчо отговори, че каквото ще да е, той е свободен до Петък, и те продължиха заедно.

Точно тук имаше малка групичка дървета лиственици и изглежда, че двете Невестулки – ако наистина бяха невестулки – са обикаляли около тях. Около тях тръгнаха и Пух, и Прасчо – там, където личаха следите. И за да мине времето, Прасчо разказваше на Пух какво е правел неговият дядо Пазете Г., за да Премахне това, че цял Се Схващал при Дебнене на Зверове, и как на стари години започнал да Страда от

Задух... и много други интересни неща, а Пух се чудеше на какво ли приличат Дядовците, дали тези животни, по следите на които сега вървят, не са Двама Дядовци, дали ще може да си занесе един Дядо у дома и какво би казал Кристофър Робин тогава.

А следите пред тях продължаваха...

Изведнъж Пух спря и показа възбуден надолу:

– Виж!

– Какво? – подскочи Прасчо. После, за да покаже, че не се е уплашил, подскочи още няколко пъти – уж се упражнява.

– Следите! – каза Пух. – Трето животно се е присъединило към другите две!

– Пух – изквича Прасчо, – да не би да е трета Невестулка?!

– Не – каза Пух, – защото тези следи са различни. Това са или Две Невестулки и друго животно, или Две други Животни и една Невестулка. Нека продължим да ги следим.

Те продължиха, сега вече малко разтревожени, понеже тези три животни пред тях може би имаха Враждебни Намерения. Прасчо си пожела силно неговият Дядо П. Г. да е сега при него, вместо кой знае къде, а Пух си мислеше колко хубаво би било изведнъж съвсем случайно да срещнат Кристофър Робин... само, разбира се, защото много го обича!

Внезапно Мечо Пух се спря пак и облиза върха на носа си, за да го разхлади, защото усети, че му стана по-горещо и по-тревожно от всеки друг път: пред тях имаше четири животни!

– Виждаш ли, Прасчо! Погледни тези следи: три, както бяха, Невестулки, и още една... и друга Невестулка е тръгнала с тях!

Така беше! Там бяха следите им – понякога едни върху други, но Все пак тук-там ясно личаха четири следи.

– Сетих се – Прасчо също облиза върха на зурличката си и не намери облекчение в това, – сетих се изведнъж, че трябва да свърша една работа, която забравих да свърша вчера и която не мога да свърша утре. Затова мисля, че трябва да се върна у дома и да я свърша веднага.

– Добре де! Ще я свършиш следобед! И аз ще се върна с теб!

– Работата е такава, че не може да се свърши следобед – бързо каза Прасчо. – Тя е специална сутрешна работа и дори трябва да бъде свършена между часовете... колко мислиш, че е часът?

– Около дванадесет – каза Мечо Пух, като погледна слънцето.

– ... точно между дванадесет и дванадесет часа и пет минути. Затова, мили Пух, прощавай, трябва да си вървя... Я! Какво е това?

Пух погледна пак небето, а като чу още едно изсвирване, погледна

в клоните на големия дъб и видя един приятел.

– Това е Кристофър Робин! – каза той.

– О! Тогава ти си добре – каза Прасчо. – Ще бъдеш в пълна безопасност с него. Довиждане! – И хукна към дома си с всичка сила, щастлив, че пак е Вън от Всякаква Опасност.

Кристофър Робин слезе бавно от дървото.

– Глупаво Старо Мече! – каза той. – Какво правиш ти? Първо обиколи два пъти дърветата сам, после Прасчо изтича след теб и двамата заедно ги обиколихте още веднъж... После тъкмо щяхте да обикаляте за четвърти път...

– Почакай малко – каза Мечо Пух, като си вдигна лапата. Той седна и се замисли по най-замисления начин, който може да измисли... После сложи лапа в една от Следите... потърка два пъти носа си и се изправи.

– Да! – каза Мечо Пух.

– Сега разбирам – изпъшка той.

– Аз съм Глупав и Измамен... Аз съм мече Без Никакъв Мозък.

– Ти си най-доброто Мече в Целия Свят! – каза Кристофър Робин нежно.

– Наистина ли? – попита Пух обнадежден и изведнъж светна от радост.

– Е, както и да е, Време е Вече за Обяд! И си тръгна към къщи.

Глава четвърта, в която Ийори загубва една опашка и Пух намира една

Старото сиво магаре Ийори, застанало само в най-сенчестия кът на гората, с разкрячени предни крака и клюмнала на една страна глава, мислеше за разни неща. Понякога си мислеше тъжно: „Защо?“, понякога мислеше: „Закъде?“, понякога – „Колко всъщност?“, а понякога не беше много сигурно за какво мисли. Затова, като видя, че Мечо Пух крачи на сам с тежките си стъпки, то се зарадва, че може да престане да мисли, а да му каже мрачно:

– Как си?

– А ти как си? – попита го Пух. Ийори люшна глава на сам-натам:

– Не много как! – каза той. – Отдавна не знам как съм!

– Горкият! – каза Пух. – Много те съжалявам ... Я! Я чакай да те

разгледам! – И както Ийори стоеше и гледаше мрачно в земята, Пух го обиколи веднъж...

– Ами какво е станало с твоята опашка? – учуди се той.

– Какво е станало?

– Няма я!

– Сигурен ли си?

– Опашката ти или е тук, или не е тук! Как мога да не я видя! А твоята я няма!

– Какво има?

– Нищо.

– Чакай да погледна! – И Ийори бавно се извърна към мястото, където тя обикновено висеше, но като не можа да я види от тази страна, той бавно се извърна на другата... докато дойде пак на същото място; тогава си наведе главата, погледна между предните си крака... и накрая с дълбока въздишка каза: – Струва ми се, че си прав.

– Разбира се, че съм прав! – каза Пух.

– Това Значи Много! – каза Ийори мрачно. – То Обяснява Всичко. Не ми е Чудно!

– Оставил си я някъде – каза Пух.

– Някой я е взел! – каза Ийори – ... Колко Им Прилича Това! – прибави той след дълго мълчание.

Пух искаше да му каже нещо утешително, но не знаеше какво. Тогава реши да направи нещо утешително.

– Ийори – каза той тържествено, – аз, Мечо Пух, ще намеря твоята опашка!

– Благодаря ти, Пух! – отговори Ийори. – Ти си истински приятел! Не като Някои ...

И така Пух започна да търси опашката на Ийори.

Беше хубава пролетна утрин в гората, когато Пух тръгна. Малки пухкави облачета весело си играеха по синьото небе, като ту скриваха слънцето, ту внезапно пак го откриваха, за да отстъпят място на други облачета. Между тях слънцето се усмихваше весело. Тъмните игли на боровете изглеждаха стари и посивели край светлозелената дантела на храстите.

Между боровете крачеше Мечето. После то се спусна надолу по каменисти корита на потоци, пак се изкатери нагоре по стръмни брегове от пясъчник и най-после, уморено и гладно, стигна до Голямата Гора. В Голямата Гора живееше Бухала.

– Ако някой знае всичко за всичко – каза си Мечето, – то това е

Бухала, който знае нещо за нещата. Името ми да не е Мечо Пух – а то е! – прибави той, – значи така е!

Бухала живееше в Дъба, в прекрасен старинен дворец, по-голям от който и да е дворец, или поне на Пух така му се струваше, понеже там имаше и чукче, и звънец с връв. Под чукачето беше написано:

молим джвънете ако ис кате даот ворим

Под връвта на звънца беше написано:

молим чукайте акони кой несе обади

Тези бележки бяха написани от Кристофър Робин, който единствен в Гората можеше да пише. Макар че Бухала беше умен и умееше много други неща – знаеше да пише и да чете собственото си име „Хубал“, – все пак пропадеше съвсем, когато трябваше да напише мъчни думи като „морбили“ или „конфитюр“ например.

Мечо Пух прочете внимателно бележките – отляво надясно и отдясно наляво – от страх да не пропусне някои указания. После, за да е по-сигурен, той почука и дръпна звънца, и дръпна звънца и почука, и извика силно:

– Бухльо, обади ми се! Мечо Пух те вика!

Вратата се отвори и Бухала погледна навън.

– Здравсти, Пух – каза той. – Какво има?

– Ужасно и тъжно! – каза Пух. – Защото Ййори, моят приятел, е загубил опашката си. Той Ридае за нея. Ще бъдеш ли така добър да ми кажеш как да му я намеря?

– Добре – каза Бухала. – Обичайната процедура при тези случаи е следната...

– Какво значи Обичай на та процедура? – попита Пух. – Аз съм Мечо с Много Малко Мозък и дългите думи ме Объркват.

– Значи Нещото, което трябва да се Направи.

– Щом значи това, съгласен съм – каза скромно Пух.

– Онова, което трябва да направим, е следното: първо – да напишем един Афишш. После...

– Чакай, чакай! – каза Пух, като си вдигна лапата. – Онова, което трябва да направим, е... какво каза? Точно тук, когато щеше да го кажеш, ти кихна...

– Не съм кихал!

– Да, ти кихна, Бухале!

– Извинявай, Пух, но не съм кихал! Не може да кихнеш, без да усетиш!

– Не можеш да чуеш кихане, без някой да е кихнал!

– Аз казах: първо да напишем един афишш...

– Ето, пак кихна! – каза тъжно Пух.

– Един афишш – извика Бухала, – в който да обявим, че ще дадем много нещо на този, който намери опашката на Ййори.

– Да... да... – кимаше Пух. – Когато говорим за много – продължи замечтано той, – искам да кажа, че сутрин обикновено хапвам малко, точно по това време – и той лакомо погледна към бюфета в ъгъла на трапезарията, – само глътка кондензирано мляко и нещо друго, например едно близване на мед...

– Добре – каза Бухала, – ще напишем всичко това в афишша и ще го окачим навред из Гората.

– Едно близване на мед – мърмореше си Мечето – или ... или... но щом трябва... – И като въздъхна дълбоко, то се постара да слуша Бухала внимателно.

Но Бухала говореше и говореше... с все по-дълги и все по-дълги думи, докато пак се върна до това, с което беше започнал, и обясни, че този, който трябва да напише афишша, е Кристофър Робин.

– Той написа моите обявления на вратата. Нали ги видя, Пух?

Известно време Пух кимаше със затворени очи и казваше едно след друго „да“ и „не“ на всичко, което Бухала говореше. Когато каза „да, да“ за последен път, побърза да прибави и „не, не“, без да знае всъщност за какво говори Бухала.

– Не ги ли видя? – попита Бухала учуден.

Ела да ги видиш сега!

Излязоха отвън. Пух погледна чукчето и бележката под него, погледна и връвта на звънеца, и бележката под нея, и колкото повече гледаше връвта, толкова по-ясно чувствуваше, че беше виждал нещо такова някъде и някога.

– Хубава връв, нали? – каза Бухала. Пух кимна.

– Тя ми напомня нещо – каза той, – но не мога да се сетя какво. Къде я намерих?

– Намерих я в Гората. Висеше на един храст. Помислих най-напред, че някой живее там, и я дръпнах, но никой не се обади. Тогава я дръпнах по-силно и тя остана в ръката ми и тъй като, изглежда, никой не я искаше, аз я донесох в къщи и...

– Бухале – каза Пух тържествено, – имаш грешка, някой я иска!

- Кой?
- Ийори. Моят мил приятел Ийори. Той беше ... той беше привързан към нея!
- Привързан?!
- Прикрепен към нея – каза Мечо Пух тъжно. С тези думи той откачи опашката и я занесе обратно на Ийори. И когато Кристофър Робин я закова с гвоздейче на мястото ѝ, Ийори запрепуска из Гората, като я развяваше така радостно, че Мечо Пух се умори от смях и трябваше да избърза до дома си, за да се подкрепи с няколко хапки...
- Когато половин час по-късно си обърса устата, той затананика гордо:
- Опашката кой наиде? Мечо Пух! В леса! Отиде, взе я – хайде обратно в два часа!
- (Часът беше всъщност единадесет!)

Глава пета, в която Прасчо среща Муслон

Един ден, когато Кристофър Робин, Мечо Пух и Прасчо разговаряха, Кристофър Робин преглътна залъка, който дъвчеше с удоволствие, и каза небрежно:

- Днес видях Му слон, Прасчо.
- Какво правеше той? – попита Прасчо.
- Подскачаше си наоколо – каза Кристофър Робин. – Не вярвам да ме е забелязал.
- Веднъж и аз видях един – поне мисля, че го видях, но може би не е бил той – каза Прасчо.
- И аз – каза Пух, като се чудеше как ли изглежда Муслона.
- Не се срещат често – каза небрежно Кристофър Робин.
- Не сега – каза Прасчо.
- Не по това време на годината – каза Пух. После заговориха за друго ... докато стана време за Пух и Прасчо да си вървят у дома.
- Отначало, докато се спъваха по пътеката край Голямата Гора, те двамата почти не си говореха. Но когато стигнаха до поточето и си помогнаха един на друг да го преминат, стъпвайки от камък на камък, и когато пак можеха да вървят един до друг, започнаха приятелски разговор за това-онова, Прасчо каза:
- Знаеш ли какво искам да ти кажа, Пух?

- Точно това мислех и аз, Прасчо.
- От друга страна, Пух, не трябва да забравяме...
- Правилно, Прасчо, макар че в момента съм забравил.

Когато стигнаха до Шестте Елички, Пух се огледа – да не би някой да чуе – и каза с много тържествен глас:

- Прасчо, реших нещо!
- Какво си решил, Пух?
- Реших да хвана един Муслон!

(Този текст е предназначен за хората, които нямат друга възможност да прочетат произведението. Ако вие можете да си го купите на хартия, моля, купете си го. Току-виж, част от парите ви отишли по предназначение. :-) (Виктор от БезМонитор.ком))

Докато казваше това, Пух кимна няколко пъти и очакваше Прасчо да попита „Как?“ или „Пух, ще можеш ли?“, или нещо такова, за да му помогне. Но Прасчо мълчеше. Работата беше там, че на Прасчо му се искаше самият той да се бе сетил пръв.

– Ще го хвана – каза Пух, като почака още малко – чрез капан. И този капан трябва да бъде Хитър Капан. Затова трябва да ми помогнеш, Прасчо!

– Пух – каза Прасчо, чувствайки се отново щастлив, – ще ти помогна! – И после попита: – Как ще го направим?

- Там е работата: как? Тогава седнаха да обмислят.

Първата идея на Пух беше да изкопаят Много Дълбока Дупка и Муслона, като мине, да падне в Дупката и...

- Защо? – попита Прасчо.
- Какво защо? – каза Пух.
- Защо ще падне вътре?

Пух се почеса по носа с лапата си и каза, че Муслона може би ще се разхожда наоколо, ще си тананика някоя песничка и ще поглежда към небето, за да види дали ще вали – така няма да забележи Много Дълбоката Дупка, преди да хлътне наполовина в нея, когато ще бъде вече твърде късно!

Прасчо каза, че това е Много Добър Капан, но представи си, че вече вали! Пух пак си почеса носа и призна, че не бе помислил за това. Ала след малко изведнъж целият светна и каза, че ако вече вали, Муслона ще погледне към небето, за да види дали ще се проясни, и така няма да види Много Дълбоката Дупка, преди да хлътне наполовина вътре... а тогава ще бъде вече твърде късно!

Прасчо каза, че след като и тази точка от плана му е обяснена, той

мисли, че това е един Хитър Капан! Пух се почувствува много горд, като чу това, и почна да счита, че Муслона е почти хванат. Но имаше да се решава и друго: къде да изкопаят Много Дълбоката Дупка.

Прасчо каза, че най-доброто място ще бъде някъде близо до Муслона, за да падне веднага в нея още при първата крачка.

– Но тогава той ще ни види, когато я копаем! – каза Пух.

– Няма, щом ще гледа към небето!

– Ще Подозира – каза Пух, – ако му се случи да погледне надолу. – Той мисли дълго и после прибави тъжно: – Не било толкова лесно, колкото го мислех! Изглежда, затова така рядко хващат Муслони.

– Сигурно – каза Прасчо.

Въздъгнаха и станаха. И като измъкнаха по няколко тръна от задниците си, пак седнаха. През цялото време Пух си повтаряше: „Ако само можех да измисля нещо!“ Той беше сигурен, че един Много Голям Ум може да хване един Муслон, ако се досети как да го направи.

– Представи си – каза той на Прасчо, – че ти искаш да ме хванеш. Как ще го направиш?

– Теб? Ето как: ще направя Капан и ще сложа Гърне с Мед в Капана. Ти ще го подушиш и сам ще влезеш при него, и...

– И ще отида при него – каза Пух възбуден, – само че внимателно, за да не се нараня, ще отида при Гърнето с Мед, най-напред ще го облича по края, като че ли уж няма повече в него, после ще се отдръпна, ще помисля малко, тогава ще се върна при Гърнето и ще започна да ближа от средата. И тогава...

– Остави сега това! Важното е, че ти ще си вътре и аз ще мога да те хвана. Сега да помислим Какво обичат Муслоните. Аз мисля – жълъди, нали? Ще сложим много... хей, събуди се, Пух!

Пух, който се беше унесъл в сладостни мечти, се стресна и каза, че Мед е много по-примамливо от Жълъди.

Прасчо не мислеше така.

И тъкмо щяха да започнат да спорят, когато Прасчо се сети, че ако поставят жълъди в Капана, ще трябва той да даде от своите, а ако сложат мед, тогава Пух ще трябва да даде от своя, затова каза „Добре, тогава мед!“ точно когато Пух се сети за същото и се канеше да каже: „Добре! Тогава жълъди!“

– Мед! – повтори Прасчо замислен, като че ли беше вече решено. – Аз ще я изкопая, докато ти донесеш меда!

– Много добре – каза Пух и тръгна с тежки крачки.

Щом стигна в къщи, той отиде при долапа, покачи се на стол и

свали голямо гърне от най-горната полица. На гърнето пишеше М Е Т, но за да бъде сигурен, той свали книжното капаче и погледна вътре: изглеждаше като същински мед! „Но не можеш да бъдеш сигурен – каза си той, – спомням си, чичо беше ми казвал, че е виждал сирене със същия цвят!“ Затова пхна в гърнето езика си и близна дълбоко.

– Да – каза Пух, – това е! Никакво съмнение – мед... бих казал до дъното на гърнето. Освен ако ... някой не е сложил сирене на дъното, за да се пошегува. Може би е по-добре да опитам малко по-надълбоко ... в случай че ... в случай че Муслона не обича сирене ... като мен ... ох – въздъхна той дълбоко, – имах право, мед ... чак до дъното!

Щом се увери в това, Пух занесе гърнето при Прасчо. Прасчо погледна от дъното на своята Много Дълбока Дупка и каза:

– Донесе ли?

– Да, но гърнето не е пълно – каза Пух и го подхвърли долу на Прасчо.

Прасчо го улови, надникна в него и каза:

– Не е! Само това ли ти е останало?

И Пух каза:

– Да.

Защото беше така.

Тогава Прасчо постави гърнето на дъното на Дупката, изкатери се горе и заедно си тръгнаха за дома.

– Е, хайде лека нощ, Пух – каза Прасчо, когато стигнаха до къщата на Мечето. – Утре в шест сутринта ще се срещнем при Шестте Елички, за да видим колко Муслона са паднали в нашия Капан.

– Добре! В шест часа, Прасчо! Ще вземеш ли въже?

– Не. Защо ти е въже?

– За да ги закараме в къщи.

– О! Мислех, че Муслоните ще тръгнат сами, щом им подсвирнеш.

– Някои тръгват, но някои не щат. С Муслоните никога не знаеш какво може да ти се случи! Е, хайде лека нощ!

– Лека нощ!

И Прасчо продължи за дома си Пазете Гор... докато Пух се готвеше да си ляга.

Няколко часа по-късно, когато нощта взе да си отива, мечето се събуди внезапно от някакво премаляване. Такова премаляване то бе имало и преди и вече знаеше какво означава това – беше гладно.

Пух отиде до долапа, качи се на стол, посегна към най-горната полица и нищо не напипа.

– Чудно – помисли той. – Знам, че имах гърне с мед там! Пълно гърне с мед най-горе и на него пишеше М Е Т, за да знам, че е пълно с мед. Много чудно!

Пух започна да се върти насам-натам, като се чудеше къде се е дянало гърнето, и си мърмореше...

Нещо такова:

Колко, колко смешно:
знам, че имах мед
в гърне с надпис МЕТ.
Спал съм непробудно,
пък сега е трудно
да си спомня – будно –
где съм го загубил
това гърне с мед!
Смешно! Колко смешно!

Три пъти вече си беше измърморил това с напевен глас, когато изведнѣж си спомни: оставил бе гърнето в Хитрия Капан, за да улови Муслон.

– Жалко! – каза Пух. – Това е от желанието ми да бѣда щедър към Муслоните! – И се върна в леглото си.

Но не можа да заспи. Колкото по се мъчеше да заспи, толкова по не можеше. Започна да Брои Агнета, което понякога много помага за заспиване, но като не успя, започна да брои Муслони.

Още по-зле! Защото всеки Муслон, който Пух отброяваше, отиваше право при едно негово гърне с мед и изядваше меда до дъно. Известно време Пух полежа нещастен, но когато 577-ят Муслон се облизваше и казваше: „Чудесен мед! Не помня да съм ял по-вкусен мед!“, той не изтрая, скочи от леглото, изтича навън и забърза право към Шестте Елички.

Слънцето си беше още в леглото, но слабата светлина по небето над Голямата Гора като че ли известяваше, че то вече се събужда и скоро ще изрита завивките си.

В здрача Шестте Елички изглеждаха мрачни и самотни. Много Дълбоката Дупка – още по-дълбока, а гърнето с Меда на дъното – тайнствена, неясна форма и нищо повече. Но когато Пух се приближи, неговият нос му обади, че това наистина е мед, и езикът му започна лакомо да облизва муцуната, готов за меда.

– Жалко! – каза Пух, като пхна муцуната си в гърнето. – Му слона го е изял!

После помисли малко и каза:

– О, не! Забравих! Аз го изядох!

Наистина той беше изял почти всичко. Имаше съвсем малко на дъното на гърнето. Пух напъха главата си вътре и започна да ближе...

Постепенно Прасчо се събуди. Щом се разсърни съвсем, той си каза:

– Ох!

После си каза храбро:

– Да!

И после още по-храбро:

– Точно така!...

Но не се чувствуваше много храбър, защото думата, която се въртеше наистина постоянно в главата му, беше „Муслони“.

Какъв ли е Му слона?

Дали е кръвожаден?

Идва ли, щом му подсвирнеш? И как идва?

Обича ли прасенца?

И ако обича прасенца, какви точно?

Да предположим, че е кръвожаден и обича прасенца, би ли направил изключение за Прасе, което има дядо Пазете Гордон?

Прасчо не можеше да си отговори на тези въпроси, а щеше да види първия си Муслон само след около час! Разбира се, заедно с Пух и това е много по-приятно, но представи си, че Муслоните обичат еднакво Прасета и Мечета? Не е ли по-добре да каже, че го боли главата и че не може да отиде до Шестте Елички тази сутрин? Ами ако денят е хубав и в Капана няма никакви Муслони, а той ще трябва да лежи цяла сутрин и да си губи времето напразно? Какво да направи?

Тогава му дойде Умна Идея в главата: ще отиде тихичко до Шестте Елички, предпазливо ще надникне в Капана, за да види има ли Муслон там. Ако има – ще се върне в леглото си, а ако няма – няма!

И така той отиде. Отначало мислеше, че няма да има Муслон в Капана, а после взе да мисли, че ще има. И колкото по наближаваше, толкова по-сигурен ставаше, че ще има, защото можеше вече да го чува как муслонее на дъното.

– О леле! Олеле! Олеле! – квикна си Прасчо и му се искаше да побегне, но веднъж дошъл толкова близо, той реши да види как изглежда Муслона. Промъкна се до Капана и надникна вътре...

През това време на дъното Мечо Пух се мъчеше да измъкне главата си от гърнето. И колкото я клатеше, толкова повече главата му се напъхваше навътре.

– Ами сега? – викна той в гърнето. И:

– О, помощоо ... ощ!

А най-често:

– Ох!

Той се мъчеше да блъсне гърнето в нещо, но понеже не виждаше – не успяваше да се блъсне; тогава се опита да се изкатери във от Капана, но като не виждаше нищо друго освен гърнето – и то една съвсем малка част от него, – не успяваше да си намери пътя. Най-после Пух си вдигна главата заедно с гърнето и изрева от Мъка и Отчаяние.

Точно в този момент Прасчо надникна в Капана.

– Помощ! Помооо-ощ! – изквича Прасчо. – Муслон! Ужасен Муслон!!!

И той хукна назад колкото му държах краката, като продължаваше да квичи:

– Помощ! Помооо... ощ!! Служасен Мон!!!

– ... мощ! ... мощ!... Жасен Муслон!!!

– ...ощ! ... ощ!! Мослен Ужасон!!!

Прасчо продължаваше да квичи като побеснял и да тича чак до къщата на Кристофър Робин.

– Какво се е случило, Прасчо? – каза Кристофър Робин, като ставаше от леглото.

– ... Мощ! – изквича Прасчо така задъхан, че звуковете едва излизаха от гърлото му. – Мус... Мусл... Слон!!

– Къде?

– Там! – изквича Прасчо, като посочи с крачето си.

– Как изглежда?

– Като... Като ... Има най-голямата глава, която си виждал някога! Грамадно нещо, като... като Нищо! Огромно! Като... Е, като... и аз не знам... като гигантско Голямо Нищо! Като гърне!

– Добре – каза Кристофър Робин, като си нахлузваше обувките. – Отивам да го видя. Ела!

Прасчо не се страхуваше, щом беше с него, и те отидоха.

– Аз вече го чувам, а ти?... – квика Прасчо възбуден, когато приближиха.

– И аз чувам нещо! – квика Прасчо.

Това „нещо“ беше Пух, който си блъскаше главата с гърнето в един корен.

– Ето – квика Прасчо. – Нали е ужасно? – И той се притисна до ръката на своя приятел.

Изведнъж Кристофър Робин започна да се смее и се смя ... и се смя... и се смя... и се смя ... и докато той продължаваше да се смее – „Тряс!“ – главата на Муслона се блъсна в корена, гърнето се Разби и се показа главата на Пух.

Тогава Прасчо разбра какво Глупаво Прасенце е и така се засрами, че побягна в къщи и си легна с главоболие. А Кристофър Робин и Пух отидоха да закусят заедно.

– О, Мечо – каза Кристофър Робин, – да знаеш как те обичам!

– И аз – каза Пух.

Глава шеста, в която Ийори има Рожден ден и получава два подаръка

Ийори, старото сиво Магаре, застана край потока и се огледа във водата.

– Трагично! – каза той. – Това е то! Трагично!!

Обърна се и тръгна по брега. Двадесетина крачки по-надолу той прегази потока, продължи бавно по отсрещния бряг, после пак се огледа във водата.

– Както и предполагам! Не изглеждам по-добре и от тази страна! Но никой не обръща внимание! Никой не се е загрижил! Трагично! Това е то!

Нещо изшумоля зад него. Беше Пух.

– Добро утро, Ийори!

– Добро утро, Пух Мечо – каза Ийори мрачно. – Ако наистина е добро утрото! В което се съмнявам!

– Защо, какво се е случило?

– Нищо, Пух Мечо, нищо! Не всички могат... Някои не могат! Само това мога да кажа!

– Някои не могат какво? – попита Пух, като си почеса носа.

– Игривост! Песни и танци! Фаталност!

– О! – каза Пух. После мисли дълго и попита: – Какво е фаталност?

– Съдба! – продължи Ийори мрачно. – Френска дума, която значи съдба! Аз не се оплаквам, но Това е то!

Пух седна на един голям камък и се опита да проумее. Това му приличаше на гатанка, а той никак не можеше да ги отгатва, защото беше

Мече с Много Малък Ум. И той затананика на Ийори за Гатанката:

Га-та-та, га-та-та, га-та-та, Гатанка:

Лети – не е птичка. Бръмчи – не е мушичка!

Задавам Гатанка, а ти – отгатни!

Га-та-та, га-та-та, га-та-та, Гатанка!

Това беше първият куплет. Когато Мечето го свърши, Ийори не прояви неодобрение, затова Пух най-любезно му изпя и втория куплет:

Га-та-та, га-та-та, га-та-та, Гатанка:

Хвърчи – не е мушичка! Бръмчи – не е птичка!

Отгатна ли вече? Това е Пчеличка!

Га-та-та, га-та-та, га-та-та, Гатанка!

Ийори пак не произнесе нито думичка и Пух измънка последния куплет почти на себе си:

Га-та-та, га-та-та, га-та-та, Гатанка:

Медец – ох! – си ближе! И то – час по час!

Не е то Пчеличка! Това съм си аз!

Га-та-та, га-та-та, га-та-та, Гатанка!

– Така е! – каза Ийори. – Песни! Тра-ла-ла-ла, рим-тим-тим! И да събираме цветя! Май! Забавляваме се!

– Аз да! – каза Пух.

– Някои могат! – каза Ийори.

– Защо? Какво се е случило?

– Нима се е случило нещо?

– Изглеждаш толкова тъжен, Ийори!

– Тъжен? Защо да съм тъжен? Днес е моят рожден ден! Най-щастливият ми ден в годината!

– Твоят рожден ден?! – каза Пух крайно изненадан.

– Разбира се! Не виждаш ли? Погледни всички подаръци, които съм получил! – Той разлюля широко крака си. – Погледни тортата с „Честит Рожден Ден“, Свещите! Розовата захар!

Пух погледна първо надясно... после наляво:

– Подаръци? Торта? Къде?

– Не можеш ли да ги видиш?

– Не! – каза Пух.

– И аз също! – каза Ийори. – Шега! – обясни той. – Ха, ха!

Пух си почеса главата, малко смутен от всичко това.

– Наистина ли имаш днес рожден ден? – попита той.

– Да! Днес!

– О! Тогава приеми моите най-сърдечни благопожелания, Ийори.

– Приеми и ти моите, Пух Мечо!

– Днес не ми е рожден ден!

– Да. Днес е моят.

– Но ти каза: „Приеми моите благопожелания...“

– А защо не? Не би искал да бъдеш нещастен на моя рожден ден, нали?

– О! Разбрах! – каза Пух.

– Достатъчно тежко е – рече Ийори почти съкрушен – сам да бъда нещастен, без подаръци, без торта, без свещи и без най-обикновено внимание от другите, та да бъде също така и друг нещастен...

Това беше вече много за Пух.

– Чакай ме тук! – извика той на Ийори и забърза колкото можеше към дома си. Защото почувствува, че трябва веднага да занесе някакъв подарък на Ийори, а по пътя имаше време да намисли какво ще е най-подходящо.

Пред дома си той завари Прасчо, който подскачаше пред вратата му, за да достигне чукчето.

– Здравей, Прасчо – каза Пух.

– Здравей, Пух – каза Прасчо.

– Какво се мъчиш да направиш?

– Мъча се да стигна чукчето – каза Прасчо. – Тъкмо минавах наблизо.

– Дай да ти помогна – каза Пух учтиво. Той хвана чукчето и почука на вратата.

– Току-що се видях с Ийори – започна той. – Бедният Ийори е в Много Тежко Положение, защото има рожден ден и никой не се е сетил за това. И сега Ийори е много Мрачен – ти знаеш какъв си е... и такъв е сега... Колко се бавят да отворят тези, дето живеят тук! – И Пух повторно почука.

– Ама, Пух! – каза Прасчо. – Това е твоят дом!

– О! – каза Пух. – Наистина! Тогава да влезем.

И така те влязоха.

Първото нещо, което Пух направи, беше да провери в долапа дали не е останало някое много малко гърненце с мед. Имаше едно и той го свали.

– Ще го дам на Ийори – обясни Пух. – Подарък. Какво ще му дадеш ти?

– Не може ли да го подарим заедно – предложи Прасчо, – от двамата ни?

– Не – каза Пух, – това не е добър план!

– Добре. Тогава ще му подаря балонче. Остана ми едно от миналия празник. Да отида да го взема, а?

– Това, Прасчо, е много добра идея. Точно от това се нуждае Ийори, за да се развесели. Никой не може да се развесели без балонче.

Прасчо тръгна към дома си, а Пух пое на другата страна с гърненцето под мишница.

Бе топъл ден, а той имаше много да върви. Беше отминал вече средата на пътя, когато едно чудно усещане го обзе. То започна от върха на носа му, премина като гъдел през цялото му тяло... та чак до петите. Сякаш някой вътре в него казваше: „Ей, Пух! Време е вече за малко нещо...“

– Нима, нима? – каза Пух. – Не знаех, че е толкова късно.

Той седна и повдигна похлупака на гърненцето си.

– Цяло щастие е, че го нося със себе си – помисли гласно той. – Не много мечки, тръгнаха на път в такъв горещ ден, биха се сетили да носят със себе си нещо за похапване. – И започна...

– Чакай сега да видя – каза си той, като лизна за последен път дъното на гърнето, – закъде бях тръгнал? А, да, за Ийори – и бавно се изправи. И изведнъж се опомни: беше изял подаръка за рождения ден на Ийори.

– Ами сега?! – завайка се Пух. – Какво да правя? Трябва да му подаря нещо!

Отначало не можа да измисли нищо. После изведнъж се сети: „Ами че това е много хубаво гърненце, дори и както няма мед в него! И ако аз го измия хубаво и намеря някой да напише върху него, «Честит рожден ден», Ийори може да си слага неща в него и то ще му бъде от Полза.“ И тъй като минаваше край Голямата Гора, той се отби в нея, да отиде при Бухала, който живееше там.

– Добро утро, Бухале!

– Добро утро, Пух – каза Бухала.

– Сърдечни благопожелания за рождения ден на Ийори! – каза Пух.

– О! Така ли било!

– Какво ще му подариш, Бухале?

– Какво ще му подариш ти, Пух?

– Подарявам му едно Полезно Гърненце, да си слага Разни Неща в Него, и искам да те помоля...

– Това ли е? – попита Бухала, като взе гърнето от лапите на Пух.

– Да. Аз исках да те помоля...

– Някой е държал мед в него – каза Бухала.

– Всичко можеш да държиш в него – каза Пух възбуден. – То е Много Полезно и така, а аз исках да те помоля ...

– Трябва да напишеш Честит Рожден Ден на него...

– Тъкмо това исках да те помоля – каза Пух, – защото моят правопис е Разклатен. Добър ми е иначе правописът, но се Клати и буквите отиват не на мястото си. Ти би ли написал върху него „Честит рожден ден“ вместо мен?

– Хубаво гърне – каза Бухала, като го оглеждаше от всички страни. – Може ли да го дадем от двама ни?

– Не – каза Пух, – това не е добра идея. А сега първо аз ще го измия, а после ти ще го напишеш.

Той изми гърнето и го изсуши, докато Бухала си подостряше молива и се чудеше как да напише „рожден ден“.

– Можеш ли да четеш, Пух? – попита той малко тревожно. – Отвън на вратата има надписи за чукането и звъненето, които Кристофър Робин написа. Можеш ли да ги прочетеш?

– Кристофър Робин ми каза какво е написано и тогава можах.

– Е добре, тогава аз ще ти кажа какво съм написал тук и ти ще можеш да го прочетеш.

И Бухала написа. Това написа:

ЧтиГоржднДем

Пух го погледна с възторг.

– Тук е казано: „Честит рожден ден“ – каза Бухала небрежно.

– Хубаво е! И дълго! – каза Пух възхитен.

– Всъщност аз написах, разбира се, „Много честит Рожден ден, с обич от Пух!“ Естествено изхабих доста молив, докато напиша толкова дълго нещо.

– О! Виждам!

...

Докато ставаше всичко това, Прасчо стигна до дома си, за да вземе балона за Ийори. Той го притисна здраво до гърдите си, да не хвъркне, и се затича колкото можеше по-бърже, за да стигне при Ийори преди Пух. Искаше му се пръв да поднесе подаръка, та да изглежда, че се е сетил, без някой да му каже.

Като тичаше, той си мислеше колко благодарен ще бъде Ийори и не гледаше къде стъпва... Внезапно кракът му попадна в една заешка

дупка и той се просна по корем.

– Бум!!!????!!!

Прасчо остана проснат.

Нещо се бе случило. Най-напред му се стори, че целият свят експлодира, после помисли, че част от Гората, а после му се стори, че само той и че сега той е сам на Луната или някъде другаде и никога вече няма да види нито Кристофър Робин, нито Пух, нито Ийори. А най-после си каза: „Дори и да съм на Луната, няма защо да лежа проснат по корем през всичкото време!“ Затова се изправи предпазливо и се огледа наоколо.

Все още беше в Гората!

– Интересно! Какво тогава избумтя така? Аз не мога да издам такъв гърмеж при падане! А къде ми е балонът? И какво търси тук това малко, влажно парцалче?

Това беше балонът!

– Олеле, олеле! Късно е вече, не мога да се върна, а и нямам друг балон! А може би Ийори не обича балони чак толкова!

Той се помъкна нататък, сега вече тъжен, стигна до Потока, където беше Ийори, и му извика:

– Добро утро, Ийори!

– Добро утро, малки Прасчо! – каза Ийори. – Ако наистина е добро утрото! В което се съмнявам! Но това няма значение!

– Сърдечни благо пожелания за деня – каза Прасчо, като се приближи.

Ийори престана да се оглежда в Потока и се обърна учуден към Прасчо:

– Повтори го пак! – каза той.

– Сърдечни благ...

– Почакай за момент!

Крепейки се на три крака, Ийори предпазливо повдигна четвъртия зад ухото си.

– Вчера го правих – обясни той, като падаше за трети път. – Много е лесно и така чувам по-добре... Готово! Кажете какво каза? – И наведе с крак ухото си напред.

– Сърдечни благопожелания за Деня! – повтори Прасчо.

– Мен ли имаш предвид?

– Разбира се, Ийори!

– За моя рожден ден?

– Да.

– Значи имам истински рожден ден?

– Да, Ийори, и ти донесох подарък.

Ийори свали десния си крак от дясното ухо и с голяма мъка вдигна левия.

– Трябва да го чуя и с другото ухо – каза той. – Хайде пак!

– Подарък! – извика Прасчо.

– За мен?!

– Да.

– За моя рожден ден?

– Разбира се, Ийори!

– Значи ще имам истински рожден ден?

– Да, Ийори! И ти донесох балон!

– Балон? – извика Ийори. – Ти каза балон? Тези големи цветни неща, които издухваш нагоре? Игривост! Песни и танци! И ние значи като всички!

– Да! Само че ... много съжالياвам, Ийори ... но когато тичах да ти го донеса, паднах.

– Колко жалко! Бързал си много! Дали не си се ударил лошо, малки Прасчо!

– Не, но ... аз ... аз ... О, Ийори, аз ... аз пукнах балона!

Последва дълго мълчание.

– Моя балон? – каза Ийори най-после. Прасчо кимна.

– Балона за моя рожден ден?

– Да, Ийори – каза Прасчо, като подсмърчаше леко. – Ето го. Заедно със сърдечни благопожелания! – И той подаде на Ийори влажната дрипа.

– Това ли е то? – каза Ийори малко изненадан.

Прасчо кимна.

– Моят подарък?

Прасчо кимна пак.

– Балонът?

– Да!

– Благодаря ти, Прасчо – каза Ийори. – Нали нямаш нищо против да те попитам – продължи той. – Какъв цвят имаше този балон, когато той... беше балон?

– Червен.

– Да, значи... Червен – мърмореше си той, – любимият ми цвят... Колко голям беше?

– Почти колкото мен.

– Да! Значи... колкото Прасчо – каза си тъжно Ийори, – любимата ми големина! Добре! Добре!

Прасчо се чувствуваше страшно неловко и не знаеше какво да каже. Тъкмо си отвори устата, за да каже все пак нещо, и реши, че няма смисъл да го казва, когато се чу вик от другата страна на Потока и там се показа Пух.

– Сърдечни благопожелания по случай рождения ти ден! – извика Пух, забравил, че вече беше казал това.

– Благодаря ти, Пух! Вече ги получих – каза мрачно Ийори.

– Донесох ти малък подарък – извика Пух развълнуван.

– Вече имам...

Пух прецапа Потока и застана пред Ийори, а Прасчо подсмърчаше отстрана с глава между ръчичките си.

– Много полезно гърненце – каза Пух. – Ето го! И на него е написано: „Честит Рожден Ден, с обич от Пух!“ Погледни: може да си слагаш разни неща вътре. Ето!

Ийори страшно се зарадва, като видя гърненцето.

– Ето – каза той, – мисля, че Балонът ми тъкмо ще влезе в гърненцето.

– О, не, Ийори – каза Пух, – балоните са много големи, за да влязат в Гърненце. Това, което се прави с Балон, е да го хванеш за връвта...

– Но не и моят! – каза Ийори гордо. – Погледни, Прасчо! – И докато Прасчо погледна натъжен, Ийори хвана със зъби Балона и внимателно го вкара в гърнето. След това го измъкна и го сложи на земята. После пак го вдигна, спусна го внимателно и го върна обратно.

– Ето – каза Пух, – влиза вътре!

– Ето – каза Прасчо, – излиза вън!

– Нали? – каза Ийори. – Влиза и излиза като нищо!

– Много се радвам – каза Пух щастлив, – че се сетих да ти подаря Полезно Гърне, за да си слагаш неща в него!

– Много се радвам – каза Прасчо щастлив, – че се сетих да ти подаря Нещо, което да слагаш в Полезното Гърне!

Но Ийори не чуваше нищо. Той вадеше балона и го пускаше пак, щастлив като никога.

– А аз подарих ли му нещо? – попита Кристофър Робин тъжно.

– Разбира се – казах, – ти му подари... не помниш ли... една малка... една малка... малка...

– Подарих му една кутийка бои да си рисува неща...

– Да!

- Но защo не му я бях дал още сутринта?
- Ти беше зает да му приготвиш празненството, торта с крем отгоре, три свещи, името му с розова захар и...
- Да, спомням си! – каза Кристофър Робин.

Глава седма, в която Кенга и бебето Ру идват в Гората и Прасчо бива окъпан

Никому, изглежда, не беше известно откъде дойдоха те, но ето ги в Гората – Кенга и Ру, бебето. Когато Пух попита Кристофър Робин:

– Как дойдоха тук?

Кристофър Робин каза:

– По Обикновения Начин, ако знаеш какво значи това, Пух.

И Пух не каза:

– О!

Само поклати два пъти главата си и повтори:

– Значи по Обикновения Начин? Аха! – И отиде тогава при приятеля си Прасчо, за да види какво мисли той по въпроса. У дома му завари Зайо и всички заговориха за това.

– Ето кое не ми харесва в тази работа – каза Зайо, – ето ни тук Пух и Прасчо, и аз, и изведнъж ...

– И Ийори! – каза Пух.

– ... и Ийори, и изведнъж...

– И Бухала – каза Пух.

– ... и Бухала, и изведнъж...

– О, и Ийори – каза Пух. – Щях да го забравя!

– Ето ни значи всички и... събуждаме се една сутрин и най-неочаквано намираме какво? Намираме Едно Странно Животно между нас! Животно, за което дори не сме чували някога нещо! Животно, което носи децата си в джобовете си! Представете си, че и аз понеса моите деца в моите джобове – колко джоба ще ми трябват?

– Шестнадесет?

– Седемнадесет, нали? – каза Зайо. – И един за носната ми кърпичка, значи осемнадесет. Осемнадесет джоба на един костюм! Представете ли си го?!

Последва дълго мълчание в размисъл ...

Изведнъж Пух, който се беше изчервил от напрегнатото мислене, каза:

– Сметнах ги: петнадесет!

– Кое? – попита Зайо.

– Петнадесет!

– Петнадесет какво?

– Твоето семейство.

– Е, какво от туй?

Пух си почеса носа и каза, че той мислел, че Зайо говори за своето семейство.

– Нима! – каза Зайо иронично.

– Да, ти говореше...

– Остави това, Пух – рече Прасчо нетърпеливо, – въпросът е какво ще правим с Кенга?

– О, разбирам! – каза Пух.

– Най-добрият начин ще бъде – каза Зайо, – най-добрият начин би бил този: да откраднем бебето Ру, да го скрием и когато Кенга ни попита къде е бебето Ру, ние да кажем: „Аха!“

– Аха! – започна да се упражнява Пух. – Аха! Аха! Разбира се – продължи той, – ние можем да кажем „Аха!“ и без да сме откраднали Ру.

– Пух – започна Зайо нежно, – ти нямаш никакъв ум.

– Знам! – каза Пух смирено.

– Ние ще кажем „Аха!“ така, че Кенга да разбере, че ние знаем къде е Ру. „Аха!“ значи: „Ще ти кажем къде е бебето Ру, ако обещаеш да напуснеш Гората и никога да не се връщаш тук!“ А сега не ме смущавай, докато мисля!

Пух отиде в един ъгъл и се опита да казва „Аха!“ по този начин. Понякога му се струваше, че значи това, което Зайо казваше, а понякога – че не значи. „Смятам, че ще го постигна с упражнение – мислеше си той. – Дали и Кенга ще трябва да се упражнява, за да може да ме разбере?“

– Само че има едно нещо – каза Прасчо, леко потрепквайки, – аз говорих с Кристофър Робин и той ми каза, че Кенга Обикновено я Смята за Едно от Най-Свирепите Животни. Обикновено аз не се плаша от Свирепи Животни, но добре е известно, че едно Свирепо Животно, когато го Лишиш от Малкото му, става свирепо колкото Две от По-Свирепите Животни. В такъв случай е може би глупаво да кажеш „Аха!“

– Прасчо – каза Зайо, като започна да подостря молива си, – нямаш

никаква смелост!

– Трудно е да бъдеш Храбър – каза Прасчо, леко подсмърчайки, – когато си Толкова Малко Животно!

Зайо, който беше започнал да пише много ревностно, повдигна глава и каза:

– Това, че ти си толкова малко животно, ще ни бъде много Полезно в нашето приключение.

Прасчо толкова се зарадва, че ще бъде Полезен, че забрави да се страхува, а когато Зайо обясни, че Кенга е Свирепа само през зимните месеци, а през другото време е Извънредно Разположена, той едва се сдържа на мястото си – толкова нетърпеливо очакваше да стане полезен веднага.

– А аз? – каза Пух тъжно. – Навярно няма да бъда полезен!

– Нищо, Пух – каза Прасчо утешително, – друг път може би!

– Без Пух – каза Зайо сериозно, като подостряше отново молива си – приключението е невъзможно!

– О! – каза Прасчо, като се стараше да не изглежда разочарован. А Пух отиде в един тъгъл на стаята и си каза гордо:

– Невъзможно без Мен! Ето какво Мече съм аз!

– Сега слушайте всички! – каза Зайо, като престана да пише.

Пух и Прасчо жадно заслушаха със зяпнали уста.

Ето какво им прочете Зайо:

План за отвличането на бебето Ру.

1 – Общи Бележки. Кенга тича по-бързо от всички ни, даже и от Мен.

2 – Още Общи Бележки. Кенга никога не изпуска от очи бебето Ру, освен когато е сигурно закопчано в джоба ѝ.

3 – Следователно. Ако трябва да отвлечем бебето Ру, ние трябва да вземем Голяма Преднина, защото Кенга тича по-бързо от всички Ни, дори и от Мен (виж точка първа).

4 – Една мисъл. Ако Ру изскочи от джоба на Кенга и Прасчо скочи вътре, Кенга няма да забележи разликата, защото Прасчо е Толкова Малко Животно.

5 – Като Ру.

6 – Но Кенга трябва да гледа на друга страна, за да не види, когато Прасчо скочи вътре.

7 – Виж точка 2.

8 – Друга Мисъл. Но ако Пух ѝ разказва в този момент нещо много разпалено, Тя може да погледне за миг на друга страна.

9 – И тогава аз ще мога да избягам с Ру.

10 – Бързо.

11 – И Кенга ще открие разликата едва По-Късно.

Зайо прочете това много горд. Известно време след като той свърши да чете, никой не каза нищо. А после Прасчо, който беззвучно си отваряше и затваряше устата, успя най-сетне да каже с дрезгав глас:

– И... По-Късно?

– Какво искаш да кажеш?

– Когато Кенга Открие Разликата?

– Тогава всички ще кажем „Аха!“

– И тримата?

– Да!

– О!

– Защо? Какво те смушава, Прасчо?

– Нищо – каза Прасчо, – щом и тримата го кажем ... Щом и тримата го кажем, нямам възражения. Но не бих искал да кажа „Аха!“ самичък. Няма да звучи така добре! Между другото исках да те попитам сигурен ли си в това, което каза за зимните месеци?

– Зимните месеци?

– Да... че била Свирепа само през Зимните Месеци.

– А? Да, да, това е вярно. А ти, Пух! Разбра какво трябва да правиш, нали?

– Не – каза Мечо Пух. – Не още. Какво трябва да правя?

– Ти просто трябва да говориш така увлекателно на Кенга, че тя да не забележи нищо!

– О! А за какво?

– За каквото щеш.

– Искаш да кажеш да ѝ кажа някои стихове или нещо подобно?

– Точно така – каза Зайо. – Великолепно! Сега да тръгваме!

И те тръгнаха да търсят Кенга.

Кенга и Ру прекарваха спокойно следобед си на едно песъчливо място в Гората. Ру се упражняваше в малки скокове из пясъка, като скачаше в мишите дупки и се изкатерваше навън, а Кенга, като се озърташе плахо, казваше: „Само още един скок, миличко, и тръгваме за дома!“

В този момент кой, мислите, се дотъра до тях? Пух!

– Добър ден, Кенга!

– Добър ден, Пух!

– Гледай ме как скачам! – изписка Ру и скочи в друга миша дупка.

– Здравей, Ру, мъничък!

– Тъкмо си тръгнахме за дома – каза Кенга. – Добър ден, Зайо! Добър ден, Прасчо!

Зайо и Прасчо току-що бяха дошли от другия край на полянката и казаха „Добър ден!“ и „Здравей, Ру!“ и Ру ги помоли да го видят как скача. Те го загледаха.

И Кенга гледаше...

– О, Кенга – каза Пух, след като Зайо два пъти му смигна, – не зная дали изобщо се интересуваш от Поезия...

– Не особено – каза Кенга.

– О! – каза Пух.

– Ру, миличък, само още един скок и тръгваме за дома!

Последва късо мълчание, докато Ру скочи в друга миша дупка.

– Продължавай! – прошепна високо Зайо зад лапата си.

– Като говорим за Поезия – каза Пух, – аз съчиних нещичко, като идвах насам. Ето ... чакай да си спомня...

– Представям си! – каза Кенга. – Хайде, Ру, миличък!

– Ще ви хареса това стихотворение – каза Зайо.

– Страшно много – каза Прасчо.

– Трябва да слушате много внимателно – каза Зайо.

– За да не пропуснете нещо – каза Прасчо.

– Разбира се – каза Кенга, но все гледаше към бебето Ру.

– Как започваше, Пух?

Пух се изкашля леко и започна:

„Стихове, съчинени от Мече с много малко Ум.

В понеделник, когато е топло, аз си мисля това-онова и най-често в главата ми чопли това Онова ли е и онова – Това.

Във вторник завей, завали ли – аз се блъскам кат птичка в кафез и се чудя и мая дали е... дали тез са Онез и онез – Тез?

Във сряда под облаче бяло се замислям и нямам покой – мисля де се е чуло, видяло кой Какво е и какво е Кой?

В четвъртък, щом всичко замръзне – всяко клонче със скреж е покрито ... Мисля. Мисля... дорде ми омръзне, че които са Тез – не са тез, Които.

Във петък...“

– Да, така, нали? – каза Кенга, без да дочака да чуе какво се е случило в петък. – Само още един скок, Ру, миличък, и ние наистина трябва да си вървим.

Зайо бързо смушка Пух.

– Като говорим за поезия – изведнъж каза Пух, – забелязахте ли онова дърво там?

– Къде? – каза Кенга. – Хайде, Ру...

– Точно там – каза Пух, като сочеше зад гърба на Кенга.

– Не – каза Кенга. – Хайде, скочи у мен, Ру, миличък, и тръгваме за дома!

– Трябва да погледнете това дърво точно там! – каза Зайо. – Да те вдигна ли, Ру? – И той го прегърна.

– Оттук виждам птица на него – каза Пух. – Или е риба?

– Вие трябва да видите тази птица оттук – каза Зайо, – ако не е риба.

– Не е риба! Птица е! – каза Прасчо.

– Така е май! – каза Зайо.

– Скорец или кос? – каза Пух.

– Това е въпросът – каза Зайо, – кос ли е, или скорец?

Тогавя Кенга си обърна най-сетне главата да погледне. В този миг Зайо извика високо: „Хайде, влизай, Ру!“ и Прасчо скочи в джоба на Кенга, а Зайо хукна да бяга, стиснал в лапите си Ру.

– Я, къде е Зайо? – каза Кенга, като се обърна.

– Добре ли се настани вътре, Ру, миличък?

От дъното на джоба на Кенга Прасчо квикна като Ру.

– Зайо си отиде – каза Пух. – Ако не се лъжа, имаше да свърши нещо внезапно.

– А Прасчо?

– Мисля, че и Прасчо си спомни нещо изведнъж...

– И ние трябва да си вървим вече у дома – каза Кенга. – Довиждане, Пух! – И с три големи скока тя изчезна.

Пух я изгледа, докато тя се отдалечаваше.

„Бих желал да мога да скачам така – помисли си гласно той. – Някои могат, а някои не могат! Това е то!“

Имаше моменти, когато Прасчо желаше Кенга да не може! Понякога, когато трябваше да върви, дълго през Гората за дома си, той мечтаеше да е птичка, но сега мислите му подскачаха на дъното на кенгиния джоб:

това не

– Ако е никога бих
летене, летял!!!

Когато изхвъркваше нагоре, Прасчо викаше „Оооо!“, а когато отново падаше на земята, викаше „Ох!“ И така през целия път до къщата на Кенга той викаше: „О-о-о-о... ох! О-о-о-о ... ох!“

Разбира се, щом разкопча джоба си, Кенга се досети какво се е случило. Само за миг й се стори, че е уплашена, но после разбра, че не е, защото знаеше, че Кристофър Робин никога няма да позволи да се случи нещо лошо на Ру. И си каза: „Щом те се шегуват с мен, и аз ще се пошегувам с тях!“

– Хайде, Ру, миличък – каза тя, като извади Прасчо от джоба си, – време е за лягане!

– Аха! – каза Прасчо както можеше след тази Ужасна Разходка. Но изглежда, че не беше много хубаво „Аха!“ и Кенга не можа да разбере какво значи.

– Първо баня! – каза Кенга весело.

– Аха! – каза Прасчо пак, като се оглеждаше тревожно за другите.

Но другите ги нямаше. През това време Зайо си играеше с бебето Ру у дома си и всеки миг го обикваше все повече. А Пух, който беше решил да става Кенга, беше още на песъчливата полянка сред Гората и се упражняваше да скача.

– Никак не съм сигурна – каза колебливо Кенга – дали е добра идеята ми да ти направя една студена баня тази вечер. Би ли желал, Ру, миличък?

Прасчо, който всъщност не беше привърженик на къпането, потърпна от възмущение и каза с най-голямата храброст, на която беше способен:

– Кенга, виждам, че е време да заговорим открито!

– Смешен малък Ру? – каза Кенга, като приготви водата за къпане.

– Аз не съм Ру – изквича силно Прасчо. – Аз съм Прасчо!

– Да, миличък, да! – каза Кенга спокойно. – Как хубаво си преправяш гласа като Прасчовия! Колко ми е умен – продължи тя, като взе голям жълт сапун от долапа. – Какво ли още ще измисли!

– Не виждаш ли – изквича Прасчо. – Нямах ли очи? Погледни ме!

– Гледам те, Ру, миличък – каза Кенга доста строго, – но и ти си спомни какво ти говорих за гримасниченето! Ако все така подражаваш на Прасчо, ще заприличаш на Прасчо и помисли си колко ще съжаляваш тогава! Хайде сега в легена и не ме карай да ти повтарям!

Преди да разбере какво става, Прасчо се намери в легена и Кенга го

жулеше вече здраво с голяма груба кесия.

– О-о! – квичеше Прасчо. – Пусни ме! Пусни ме, аз съм Прасчо!

– Не си отваряй устата, миличък, ще ти влезе сапун вътре – каза Кенга. – Ето, видя ли?

– Ти... ти... ти го правиш нарочно! – изфъфли Прасчо, щом можа отново да проговори... и изведнъж му запушиха устата със сапунената кесия.

– Вярно, миличък, затова мълчи!

След минута Прасчо бе изваден от легена и избърсан с хавлия.

– Сега – каза Кенга – ето ти лекарството и – леглото!

– К... к... какво лекарство? – изквича ужасен Прасчо.

– За да пораснеш голям и силен, миличък! Не би искал да останеш малък и хилав като Прасчо, нали? Затова, хайде!

В този момент някой почука на вратата.

– Влез – каза Кенга и Кристофър Робин влезе.

– Кристофър Робин! Кристофър Робин! – извика Прасчо. – Тя продължава да твърди, че съм Ру! Аз не съм Ру, нали!

Кристофър Робин го огледа внимателно и поклати глава:

– Не може да си Ру – каза той, – защото току-що видях Ру да си играе в Зайовата къща.

– Гледай ти! – удиви се Кенга. – Представи си! Представи си, аз да направя такава грешка!

– Разбра ли най-сетне! Нали ти казах: аз съм Прасчо!

Кристофър Робин пак поклати глава:

– О, ти не си Прасчо! – каза той. – Аз познавам Прасчо много добре. Той има съвсем друг цвят!

Прасчо искаше да каже, че това е така, защото той току-що е бил изкъпан, но после помисли, че може би е по-добре да не казва това, и като си отвори устата, за да каже нещо друго, Кенга му изсипа лъжицата с лекарството вътре, потупа го по гърба и му каза, че всъщност лекарството е доста приятно, когато му свикнеш.

– Знаех, че не е Прасчо – каза Кенга, – но се чудя кой може да бъде!

– Може би някакъв роднина на Пух – каза Кристофър Робин, – може би племенник или чичо, или нещо такова!

Кенга се съгласи, че навярно е така и му трябва някакво име.

– Ще го нарека Хенри Пухльо. Или накратко Пухльо – каза Кристофър Робин.

И тъкмо когато решаваха това, Хенри Пухльо се изтръгна от ръцете на Кенга и скочи на земята. За голяма негова радост Кристофър Робин

беше оставил вратата отворена. Никога досега Хенри Пухльо – Прасчо не беше тичал толкова бързо и не престана да тича, докато не наближи дома си. Когато останаха стотина крачки, той спря да тича и започна да се търкаля в прахоляка чак до дома си и така получи отново предишния си приятен цвят...

Кенга и Ру останаха в Гората. И всеки Вторник Ру прекарваше при своя голям приятел Зайо, и всеки Вторник Кенга прекарваше деня със своя голям приятел Пух, и всеки Вторник Прасчо прекарваше деня със своя голям приятел Кристофър Робин.

Така всички бяха пак щастливи.

Глава осма, в която Кристофър Робин води една експедиция на Северния полюс

Един хубав ден Пух се догътри сред Гората, за да види дали приятелят му Кристофър Робин се интересува изобщо от Мечки. Тази сутрин по време на закуската (проста закуска – една-две медени питки, леко намазани с мармалад) той изведнъж съчини нова песен. Започваше така:

Пей, хей! За живота на Мечето!

Като стигна дотук, той си почеса главата и си помисли: „Чудесно начало за една песен, но какъв да бъде вторият стих?“ Изпя три пъти „Хей!“ – но това не му помогна. „Може би ще е по-добре – помисли той, – ако изпея:

Хо! За живота на Мечето!“

Изпя го... но не вървеше.

„Ами ако изпея първия стих два пъти много бързо, може би ще се окаже, че пея третия и четвъртия стих, преди да съм помислил за тях, и така ще стане Хубава Песен. Хайде!“

Пей, хей! За живота на Мечето! Пей, хей! За живота на Мечето!

Нямам грижа вей ли, или сняг вали, щом тумбакът ми е пълен с мед! Нямам грижа дали мръзне, или се топи, щом муцуната ми е потънала във мед!

Пей, хей! За Мечето!

За Пух в мраз и Пух в горещо,
скоро ще получи пак нещо!!

Пух беше толкова доволен от тази песничка, че я пях през целия път до сред Гората. – „Ако продължавам да я пея – мислеше си той, – ще стане време да получа нещо малко ... и тогава последният стих няма да е верен!“ И започна да си го тананика без думи.

Кристофър Робин седеше пред вратата на къщичката си и си обуваеше Големите Ботуши. Щом видя Големите Ботуши, Пух вече знаеше, че ще има Приключение, затова бързо избърса меда от нослето си с опакото на лапата, приглади кожата си колкото можеше по-добре, за да изглежда Готов на Всичко.

– Добро утро, Кристофър Робин – извика той.

– Здравей, Пух Мечо! Не мога да обуя тези ботуши!

– А, лошо!

– Ще бъдеш ли така добър да ме подпираш отзад, защото трябва да ги дърпам толкова силно, че падам по гръб.

Пух седна зад него, заби пети в земята и здраво се облегна на гърба му. И Кристофър Робин се облегна здраво на неговия. И тегли... и тегли... докато ги нахлузи.

– И това стана! – каза Пух. – Сега какво ще правим?

– Всички отиваме на една Експедиция – каза Кристофър Робин, като стана и се отърсваше. – Благодаря ти, Пух!

– На Екседиция ли отиваме? – каза жадно Пух. – Досега май не съм ходил на такова място. Къде е Екседицията?

– Експедиция, глупаво Мечо! Има едно „п“ по средата!

– О! – каза Пух. – Зная. Всъщност не знаеше.

– Ще откриваме Северния Полюс.

– О! – каза Пух. – Какво е Северният Полюс?

– Нещо, което се открива! – каза Кристофър Робин безгрижно, но не много уверен.

– О! Разбрах! – каза Пух. – Нужни ли са мечки за откриването?

– Ами да! И Зайо, и Кенга, и всички вие! Това е Експедиция: да се наредят всички в дълга редица! Ти по-добре иди им кажи да се пригответ, докато прегледам дали ми е в ред пушката. Всички да носим Провизии.

– Да носим какво?

– Неща за ядене.

– О! – извика Мечо радостно. – Пък аз мислех, че каза Провизии!
Отивам да им кажа.

И той хукна нататък.

Най-напред срещна Зайо.

– Здравей, Зайо – каза той, – ти ли си?

– Да кажем, че не съм – каза Зайо, – да видим какво ще стане тогава!

– Има съобщение за теб.

– Ще му го предам!

– Всички отиваме на Екседиция с Кристофър Робин.

– Какво е то, когато си вече там?

– Нещо като лодка, мисля – каза Пух.

– О! Такова нещо, значи!

– Да. И ще открием Полюс ли, Колос ли... Каквото и да е, ще го откриваме!

– Ние ли? – каза Зайо.

– Да. И трябва да си вземем Про – неща за ядене, в случай че ни се прииска да ядем. Сега отивам при Прасчо. А ти ще кажеш на Кенга, нали?

Той остави Зайо и забърза към Прасчови.

Прасчо седеше на земята пред вратата на къщата си и весело духаше едно глухарче, за да узнае „дали това ще се случи тази година... до година... някога или никога!“ И тъкмо разбра, че „няма да се случи никога“, и се мъчеше да си спомни какво нямаше да се случи, като се надяваше, че е било нещо неприятно, когато Пух пристигна.

– О, Прасчо – каза Пух възбуден, – отиваме всички на Екседиция с неща за ядене, за да открием нещо!

– Какво да открием? – тревожно попита Прасчо.

– Ами... нещо!

– Да не е нещо свирепо?

– Кристофър Робин не спомена за свирепо. Каза само, че има едно „пе“ по средата.

– Аз се боя само от зъбите им. Но щом Кристофър Робин идва с нас, от нищо не ме е страх.

Скоро всички бяха готови сред Гората и Експедицията тръгна. Начело вървяха Кристофър Робин и Зайо, следваха – Прасчо и Пух, после Кенга с Ру в джоба си и Бухала, след тях – Ийори и най-накрая – една дълга редица от приятелите и роднините на Зайо.

– Не съм ги канил – обясняваше небрежно Зайо. – Сами дойдоха.

Винаги правят така! Могат да вървят накрая, зад Ййори.

– Искам да кажа – каза Ййори, – че те ме безпокоят. Не съм искал да дойда на тази Ексе... както Пух го каза. Дойдох, защото настоявахте! И ето ме тук, на края на тази Ексе... тази, за която говорим. Тогава нека бъда на края! Но ако винаги, когато искам да седна да си почина малко, ще трябва първо да разчиствам мястото от дузина и половина дребни приятели и роднини – тогава това не е никакво Ексе... или каквото и да е, а просто – Страшна Олелия! Това искам да кажа.

– Разбирам какво иска да каже Ййори – каза Бухала – и ако ме питате...

– Не питам никого! – каза Ййори. – Аз само казвам на всички: можем да търсим Северен Полюс, можем да играем на „Ринги-ринги-рае!“ На мен ми е все едно!

Чу се вик откъм началото на редицата:

– Хайде, идвайте! – викаше Кристофър Робин.

– Идвайте! – извикаха Пух и Прасчо.

– Идвайте! – извика Бухала.

– Тръгваме вече – каза Зайо. – Трябва да вървя! – И той избърза към началото на редицата при Кристофър Робин.

– Съгласен! Тръгваме!! – каза Ййори. – Само не ме Обвинявайте После!

Така тръгнаха да откриват Полюса. И както вървяха, си бѝбреха всички за това-онова с изключение на Пух, който съчиняваше песен.

– Това е първият куплет – каза той на Прасчо, когато беше вече готов.

– Първият куплет на какво?

– На моята песен.

– Коя песен?

– Тази!

– Коя тази!

– Е добре! Ако искаш, ще я чуеш!

– А откъде знаеш, че искам да я чуя?

Пух не можа да отговори на този въпрос, затова запя:

Към Полюса смело тръгнаха без страх: Бухалът, Прасчо и Зайо, и всички! Открива се Полюс – туй вече разбрах от Бухала, Прасчо и Зайо, и всички.

Ййори със Бухала, Кристофър с Пух и Зайови близки тръгнаха самички, а Полюсът где е не знай никой тук! Пей, пей, хей, за Бухала, Зайо и всички!

– Шшт! – каза Кристофър Робин, като се обърна към Пух. – Наближаваме едно Опасно Място!

– Шшт! – каза Пух, обръщайки се бързо към Прасчо.

– Шшт! – каза Прасчо на Кенга.

– Шшт! – каза Кенга на Бухала, докато Ру си каза само няколко пъти тихичко: „шшт!“

– Шшт! – каза Бухала на Ййори.

– Шшт! – каза Ййори с ужасен глас на всички Зайови приятели и роднини и „шшт!“ казаха те бързо един на друг по продължение на цялата редица, докато стигна до последния. А последният и най-малък Зайов приятел и роднина беше толкова смутен от това, че цялата Екседиция му каза „шшт!“, че зарови глава в една пукнатина в земята и остана там цели два дни, докато опасността мина, и тогава с голяма бързина се върна в къщи и си заживя тихо и мирно с леля си завинаги. Името му беше Александър Бръмбар.

Стигнаха до един поток, който се извиваше и блъскаше между високи скалисти брегове, и Кристофър Робин изведнъж видя колко е опасно това място.

– Тъкмо място – обясни той – за Засада!

– Какво е засадено там? – пошепна Пух на Прасчо. – Да не би да е хвойна?

– Драги Пух – каза Бухала надменно, – нима не знаеш какво значи Засада?

– Бухале – каза Прасчо, като го гледаше свирепо, – това, което ми пошепна Пух, е частен разговор и нямаш право ...

– Засада – каза Бухала – е един вид Изненада.

– Такава е и хвойната понякога – каза Пух.

– Засада, както се канех да обясня на Пух, е един вид Изненада.

– Ако някой неочаквано връхлети отгоре ти, това е Засада – каза Бухала.

– Засада, Пух, е когато някой връхлети отгоре ти – обясни Прасчо.

Пух, който сега знаеше какво е Засада, каза, че и хвойната веднъж го връхлетяла най-неочаквано, когато той паднал от едно дърво и трябвало после цели шест дни да се чисти от бодлите ѝ.

– Ние не говорим за хвойна! – каза Бухала малко раздражен.

– Но аз говоря! – каза Пух.

Сега те предпазливо се катереха нагоре по брега на потока, стъпвайки от скала на скала, и след малко стигнаха до едно място, където бреговете се разширяваха от двете страни в хубаво обрасли с трева

полянки. Щом ги видя, Кристофър Робин извика: „Стой!“, и всички седнаха да си почиват.

– Мисля – каза Кристофър Робин, – че сега трябва да си изядем всичките Провизии, за да не ни тежат по пътя.

– Какво всичко да си изядем? – попита Пух.

– Всичко, което носим – каза Прасчо и се зае със закуската си.

– Това е добра идея – каза Пух и се зае със своята.

– Всеки ли е взел храна? – попита Кристофър Робин с пълна уста.

– Всички освен мен! – каза Ййори. – Както Винаги! – Той ги огледа наред с обичайния си меланхоличен поглед: – Надяваме се, че никой от вас не е седнал случайно върху магарешки бодил?

– Струва ми се, че аз! – каза Пух. – Ох! – Той се изправи и се огледа отзад. – Да, аз! Така си и мислех!

– Благодаря ти, Пух, щом вече не ти е нужен! – Ййори дойде до мястото, откъдето току-що стана Пух, и започна да яде. – Повреждат се, като сядаш отгоре им! – продължи Ййори, като ги изгледа, дъвчейки. – Не са вече Сочни! Запомнете това всички! Малко Внимание, малко Мисъл за другите – и всичко би изглеждало иначе!

Щом се нахрани, Кристофър Робин пошепна нещо на Зайо и Зайо каза:

– Да, да! Разбира се! – И двамата се отдалечиха нагоре край потока.

– Не искам другите да чуят – каза Кристофър Робин.

– Не трябва – каза Зайо важно.

– Виж какво, Зайо ... чудя се дали ... Само това... нали знаеш Как изглежда Северният Полнос?

– Ами... – каза Зайо, като си гладеше мустаците. – Щом ме питаш...

– Знаех по-рано, ама сега нещо съм го позабравил – каза Кристофър Робин нехайно.

– Смешно – каза Зайо, – ама и аз нещо съм го позабравил, при все че някога го знаех.

– Смятам, че е кол, забит в земята.

– Сигурно е кол – каза Зайо. – Щом му викат полнос-колнос, той е кол! И тогава смятам, че ще бъде забит в земята. Няма къде другаде да бъде забит.

– Да. Така мисля и аз.

– Важното е – каза Зайо – на кое място е забит!

Те се върнаха при другите. Прасчо се беше изтегнал по гръб и кроличко хъркаше. Ру си миеше лицето и лапичките в Потока, докато Кенга

гордо обясняваше на всички, че за първи път той сам си мие лицето.

Бухала разказваше на Кенга Интересен Анекдот, пълен с дълги думи, като Енциклопедия и Рододендрон, който Кенга не слушаше.

– Не съм съгласен с цялото това миене – роптаеше Ййори, – особено с тези безсмислени модерни глупости: Миене Зад ушите! Какво мислиш ти, Пух?

– Хм – каза Пух, – мисля, че...

Но ние никога няма да узнаем какво е мислил Пух, защото неочаквано се чу писъкът на Ру, изпляскване и силният тревожен вик на Кенга.

– Ето ти миене – каза Ййори.

– Ру падна във водата! – извика Зайо и заедно с Кристофър Робин се затичаха на помощ.

– Гледайте ме как плувам! – пискаше Ру от средата на потока, понесен от бързея към следващия вир.

– Добре ли си, Ру, миличък! – викаше Кенга тревожно.

– Да – писна Ру, – гледайте ме как плув... – и следващият бързей го отнесе към по-долното вирче.

Всеки се стараяше да помогне.

Прасчо – внезапно събуден – подскачаше на брега и квичеше: „О! О! Аз казвах...“

Бухала обясняваше, че при Случайно и Продължително Потопяне Важното е да си държиш Главата Над Водата...

Кенга подскачаше по брега и питаше: „Сигурен ли си, че се чувствуваш добре, Ру, миличък?“

Ру отговаряше, в който и вир да се намираше в момента: „Гледайте ме как плувам!“

Ййори беше се обърнал и бе потопил опашката си в първия вир, в който беше паднал Ру, и тихичко си мърмореше с гръб към Инцидента: „Ето ти тебе миене! Но хвани се за опашката ми, мъничък Ру, и всичко ще бъде наред!“

И Кристофър Робин, и Зайо дотичаха бързо, подминаха Ййори и викаха на другите пред тях...

– Не бой се, Ру! Идвам! – извика Кристофър Робин.

– Препречете с нещо потока по-долу, хей, някой от вас! – крещеше Зайо.

Пух вече беше взел нещо. Две вирчета по-долу от Ру той стоеше с един дълъг прът в лапите, Кенга дотича, взе другия край на пръта и го препречи през потока. Ру, който продължаваше да вика гордо: „Гледайте ме как плувам!“, беше довлечен до пръта и се покатери на него.

– Видяхте ли как плувах? – пискаше Ру възбуден, докато Кенга му се караше и го бършеше. – Пух, видя ли ме как плувах? Това се казва плуване! Като моето! Зайо, видя ли какво правех? Плувах! Кристофър Робин, видя ли ...

Но Кристофър Робин не слушаше. Той гледаше Пух.

– Пух – каза той, – къде намери този кол?

Пух погледна кола в лапите си:

– Просто го намерих – каза той. – Помислих, че може да бъде полезен, и го взех.

– Мечо Пух – Каза Кристофър Робин тържествено. – Експедицията завърши! Ти намери Северния Полус!!!

– О! – каза Пух.

Ийори още седеше с потопена опашка, когато всички дойдоха при него.

– Някой да каже на Ру да побърза! – каза той.

– Опашката ми започна да замръзва! Не бих искал да го споменавам, но го споменах. Не се оплаквам, но така е: опашката ми замръзва!

– Ето ме! – изписка Ру.

– О, ето те значи!

– Видя ли ме как плувах?

Ийори си извади опашката от водата и започна да я тръска.

– Както и предполагаш! – каза той. – Съвсем безчувствена е! Вкочанясала е! Това е то: Вкочанясала! Но щом никой не се тревожи, смятам – всичко е наред!

– Бедни стар Ийори! Аз ще ти я изсуша! – каза Кристофър Робин и като извади носната си кърпичка, започна да я разтрива.

– Благодаря ти, Кристофър Робин! Ти си, изглежда, единственият, който разбира от опашки. Те не мислят! Това е, което се случва с някои от тези, другите. Няма т въображение. За тях опашката не е опашка, а просто едно Парче Повече отзад!

– Не обръщай внимание, Ийори – каза Кристофър Робин, като разтриваше усилено опашката, – така по-добре ли е?

– Взех да я чувствавам пак като опашка. Става пак моя, ако разбираш какво искам да кажа.

– Хей, Ийори... – каза Пух, като дойде при тях с Полюса в лапите си.

– Благодаря ти, Пух, за вниманието, но едва ли ще може да ми послужи преди ден-два.

– Какво да ти послужи?

– Това, за което говорим.

– Аз не приказвам за нищо – каза Пух объркан.

– Пак моя грешка! Мислех, че каза колко съжаляваш, че опашката ми е вкочанясала, и можеш ли да направиш нещо, за да помогнеш.

– Не – каза Пух. – Не съм го казал! – И след като помисли малко, съчувствено добави: – Може би някой друг го е казал!

– Тогава благодари му от мое име, щом го видиш!

Пух погледна смутен Кристофър Робин.

– Пух откри Северния Полюс – каза Кристофър Робин. – Не е ли чудесно това?

Пух скромно погледна надолу.

– Това ли е то? – попита Ййори.

– Да – каза Кристофър Робин.

– Това ли искахме да открием?

– Да! – каза Пух.

– О! – каза Ййори. – Да... Все пак не валя!

Те забиха кола в земята и Кристофър Робин привърза към него дъсчица с надпис:

Северен полюс открит от Пух

Го намери

И се върнаха по домовете си. Мисля, но не съм напълно сигурен, че на Ру му направиха гореща баня и веднага го сложиха в леглото.

И Пух отиде у дома си и много горд от това, което беше направил, подкрепи силите си с нещо малко...

Глава девета, в която Прасчо е напълно обкръжен с вода

Валеше и валеше, и валеше ... Прасчо си казваше, че никога в живота си – той не беше бог знае колко стар, три или четири годишен – не е виждал толкова дъжд. Дни ... и дни ... и дни ...

„Ако само бях у Пух или у Кристофър Робин, или у Зайо – мислеше си той, като поглеждаше през прозореца, – когато започна да вали, щях да си имам Компания през всичкото време, вместо да седя сега сам-самичък, без да имам какво да правя, освен да се чудя докога ще вали!...“ Той си представяше как би казал на Пух:

- Виждал ли си някога такъв дъжд, Пух? И Пух би отговорил:
- Не е ли ужасно, Прасчо? И Прасчо би попитал:
- Как ли се чувствава Кристофър Робин сега? А Пух би казал:
- Мисля, че къщата на Горкия Зайо е пълна вече с вода!

Прекрасно би било да разговарят така. Наистина и наполовина не е така интересно да преживяваш такова вълнуващо нещо като наводнение, ако няма с кого да го споделяш.

Наистина беше твърде вълнуващо: малките пресъхнали пукнатини по земята, в които Прасчо така често си бе завирал носа, сега бяха станали поточета, а малките поточета, в които той беше газил, бяха станали реки, а реката, по чиито стръмни брегове бяха играли така весело, беше се разпростряла във от леглото си и беше заела толкова много място наоколо, че Прасчо взе да се бои да не би скоро тя да достигне до неговото легло.

„Малко тревожно е – каза си той – да си Толкова Малко Животно Напълно Обкръжено с Вода! Кристофър Робин и Пух биха се спасили, като се Покатерят на Дървета, Кенга би се спасила, като Прескочи, Зайо би се спасил, като се Зарови, Бухала би се спасил, като Хвъркне, Ийори би се спасил, като Започне Да Издава Силен Рев, Докато го Спасят, а аз?! Ето ме тук обграден, без да мога да направя нещо!“

Продължаваше да вали и всеки ден водата се покачваше по малко, докато почти стигна до прозореца му... а Прасчо все още не беше направил нещо. „Ето, Пух например – мислеше си той, – Пух няма много Ум, но никога не попада в беда. Върши глупости, но всичко се обръща на добро! Бухала няма кой знае какъв Ум, но той знае за Нещата. Той ще се сети да направи най-правилното Нещо, когато е Заобиколен с Вода! И Зайо не е Изучавал Книги, но може винаги да Измисли някакъв План. Ето Кенга. И Кенга не е ... Тя не е много Умна, но толкова се тревожи за Ру, че без да мисли, ще направи Нещо Подходящо. Най-сетне Ийори. Ийори е винаги толкова нещастен, че не би обърнал внимание. Но какво би направил Кристофър Робин?“

Това изведнъж Прасчо се сети за една история, която Кристофър Робин му беше разказал: за някакъв човек на пуст остров, който написал нещо, сложил го в бутилка и я хвърлил в морето. Прасчо си помисли, че ако напише нещо, ако го сложи в бутилка и я хвърли във водата, може би някой ще дойде и ще го спаси.

Той напусна прозореца и започна да търси из тази част на къщата си, която не беше под водата. Накрая намери един молив, парченце суха хартия и една бутилка със запушалка.

Написа на едната страна на хартията:

помОщ!
ПрасЧо Аз
а на другата страна:
Азпрасчо ПоМош
помощ!

Тогава напъха хартиятката в бутилката, запуши я колкото можеше по-добре, наведе се през прозореца колкото можеше по-навън, без да падне, и хвърли бутилката колкото можеше по-далеч:

„Пляс!“

След малко бутилката изплува и той я наблюдаваше как бавно се губи в далечината, докато очичките го заболяха да се взира, и понякога му се струваше, че вижда бутилката, а понякога – че това е само вълничка, която е сметнал за... И изведнъж разбра, че никога вече няма да я види и че е направил всичко, което може, за да се спаси.

„Сега – мислеше си той – някой друг трябва да направи нещо и се надявам, че ще го направи бързо, защото, ако не го направи, ще трябва да плувам, а не мога! Затова се надявам да го направи бързо.“ – След това въздъхна дълбоко и си каза: – Ех, да беше тука Пух!

Когато дъждът започна, Мечето спеше.

Валеше... и валеше... и валеше...

а то –

спеше... и спеше... и спеше...

Беше прекарало един уморителен ден. Нали си спомняте как Пух откри Северния Полнос. Той беше толкова горд, че попита Кристофър Робин дали няма и други Полюси, такива, които могат да бъдат открити от Мече с Малко Ум.

– Има Южен Полнос – каза Кристофър Робин – и смятам, че има Източен Полнос и Западен Полнос, при все че хората не обичат да говорят за тях.

Пух беше толкова развълнуван, когато чу това, че предложи да направят Екседиция за откриване на Източния Полнос, но Кристофър Робин беше намислил да направи нещо друго с Кенга, така че Пух тръгна сам да открива Източния Полнос.

Дали го откри, или не – съм забравил. Но беше толкова уморен, когато се върна у дома си, че по средата на вечерята, след като беше ял малко повече от половин час, той дълбоко заспа на стола си и спа ... и

спа... и спа ...

И изведнъж засънува:

Намираше се на Източния Полюс, а той беше много студен Полюс, покрит с най-студения сняг и лед. Пух беше намерил там един кошер, за да спи в него, но нямаше място за краката му и те останаха отвън.

Диви Невестулки, каквито населяват Източния Полюс, дойдоха и започнаха да скубят козина от краката му, за да си направят Гнезда за Малките. И колкото повече го скубеха, толкова по-студено ставаше на краката му... докато внезапно се събуди с едно: „Ох!“

И ето го, седи на стола си, краката му във вода и вода – навсякъде около него!

Пух прецапа до вратата и погледна навън...

„Работата е Сериозна – каза си той. – Трябва да се Спасявам.“

И той грабна най-голямото си гърне с мед и се спаси с него върху най-дебелия клон на дървото, високо над водата; после слезе пак долу и се спаси с друго гърне мед... и когато свърши с цялото Спасяване – ето го Пух, седи на клона, клати си краката, а до него – десет гърнета с мед...

Два дни по-късно Пух седи на клона, клати си краката и край него – четири гърнета с мед...

Три дни по-късно Пух седи на клона, клати си краката, а на клона до него – едно гърне с мед. Четири дни по-късно Пух седи ... На четвъртата сутрин бутилката на Прасчо доплува до дървото на Пух и със силен вик „Мед!“ Пух се гмурна във водата, грабна бутилката и я спаси на клона.

– Жалко! – каза Пух. – Напразно се измокрих! И защо е тази хартийка вътре?

Извади я и я разгледа.

„Това е Известие – каза си той. – Така е. А тази буква е «П». Така... така: «П» значи Пух. Значи много важно Известие за мен, а аз не мога да чета! Трябва да намеря Кристофър Робин или Бухала, или Прасчо – един от тези Способни Четци, които могат да четат. Те ще ми кажат какво е това известие. Само че не знам да плувам. Жалко!“

Тогава му дойде една идея и трябва да признае, че за Мече с Толкова Малко Ум бе много добра идея. То си каза: „Ако бутилка може да плува, значи и гърне може да плува. И ако гърнето плува, аз мога да седна отгоре му ако е достатъчно голямо гърне.“

Така той взе най-голямото си гърне и го запуши.

„Всички лодки трябва да имат имена – каза си той. – Затова ще

нарека моята лодка «Плуваща Мечка».“

С тези думи той спусна гърнето във водата и скочи след него.

Известно време Пух и „Плаваща Мечка“ не бяха сигурни кой от двамата трябва да бъде отгоре. Но след като Пух опита едно-две положения, те се установиха: „Плуваща Мечка“ отдолу, а Пух, победоносно седнал отгоре, енергично гребеше с крака.

Кристофър Робин живееше на най-високото място в Гората.

Валеше... и валеше ... и валеше ... Но водата не можеше да стигне до неговия дом. Беше доста забавно да гледа надолу към долината, залята с вода.

Валеше толкова силно, че почти през всичкото време той трябваше да прекарва вътре. Затова си мислеше разни неща. Всяка сутрин излизаше с чадъра си и забучваше една пръчка до самата вода. И всяка следваща сутрин, когато пак излизаше, не можеше вече да види пръчката, а забучваше нова до новото място на водата и всяка сутрин пътят, който извървяваше от къщичката си до водата, ставаше все по-къс.

На петия ден сутринта той видя, че водата го е обградила от всички страни, и разбра, че за първи път в живота си се намира на истински остров. Това бе много вълнуващо!

Именно тази сутрин Бухала прилетя, за да попита своя приятел Кристофър Робин: „Как си?“

– Чудесно е, Бухале, да живееш на остров!

– Атмосферните условия са много неблагоприятни напоследък – каза Бухала.

– Кои?

– Вали – обясни Бухала.

– Да – каза Кристофър Робин, – вали...

– Нивото на наводнението е достигнало безпрецедентна височина!

– Кое?

– Има много вода наоколо – обясни Бухала.

– Да – каза Кристофър Робин, – много е!

– Все пак изгледите бързо стават по-благоприятни. Всеки момент...

– Виждал ли си Пух?

– Не. Всеки момент...

– Надявам се да е добре – каза Кристофър Робин. – Безпокоя се за него. Дано са заедно с Прасчо! Мислиш ли, че са добре, Бухале?

– Надявам се. Всеки момент...

– Иди да го видиш, Бухале! Пух няма много ум и може да извърши някоя глупост, а аз толкова го обичам! Разбираш ли, Бухале?

- Разбира се! – каза Бухала. – Отивам... и веднага обратно.
И той отлетя.
След малко се върна:
– Пух го няма!
– Няма ли го?
– Бил е там. Седял е на клона на дървото пред къщата си с девет гърнета мед. Но сега го няма.
– О, Пух! – извика Кристофър Робин. – Къде си?
– Тук съм! – чу се ръмжащ глас зад гърба му.
– Пух!
И те се хвърлиха в прегръдките си.
– Как дойде дотук, Пух? – попита Кристофър Робин, когато пак можеше да приказва.
– С лодката си – каза Пух гордо. – Получих Много Важно Известие, изпратено ми в бутилка. Но понеже ми е влязла вода в очите, не можах да го прочета, затова ти го донесох. С лодката си!
С тези горди думи той подаде Известието на Кристофър Робин.
– Но то е от Прасчо! – извика Кристофър Робин, когато го прочете.
– Нищо ли няма написано за Пух? – каза Мечето, като надничаше над рамото му.
Кристофър Робин прочете на глас Известието.
– О, значи тези „Пе“-та са прасчовци! Аз мислех, че са пуховци!
– Трябва да го спасим веднага. Мислех, че е с теб, Пух! Бухале, можеш ли да го спасиш на гърба си?
– Не вярвам – каза Бухала след тъжен размисъл. – Съмнително е дали необходимите дорзални мускули...
– Тогава ще отлетиш ли веднага да му кажеш, че Помощ Идва? А Пух и аз ще измислим Помощта и ще отидем колкото може по-бързо от всякога! О, не приказвай, Бухале! Бързай!
И както все още се канеше да каже нещо, Бухала литна...
– А сега, Пух – каза Кристофър Робин, – къде е твоята лодка?
– Трябва да ти кажа – говореше Пух, като слизаха към брега на острова, – че тя не е обикновена лодка. Понякога е Лодка, а понякога е по-скоро Инцидент! Зависи!
– От какво зависи?
– От това, дали си отгоре, или отдолу.
– О! Но къде е тя?
– Там! – каза Пух, като сочеше гордо към „Плаваща Мечка“.
Кристофър Робин не очакваше такава лодка и колкото повече я

гледаше, толкова повече си мислеше колко Храбро и Умно Мече Пух е той! И колкото повече Кристофър Робин мислеше за това, толкова повече Пух скромно навеждаше нослето си и се стараяше да не изглежда такъв герой.

– Много е малка за двама ни – каза Кристофър Робин тъжно.

– За трима ни, с Прасчо!

– Това я прави още по-малка. О, Пух Мече, какво да правим?

Тогава това Мече, Пух Мечето, Мече Пух, П. Н. П. (Приятел на Прасчо) З. Д. (Зайов Другар), О. Н. П. (Откривател на Полюса), У. Н. И. и Н. Н. О. (Утешител на Ййори и Намирач на Опашки) – всъщност самият Пух – каза нещо толкова умно, че Кристофър Робин можа само да го погледне със зяпнали уста и ококорени очи, чудейки се дали това е наистина Мечето с Много Малко Ум, което отдавна познаваше и обичаше!

– Можем да отидем с твоя чадър – каза Пух.

Можем да отидем с твоя чадър – повтори Пух.

Можем да отидем с твоя чадър – каза Пух.

Изведнъж Кристофър Робин разбра, че могат! Отвори чадъра и го сложи във водата с дръжката нагоре.

Чадърът плуваше. Само че се люлееше.

Пух влезе вътре и тъкмо започна да се хвали, че всичко е наред, откри, че не е, и след малка глътка вода, която всъщност не искаше, той се върна при Кристофър Робин. Тогава влязоха двамата едновременно и лодката вече не се люлееше.

– Ще нарека тази лодка „Мечов Ум“! – каза Кристофър Робин.

И „Мечов Ум“ грациозно се понесе по вълните в югозападна посока.

Можете да си представите радостта на Прасчо, когато най-сетне лодката се показа. Дълги години след това той обичаше да си спомня в каква Много Голяма Опасност е бил през време на Ужасното наводнение, но единствената опасност била през последния половин час от пленничеството му, когато Бухала, който бил току-що долетял, кацнал на един клон на дървото и за да го успокоява, започнал да му разказва дълга история за своя леля, която някога измътила по погрешка яйцата на чайка, и историята продължавала почти колкото това изречение, докато Прасчо, който слушал на прозореца си, наведен без надежда... постепенно заспал и естествено започнал да се изплъзва от прозореца надолу към водата, докато увиснал само на пръстите на краката си, и в този момент за щастие силен вик на Бухала, а викът бил всъщност част от

приказката – какво била казала леля му, – събудил Прасчо и той успял да се задържи и като се вмъкнал обратно, казал: „Колко интересно, наистина ли!“, когато ... е, добре, можете да си представите радостта му, когато най-после видял кораба „МЕЧОВ УМ“ (капитан – К. Робин, боцман – М. Пух) да се приближава, за да го спаси...

И понеже това е наистина краят на приказката, а и аз се уморих от последното изречение, мисля, че трябва да спра тук.

Глава десета, в която Кристофър Робин дава прием в чест на Пух и си вземаме сбогом

Един ден, когато слънцето се върна над Гората и донесе със себе си дъха на Май, и всички поточета весело забълбукаха, прибрани спретнато в коритата си, и малките локвички дремеха, потънали в спомена за времето, когато са били големи и са вършили още по-големи неща, и в топлия спокоен въздух на Гората се чува предпазливите опити на Кукувицата да кука, заслушана в собствения си глас; или ленивите, приятни оплаквания на Дивите Гълъби, че „други са виновни, но няма значение“ – в такъв един ден Кристофър Робин свирна по особен начин и Бухала долетя от Голямата гора, за да види какво искат от него.

– Бухале – каза Кристофър Робин, – ще устроя прием.

– Наистина ли?

– Ще бъде специално в чест на Пух. В чест на онова, което той направи, когато трябваше да направи нещо, за да спаси Прасчо от Наводнението.

– О, значи за това?! – каза Бухала.

– Да. За това! Би ли съобщил на Пух и на другите още сега, защото приемът ще бъде утре.

– О, значи утре? Утре значи! – каза Бухала, изпълнен от желание да помогне.

– И така, ще отидеш ли да им кажеш, Бухале?

Бухала се опита да каже нещо много умно, но не можа да го измисли. Затова хвъркна да покани другите. Първия, на когото каза, беше Пух.

– Пух – каза той, – Кристофър Робин прави прием.

– О! – каза Пух. После, като видя, че Бухала очаква да чуе още

нещо от него, продължи: – Ще има ли нещо като онези дребни сладки с глазура от розова захар?

Бухала почувствува, че е под неговото достойнство да говори за сладки с глазура от розова захар, затова му каза точно каквото му бе поръчал Кристофър Робин и литна към Ийори.

„Прием за мен? – мислеше Пух. – Колко тържествено!“ Чудеше се дали всички знаят, че този прием е специално за Пух, и дали Кристофър Робин им е разказал за „ПЛАВАЩА МЕЧКА“ и „МЕЧОВ УМ“ – тези чудни кораби, които той бе измислил и с които бе пътешествувал... И започна да мисли колко ще е ужасно, ако всички вече са забравили за това и никой не знае защо е този прием ...

И колкото повече мислеше, толкова повече всичко се объркваше в главата му като в объркан сън.

И сънят започна постепенно да звучи в главата му като песен.

Ето каква:

Объркана песен на Пух
Ура! Ура! Ура! За Пух!
(Кой, кой?)
За Пух. За Пух!
(Защо? Какво е сторил?)
Какво! Ти... Ти не знаеш?
Спасил! Спасил приятел!
Със вълни се борил!!
Ура! Ура! Ура! За Мечо!
(Кой, кой?)
За Мечо бе! За Мечо!
Не можеше да плува –
и все пак го спаси!
(Кого спаси?)
Другаря!
О, слушай тук:
говоря ти за Пух!
(Кой, кой?)
За Пух! За Пух!
(Ах, жалко, все забравям!)
Знай,
че Пух е Мечо с Голям Ум!!!
(С какво! Кажй го пак!)
Със Ум. С Голям Ум.
(Голям какво?)

Ум! Да! Ядеше доста...
Оказа се – юнак!
Не зная колко плува,
но все пак той доплува
със нещо като лодка.
(Какво? С какво?)
Със някакво гърне!
Затуй викнете пак:
Ура! Ура! От все сърце...
(От все какво?)
От все сърце!
И нека още сто години
живей сред близки и роднини!
И нека да расте по ум
и по юначество и дух!
Ура! Ура! Ура! За Пух!
(Но все пак за кого?)
За Пух! За Пух!
До три пъти ура за Пух!
Ура! Ура! Ура! За Мечо!
(Кой, кой?)
За Мечо бе! За Мечо!!
Ура! Ура! За Мечо Пух!
За нашия герой!
(Уф! Все пак ми кажете
какво извърши той?)

Докато тази песен звучеше в главата на Пух, Бухала говореше на Ийори:

– Ийори, Кристофър Робин прави прием!
– Много забавно! – каза Ийори. – Сигурно ще ми изпратят малко от трохите и парченцата, които изгърват! Мило... и Разумно! Нищо! Не се безпокойте!

– Има Покана и за теб.
– Какво е това покана?
– Покана!
– Да, чух. Кой я е изгървал?
– Тя не е за ядене. Тя значи, че искат и ти да отидеш утре на приема.

Ийори бавно поклати глава:

– Искаш да кажеш може би за Прасчо? Малкото същество с

щръкнали уши? Да, Прасчо. Ще му кажа.

– Не, не! – каза Бухала раздразнен. – За теб!

– Сигурен ли си?

– Разбира се, че съм сигурен! Кристофър Робин каза: „Кажи на всички!“

– Всички освен Ийори?

– Всички! – каза Бухала ядосан.

– О! – каза Ийори. – Сигурно е станала някаква грешка! Все пак ще дойда. Само че не ми се сърдете, ако вали!

Но не валя.

Кристофър Робин беше сложил дълга трапеза и всички бяха насядали наоколо. На единия ѝ край седеше той, а на другия – Пух, Между тях от едната страна седяха Бухала, Ийори и Прасчо, а от другата страна – Зайо, Ру и Кенга. А всички Зайови роднини и приятели се бяха разположили наоколо по тревата, изпълнени с надежда, че някой ще им заговори или ще изпусне нещо, или ще ги попита колко е часът.

Това беше първият прием, на който Ру присъствуваше, и затова беше много възбуден. Веднага щом насядаха, Ру започна да бърбре:

– Здравей, Пух! – изписука той.

– Здравей, Ру! – отвърна Пух.

Ру се друсна няколко пъти на стола си и пак започна:

– Здравей, Прасчо! – изписка той.

Прасчо му махна с краче, защото устата му беше заета.

– Здравей, Ийори! – каза Ру. Ийори тъжно му кимна.

– Ще вали! Ще видите, че ще вали! – каза той. Ру погледна нагоре, за да види дали не започва да вали. Дъждът, изглежда, не бързаше. Затова Ру продължи:

– Здравей, Бухале!

– Здравей, мъничко! – каза нежно Бухала и продължи да разказва на Кристофър Робин за един нещастен случай, който почти се случил на един негов приятел, когото Кристофър Робин не познавал.

Кенга каза на Ру:

– Първо си изпий млякото, миличко, и после приказвай!

Ру, който започна да си пие млякото, искаше да каже, че може да върши и двете неща наведнъж ... Но трябваше после да го тупат по гърба и да го бършат доста дълго.

След като си похапнаха, Кристофър Робин удари с лъжицата си по масата. Всички спряха да говорят, стана много тихо. Чуваше се само хълцането на Ру, което той се мъчеше да прикрие така, че да изглежда,

че някой от Зайовите роднини хълца.

– Този прием – каза Кристофър Робин – е прием в чест на едного, който е направил Нещо, и всички ние знаем кой е той. И това е прием в негова чест, защото е направил Нещото, и аз съм му приготвил подарък. Ето го!

Той попипа наоколо си и пошепна: „Къде ли съм го сложил?“

Докато Кристофър търсеше, Ийори се изкашля многозначително и бавно се изправи.

– Приятели – каза той, – колкото и да ви е странно, аз изпитвам голямо удоволствие, или може би по-добре е да кажа, че изпитвах голямо удоволствие досега да ви видя на моя прием! Това, което направих, е нищожно. Всеки от вас... освен Зайо и Бухала, и Кенга, би направил същото! Е, и Пух. Също така това се отнася и до Прасчо и Ру, защото те са много мънички – всеки от вас освен тях би направил същото! Но случи се да го направя аз!

Не го направих – няма нужда и да казвам това, – за да получа подаръка, който Кристофър Робин сега търси... – И като сложи предния си крак до устата, високо пошепна: „Погледни под масата!“ – ... Но защото чувствавам, че трябва да правим всичко възможно, за да помагаме на другите. Да! Аз чувствавам, че би трябвало ...

– Хлъц! – изхълца Ру, без да иска.

– Ру, миличък! – каза Кенга укоризнено.

– Аз ли хлъцнах? – попита Ру уж учуден.

– За какво приказва Ийори? – пошепна Прасчо на Пух.

– Не знам – каза Пух мрачно.

– Мислех, че този прием е в твоя чест.

– И аз мислех същото някога. Но, изглежда, че не е.

– Струва ми се, че ти го заслужаваш повече, отколкото Ийори – каза Прасчо.

– И на мен така ми се струва! – каза Пух.

– Хлъц! – обади се Ру пак...

– КАКТО – ВЕЧЕ – КАЗАХ – продължи Ийори високо и строго, – Както Вече Казах, преди да бъда прекъснат от най-различни Силни Звучи, чувствавам, че всички...

– Ето го най-после! – извика Кристофър Робин радостно. – Подайте го на моето глупаво мече, той е за Пух!

– За Пух ли? – каза Ийори.

– Разбира се, за него! За най-доброто Мече в целия свят!

– Трябваше да се сетя! – въздъхна Ийори. – Все пак не бива да се

оплаквам! Ех, и аз имам свои приятели! Вчера дори някой разговаря с мен. И миналата седмица ли беше, или още по-миналата Зайо се блъсна в мен и ми каза: „Прощавай!“ Така е! Животът е колело! Нещата се променят...

Никой не го слушаше, защото всички викаха:

– Отвори пакета, Пух!

– Какво е то, Пух?

– Сещам се какво е!

– Не, не знаеш!... – и други подобни полезни забележки.

Разбира се, Пух бързаше да отвори пакета, но внимателно, за да не скъса канапа, защото човек никога не знае кога ще му бъде Полезен канап! Най-после отвори пакета.

Когато Пух видя подаръка, щеше да падне – толкова беше учуден и доволен. Особена Кутийка с Моливи!

Имаше вътре моливи с буквата „М“ – значи за Мечо. Имаше моливи с „М. С.“ – значи за Мечо Спасителя. Имаше моливи с „Х. М.“ – значи за Храбрия Мечо. Имаше и острилка за моливите, и гума – за да изтриеш думите, които напишеш погрешно, и линейка – за да начертаваш линии, по които да ходят буквите, и сантиметри по линейката – за да можеш да видиш, когато поискаш, колко сантиметра е дълго нещо, и Сини, Червени и Зелени моливи, за да пишеш Специални Неща със синьо, червено и зелено. И всички тези прелестни неща лежах в Особената Кутийка, където си имаха издълбано мъничко легло за всяко поотделно. И особената Кутийка щракваше, когато се затвори. И всичко това – за Пух!

– О! – каза Пух.

– О! Пух! – казаха всички освен Ййори.

– Благодаря! – изръмжа Пух. А Ййори си казваше:

„Пособия за писане! Моливи и разни други глупости! Съвсем излишни, ако питате мен. Безполезни глупости!“

По-късно, когато всички казаха „Сбогом!“ и „Благодаря!“ на Кристофър Робин, Пух и Прасчо тръгнаха заедно за домовете си, замислени в златистия залез, и дълго вървяха мълчаливи.

– Когато се събуждаш сутрин, Пух – каза Прасчо най-после, – какво си помисляш най-напред?

– Какво ще има за закуска. А ти какво си помисляш, Прасчо?

– Аз си мисля какво ли интересно нещо ще се случи днес.

Мечо кимна замислено.

– То е все същото! – каза той.

– И какво се случи? – попита Кристофър Робин.

– Кога?

– На другата сутрин.

– Не зная.

– Ще си спомниш ли и после да ни го разкажеш на мен и на Пух?

– Ако много искаш...

– Пух иска! – каза Кристофър Робин. После въздъхна дълбоко, хвана Мечо за крака и го повлече след себе си към вратата. Преди да излезе, той се обърна и попита:

– Ще дойдеш ли при мен, докато се къпя?

– Може – казах аз.

– Кутийката с моливи на Пух по-хубава ли беше от моята?

– Съвсем еднакви бяха!

Той кимна и излезе ... След миг чух Мечо Пух – бум... бум... бум... – да изкачва стълбата след него.

Къщичката в Къта на Пух

Посвещение

Ти даде ми Кристофър Робин. Ти вдъхна нов живот на Пух. Какво-то стане с тях и другите – с перото си го връщам тук: готова ми е книгата и идва да поздрави теб – майката – от мен като подарък мой за тебе, свидна! (Тя всъщност е твой дар за мен!)

Извеждане

Въведението служи да запознае читателя с героите. Но вие се познавате с Кристофър Робин и приятелите му от предишното въведение, а сега ние искаме да се сбогуваме с вас. Значи това е обратното на въведението. Когато обаче попитахме Пух как е обратното на въведението, той каза: „Обратно на обратното!“ , което съвсем не ни помогна, както бяхме се надявали. За щастие Бухала не се смути и ни каза, че Обратното на Въведение, драги Пух, е Извеждане. И тъй като той е голям майстор на дългите думи, сигурен съм, че именно така трябва да се каже.

А на нас ни е нужно Извеждането, защото, когато миналата седмица Кристофър Робин ме попита: „Каква приказка щеше да ми разкажеш за Пух, когато ...“ – аз изведнъж отговорих: „А колко прави девет пъти по сто и седем?“ И когато пресметнахме това, ние се заловихме за кравите, които минават по две за минута през една врата, а на ливадата чакат три хиляди, и колко от тях ще останат след час и половина? Всичко това ни се стори много вълнуващо. След като достатъчно се забавлявахме с него, ние се стусихме и заспахме... Но Пух, който още известно време седя буден на стола до възглавницата ни и си мислеше Велики Мисли за Нищо, след малко също затвори очи, клюмна глава и тихо, на пръсти, ни последва в Гората. Там ние пак имахме вълшебни приключения, много по-чудни от тези, които сме ви разказвали досега. Но щом се събудихме сутринта, те изчезнаха, преди да успеем да ги задържим. Как започваше последното? „Един ден, когато Пух отиде в гората; там имаше сто и седем крави на портата...“ На, виждате ли – и то изчезна! А струва ми се, че беше най-хубавото приключение!

Все пак има и други, които ще си спомним сега. И тъй, това не е

истинско Сбогуване, защото Гората ще бъде винаги... тук... и всеки, който обича Мечета, може да ги намери.

А. А. Милн

Глава първа, в която е построена къща на Ийори в къта на Пух

Един ден, когато Мечо Пух нямаше какво друго да прави, той си помисли, че трябва да направи нещо И тръгна към къщичката на Прасчо, за да го види какво прави. Още валеше сняг, когато той се потътри по бялата горска пътека, като очакваше, че ще завари Прасчо да си грее краката пред огъня. Но за своя изненада завари вратата отворена и колкото повече надничаше вътре, толкова повече Прасчо го нямаше.

– Излязъл е – тъжно каза Пух. – Това е то! няма го вътре. Сега ще трябва да направя сам една бърза разходка в Размисъл. Жалко!

Но преди това размисли, че трябва силно да почука, за да бъде напълно сигурен ...

Докато чакаше Прасчо да не отговори, той подскачаше, за да се грее... и внезапно в главата му нещо затананика. Стори му се хубаво тананикане – такова, което сигурно ще затананика и у Другите:

Колкото повече сняг вали,
тра-та-та-там, колкото повеч вали –
тра-та-та-там
толкова повеч вали,
трам-трам,
сняг, тра-та-та-там!
И никой не знае,
тра-та – та-та-там,
как моите пръсти,
та-там,
как моите пръсти, тра-та – та-та-там,
мръзнат! Трам-трам.

– А сега какво да правя – каза си Пух. – Ето какво. Първо – веднага ще си ида у дома и ще видя колко е часът. И тогава ще отида при Ийори да му изпея песничката си.

Той забърза към дома си. Умът му беше така зает с песничката, която готвеше за Ийори, че се изненада, когато видя у дома си Прасчо –

настанил се в най-удобното му кресло. Пух спря и почна да търка челото си – чудеше се в коя къща се намира.

– Здравсти, Прасчо! Мислех, че си излязъл.

– Не! – отговори Прасчо. – Ти си този, който е излязъл, Пух.

– Значи така било! – каза Пух. – Знаех, че един от нас е излязъл. – Той погледна към часовника си, който от няколко седмици показваше все единадесет без пет.

– Почти единадесет часът! – радостно извика Пух. – Дошъл си тъкмо навреме за похапване. – И си пхна главата в долапа. – А след това, Прасчо, ще отидем при Ийори да му изпеем песничката.

– Коя песничка, Пух?

– Тази, която ще изпеем на Ийори – обясни Пух.

Часовникът все още показваше единадесет без пет, когато – половин час по-късно – Пух и Прасчо тръгнаха. Вятърът беше спрял и снегът, уморен от виелицата, която го бе въртяла в кръг, сега се стареше спокойно и леко да се настани на място, където би си починал. Понякога това място беше носът на Пух, а понякога не беше, но след малко Прасчо вече имаше бяло шалче на врата си и като никога досега се усещаше много заснежен зад ушите.

– Пух – каза плахо той, защото не искаше Пух да помисли, че вече се Предава, – мислех си дали не е по-добре да отидем сега у дома да репетираме твоята песничка, а да я изпеем на Ийори утре или... през седмицата, когато се случи да го видим?

– Това е добра идея, Прасчо. Но нека да я репетираме докато вървим. Не бива да репетираме в къщи, защото това е специална песен, която се Пее на Открито в Снега!

– Сигурен ли си? – попита загрижен Прасчо.

– Е, добре, Слушай сам, Прасчо, тя започва така: „Колкото повече сняг вали, тра-та-та-там...“

– Тра-та какво? – попита Прасчо.

– Та-там! – каза Пух. – Прибавих това, за да заприлича повече на песничка: „Колкото повече сняг вали, тра-та-та-там, колкото повече вали.“

– Не каза ли „сняг вали“?

– Да, но това беше първото „тра-та-та-там“ – обърна се Пух, – чакай, ще ти я изпея цялата и тогава ще разбереш!

И той запя пак:

Колкото повече сняг вали,
 тра-та-та-там, колкото повеч вали,
 тра-та-та-там,
 толкова повеч вали,
 трам-трам,
 сняг,
 тра-та-та-там.
 И никой не знае,
 тра-та-та-там,
 как моите пръсти,
 та-там,
 как моите пръсти, тра-та-та-та-там,
 мръзнат! Трам-трам.

Изпя я така, както се пее най-добре, и като свърши, очакваше Прасчо да каже, че от всички Песни на Открито в Снега, които е слушал досега, тази е най-хубавата. Но Прасчо, след като прецени внимателно, каза тъжно:

– Пух, не толкова пръстите, колкото ушите!

Те наближиха Мрачното Място на Ийори, където той живееше. Но тъй като все още беше много заснежено зад ушите на Прасчо – и това много му дотягаше, – те свърнаха към малката борова горичка и седнаха на оградата, зад която беше мястото.

Спасиха се от снега, но не и от студа и за да се сгреят, изпяха песничката на Пух точно шест пъти.

Прасчо изпълняваше само „тра-та-та-там“, Пух останалото, а двамата заедно удряха в такт с пръчки по оградата. След малко се почувствуваха постоплени и можеха пак да разговарят.

– Все си мислех – каза Пух, – все си мислех за това: мислех си за Ийори...

– За Ийори?

– Е, бедният Ийори няма къде да живее!

– Наистина няма! – каза Прасчо.

– Ти си имаш къща, Прасчо, и аз си имам къща – и те са много хубави къщи. И Кристофър Робин си има къща, и Бухала, и Кенга, и Зайо си имат къщи, и дори Зайовите приятели и роднини си имат къщи или нещо такова, а бедният Ийори си няма нищо! И така това, което си мислех, е: хайде да построим една къща за него.

– Това – каза Прасчо – е Велика Идея! Къде ще я построим?

– Ще я построим тук – каза Пух, – точно до тази страна на Гората,

за да я пази от вятър, и точно тук, където се сетих за това. Ще наречем това място Къта на Пух. И ще построим Къща на Ийори в Къта на Пух!

– Има цял куп пръти от другата страна на Гората – каза Прасчо, – видях ги. Много, много! И всичките са накуп...

– Благодаря ти, Прасчо – каза Пух. – Това, което сега каза, ще бъде от Голяма Полза и затова мога да нарека това място Пухипрасчов Кът, ако само Къта на Пух не звучеше по-добре, както е наистина, понеже е по-кратко и по-прилича на Кът.

Тръгвай!

Те скочиха от оградата и отидоха от другата страна на горичката, за да пренесат прътите.

Кристофър Робин прекара цялата сутрин у дома си, като пътуваше до Африка и обратно. И тъкмо слизаше от лодката и се канеше да разгледа наоколо, когато ... кой, мислите, почука на вратата, кой друг, ако не Ийори!

– Здравсти, Ийори! Как си? – каза Кристофър Робин, като отвори вратата и излезе отвън.

– Продължава да вали – тъжно каза Ийори.

– Така е.

– И замръзва!

– Така ли?

– Да! – каза Ийори. – Все пак – продължи той малко по-бодро – скоро не е имало земетресение!

– Какво се е случило, Ийори?

– Нищо, Кристофър Робин, нищо важно! Сигурно не си виждал къща или нещо такова наоколо?

– Какъв вид къща?

– Просто къща.

– Кой живее в нея?

– Аз. Или поне така мислех. Но навярно не! В края на краищата не могат всички да имат къщи!

– Но, Ийори, аз не знаех, аз винаги съм смятал ...

– И аз не знам, Кристофър Робин, но как с този сняг... и това, и онова, а да не споменавам и ледените шушулки и тям подобни! Не е много Горещо на моята поляна в три часа сутринта, както някои мислят. Оградено, ако разбираш какво искам да кажа, но не дотолкова, че да е неуютно. Не е Задушно! Всъщност, Кристофър Робин – Ийори продължи със силен шепот, – съвсем между нас казано – никому не споменавай, – студено е!

– О, Ийори!

– И аз си казах: другите ще съжаляват, ако наистина. Те нямат Мозък – Сивото вещество, по погрешка натъпкано в главите им – и те не Мислят, но ако продължи да вали сняг още шест седмици или приблизително, някой от тях ще почне да си казва: „На Ийори няма да му е много Горещо в три часа сутринта!“ И това ще се Разчуче. И те ще Съжаляват!

– О, Ийори! – повтори Кристофър Робин, като чувствуваше, че вече съжалява.

– Аз не говоря за теб, Кристофър Робин. Ти си друг. Всъщност работата е там, че аз си бях построил къща до моята малка горичка...

– Наистина ли? Колко интересно!

– Най-интересното е – продължи Ийори с най-меланхоличния си глас, – че когато тази сутрин излязох, тя беше там, а когато се върнах – вече я нямаше. Никаква я нямаше естествено, а тя беше къща само на Ийори. Все още се чудя...

Кристофър Робин не остана да се чуди. Той вече беше влязъл в своята къща и колкото можеше по-бързо си навличаше непромокаемата качулка, непромокаемите ботуши и непромокаемия шлифер.

– Ще идем да я търсим веднага! – извика той на Ийори.

– Понякога – продължи Ийори – някои, като свършат с вземането на чуждата къща, оставят по нещо от нея – което не им трябва – и дори се радват, че като се върне човек, ще намери нещо, ако разбираш какво искам да кажа. Затова Мисля, ако веднага тръгнем...

– Тръгвай! – извика Кристофър Робин и те забързаха навън. Много скоро стигнаха до този край на поляната при боровата гора, където къщата на Ийори вече не беше.

– Тук – каза Ийори. – Една пръчка дори не е останала! Е, разбира се, снегът е останал и аз мога да правя с него каквото пожелая. Не бива да се оплаквам!

Но Кристофър Робин вече не слушаше Ийори, той слушаше нещо друго:

– Не чуваш ли? – попита той.

– Какво е това? Някой се смее!

– Слушай!

И двамата се заслушаха... и чуха един нисък дрезгав глас, който напевно разказваше, че колкото повече вали снегът, толкова повече продължава да вали сняг, а едно тънко пискливо гласче припяваше с тра-та-там.

– Това е Пух! – извика възбудено Кристофър Робин...

- Възможно е – каза Ийори.
- И Прасчо! – продължи възбудено Кристофър Робин.
- Вероятно е – каза Ийори. – Сега тук е нужно едно Тренирано

Куче...

Изведнъж думите на песента се промениха:

– Завършихме нашата къща! – изпя дрезгавият глас.

– Тра-та-та-там – изпя пискливото гласче.

– Хубава Къща...

– Тра-та-та-там!

– Бих желал да е Моя...

– Тра-та-та-та-там ...

– Пух! – извика Кристофър Робин... Певците върху оградата замлъкнаха изведнъж:

– Това е Кристофър Робин! – каза Пух възбудено.

– Той се обажда от мястото, откъдето взехме всичките тези пръти – каза Прасчо.

– Бързай! – каза Пух.

Те слязоха от оградата и забързаха към другата страна на горичката. През всичкото време Пух издаваше приветствени звуци.

– Я, тука бил и Ийори! – каза Пух, след като престана да притиска в прегръдките си Кристофър Робин. Той побутна с лакът Прасчо и Прасчо го побутна, и двамата си помислиха каква чудна изненада са приготвили за Ийори.

– Здравей, Ийори!

– Пожелавам и на теб същото, Пух Мечо, а в Четвъртък два пъти повече ти пожелавам! – каза тъжно Ийори.

Преди Пух да успее да попита „Защо в Четвъртък?“, Кристофър Робин започна да разказва тъжната история за изгубената къща на Ийори.

Пух и Прасчо слушаха и очите им ставаха все по-големи.

– Къде, казваш, е била? – попита Пух.

– Точно тук – каза Ийори.

– Направена от пръти?

– Да.

– О! – каза Прасчо.

– Какво? – попита Ийори.

– Само казах „О!“ – нервно отговори Прасчо. И за да прикрие смущението си, той затананика тра-та-та-там така, като че ли искаше да каже: сега вече какво друго да правим?

– Сигурен ли си, че беше къща? – попита Пух.

– По-право исках да кажа сигурен ли си, че беше точно тук?
– Разбира се, че съм сигурен – каза Ийори, а на себе си промърмори: „Някои са съвсем без мозък!“

– Защо, какво има, Пух? – попита Кристофър Робин.

– Виж... – започна Пух. – Фактът е ... – започна Пух. – Фактът е... Е, добре: фактът е... – започна Пух: – Виж какво... – започна Пух. – Всъщност е това... – пак започна Пух и нещо му подсказа, изглежда, че не обяснява много добре, и той пак побутна с лакът Прасчо.

– Ето какво е – бързо каза Прасчо... – по-топло ... – прибави той, след като сериозно помисли.

– Кое е по-топло?

– От другата страна на горичката, където е къщата на Ийори.

– Моята къща?! – възкликна Ийори. – Моята къща беше тук!

– Не! – твърдо каза Прасчо. – От другата страна на гората.

– Защото там е по-топло... – добави Пух.

– Но аз би трябвало да знам по-добре...

– Ела и виж! – каза простичко Прасчо и ги поведе.

– Не могат да бъдат две къщи толкова наблизко – подхвърли Пух.

Те минаха от другата страна на горичката, а там стоеше къщичката на Ийори – приветлива, чудесна!

– Ето я! – каза Прасчо.

– И вътре е така добре, както и отвън! – каза гордо Пух.

Ийори влезе вътре ... и пак излезе:

– Невероятно! – каза той. – Това е моята къща, а аз я бях построил там, където ви показах одева. Изглежда, че вятърът я е издухал тук. Издухал я е над гората и я е оставил тук! А тук е много добре. Наистина много по-добре!

– Много по-добре! – казаха Пух и Прасчо заедно.

– Това показва какво може да се направи, ако си развалиш малко спокойствието! – каза Ийори.

– Виждаш ли, Пух? Виждаш ли, Прасчо? Първо Мозък и После – Тежък Труд! Погледнете! Така се строи къща! – гордо каза Ийори.

Те го оставиха вътре, а Кристофър Робин тръгна да закуси заедно с приятелите си Пух и Прасчо. По пътя те му разказаха за Страхната си Грешка. И когато той най-сетне престана да се смее, всички заедно пяха Песента за Снежното време през целия обратен път, като Прасчо, който все още не беше много сигурен в гласа си, пееше само „Дра-та-та-там!“.

– Знам, че изглежда лесно – мислеше си Прасчо, – но не всеки може да го направи!

Глава втора, в която Тигъра идва в Гората и закусва

Мечо Пух се събуди внезапно посред нощ и се ослуша. После стана от леглото, запали свещта и се запъти към долапа с меда – да провери дали някой не се опитва да влезе вътре, – но нямаше никого и той се върна обратно, изгаси свещта и си легна. Но пак чу шум.

– Ти ли си, Прасчо? – попита той. Но не беше.

– Влез, Кристофър Робин! – каза той. Но Кристофър Робин не влезе.

– Разкажи ми го утре, Ийори! – каза сънливо Пух.

Но шумът продължаваше.

– Рърърърърър – казваше Този, Който беше, и Пух изведнъж разбра, че вече не му се спи.

– Какво може да е? – мислеше той. – Много гласове има в Гората, но този е различен от всички. Не е рев, не е мъркане, не е лаене, не е звуци, които издаваш, когато започваш да съчиняваш стихове. Това е някакъв звук, издаван от странно животно. И тези звуци то ги издава пред вратата ми! Ще го помоля да спре!

Той стана и отвори външната врата.

– Здравей! – каза Пух на тъмното, в случай че някой беше зад вратата.

– Здравей! – каза Този, Който беше.

– О! – каза Пух. – Здравей!

– Здравей!

– О, ето те и теб! – каза Пух. – Здравей!

– Здравей! – каза Странното Животно, като се чудеше докога ще продължава това.

Пух тъкмо се готвеше да каже за четвърти път „Здравей!“, когато се сети, че не бива, и вместо това каза:

– Кой си ти?

– Аз – каза гласът.

– О! – каза Пух. – Заповядайте вътре! Този, Който беше, влезе и при светлината на свещта двамата се заоглеждаха.

– Аз съм Пух – каза Пух.

– Аз съм Тигър – каза Тигъра.

– О! – каза Пух, защото никога не беше виждал такова животно. – Знае ли Кристофър Робин за теб?

– Разбира се, знае! – каза Тигъра.

– Добре – каза Пух, – но сега е среднощ и това е хубаво време за сън. Утре сутринта ще закусим с мед. Тигрите обичат ли мед?

– Те обичат всичко! – весело каза Тигъра.

– Ако те обичат да спят на пода, аз ще си легна в леглото – каза Пух, – а утре ще правим разни неща. Лека нощ! – Той си легна в леглото и веднага заспа.

Когато сутринта се събуди, първото нещо, което видя, беше Тигъра – клекнал пред огледалото.

– Здравей! – каза Пух.

– Здравей! – каза Тигъра. – Намерих един също като мен. А мислех, че аз съм единственият тук!

Пух стана от леглото и започна да му обяснява какво е огледало, но тъкмо когато стигна до най-интересното място, Тигъра каза:

– Прощавай за момент, но нещо се катери по масата ти! – и с едно силно „рърърърърърър“ той подскочи, хвана края на покривката, смъкна я на пода, омота се три пъти в нея, изтъркала се до другия край на стаята и след страшна борба си показа главата на бял свят и весело извика:

– Победих ли?

– Това е покривката ми за маса – каза Пух и започна да го отмотава.

– А аз се чудех какво е това – каза Тигъра.

– Слагаш я на масата и нареждаш неща върху нея...

– Тогавя защо се опита да ме ухапе, когато не я гледах?

– Не вярвам да е искала – поклати глава Пух.

– Опита се! – каза Тигъра. – Но аз бях много бърз!

Пух постла пак покривката върху масата, постави голямо гърне с мед и седнаха да закусват. Тигъра веднага си натъпка устата с мед... и погледна към тавана, наклони глава на една страна, направи няколко изследователски премлясквания с език, издаде няколко критични и недоброжелателни звуци и накрая изръмжа решително:

– Тигрите не обичат мед.

– О! – каза Пух, като се старееше да го каже Тъжно и със Съжаление. – Мислех, че Тигрите обичат всичко!

– Всичко освен мед! – каза Тигъра.

На Пух му стана приятно и каза, че щом привърши закуската си, ще го заведе у Прасчови и там ще може да опита неговите жълъди.

– Благодаря ти, Пух – каза Тигъра, – защото наистина жълъдите са най-любимата храна на Тигрите!

И така след закуската те тръгнаха към Прасчови. По пътя Пух

обясняваше, че Прасчо е Много Малко Животно, затова не обича бабаитите, и помоли Тигъра да не се перчи много – поне в началото. А Тигъра – който през всичкото време се криеше зад дърветата и се хвърляше върху сянката на Пух, когато той не го гледаше – каза, че Тигрите са бабаити само преди закуска и щом им дадат няколко жълда, те стават Тихи и Разнежени. Така лека-полека те стигнаха и почукаха на вратата на Прасчовата къща.

– Здравсти, Пух – каза Прасчо.

– Здравсти, Прасчо. Това е Тигър.

– О, това ли е? – попита Прасчо и се промъкна до другия край на масата. – Мислех, че Тигрите са по-малки!

– Но не и големите! – каза Тигъра.

– Те обичат жълди – каза Пух – и затова дойдохме тук. Бедният Тигър още не е закусил!

Прасчо бутна купата с жълдите към Тигъра, каза „Заповядай!“ и чак когато се прилепи към Пух, се почувствува много по-храбър и каза с безгрижен тон:

– Значи ти си Тигър? Добре, добре!

Но Тигъра не отговори, защото устата му беше пълна с жълди. След дълго мляскане той изфъфли:

– Ъе е тоае...

И когато Пух и Прасчо попитаха „какво?“, той отговори „изви... яйте!“ и за момент изскочи навън. Когато се върна, каза твърдо:

– Тигрите не обичат жълди!

– Но ти каза, че обичат всичко освен мед – каза Пух.

– Всичко освен мед и жълди! – обясни Тигъра.

Като чу това, Пух каза: „Да, разбирам!“, а Прасчо, на когото стана много приятно, че Тигрите не обичат жълди, попита:

– Какво ще кажеш за магарешки тръни?

– Магарешките тръни – отговори Тигъра – са най-любимата ни храна!

– Тогава нека отидем при Ийори – каза Прасчо.

Тримата тръгнаха и след като вървяха, вървяха и вървяха – стигнаха до тази част на Гората, където беше Ийори.

– Здравсти, Ийори – каза Пух, – това е Тигъра.

– Какво е? – попита Ийори.

– Това – обясниха Пух и Прасчо едновременно, а Тигъра се усмихна с най-радостната си усмивка и нищо не каза.

Ийори обиколи от едната страна Тигъра, после от другата.

– Какво казахте, че е това! – попита той.

– Тигър.

– О! – каза Ййори.

– Той отскоро е тук – обясни Пух.

– О! – повтори Ййори.

После дълго мисли и накрая каза:

– Кога ще си върви?

Пух обясни на Ййори, че Тигъра е голям приятел на Кристофър Робин, че е дошъл да остане в Гората, че... А Прасчо обясни на Тигъра, че не трябва да обръща внимание на думите на Ййори, защото той винаги е мрачен, а Ййори обясни на Прасчо, че тъкмо напроотив – тази сутрин се чувствува извънредно радостен, а Тигъра обясняваше на всички, които слушаха в момента, че още не е закусил.

– Сетих се, че бяхме тръгнали за нещо – каза Пух. – Тигрите винаги се хранят с магарешки тръни, та затова дойдохме да те видим, Ййори!

– Ех, нищо ... Пух!

– О, Ййори, не трябва да мислиш, че не съм искал и да се видим...

– Е, да, да, разбира се! Но вашият нов раиран приятел естествено трябва да закуси. Как казахте, че се нарича?

– Тигър.

– Тогава ела насам, Тигре!

Ййори го заведе в най-бодливата част на трънената си градинка и я посочи с копитото си:

– Това най-трънливо парче пазех за рождения си ден – каза той. – Но всъщност какво са рождените дни? Днес са тук, утре ги няма! Заповядай, Тигре!

Тигъра му благодари и малко тревожно погледна към Пух:

– Наистина ли са магарешки? – пошепна той.

– Да – каза Пух.

– Тези, които Тигрите обичат най-много?

– Точно така! – каза Пух.

– Добре! – каза Тигъра. И си натъпка устата. Чу се силно хрускане.

– Ох! – извика той, седна на земята и си напъха лапата в устата.

– Какво стана? – попита Пух.

– Пари! – изфъфли Тигъра.

– Вашият приятел – каза Ййори, – изглежда, е налал пчела.

Приятелят на Пух престана да си клати главата, за да може да си извади бодлите от езика, и обясни, че Тигрите не обичат магарешки тръни.

– Тогава защо унищожи толкова много? – попита Ййори.

– Но ти каза – започна Пух, – ти каза, че Тигрите обичат всичко освен мед и жълъди!

– И магарешки тръни – извика Тигъра, като тичаше около тях с изплезен език.

Пух погледна тъжно.

– Какво да правим сега? – попита той Прасчо. Прасчо знаеше какво, затова веднага каза, че трябва да се видят с Кристофър Робин.

– Ще го намерите при Кенга – каза Ййори. После се приближи до Пух и високо прошепна: – Може ли да помолиш твоя приятел да си прави другаде упражненията? Аз веднага ще почна да обядвам и не ми е приятно да ги мачка точно сега. Маловажна работа и дребнаво от моя страна, но всички си имаме слабости!

Много сериозен, Пух кимна и извика Тигъра:

– Ела, ще отидем при Кенга. Тя сигурно ще има много неща за закуска.

Тигъра привърши последната си обиколка и дойде до Пух и Прасчо:

– Пари! – обясни той с широка приятелска усмивка. – Да вървим! – И се втурна напред.

Пух и Прасчо тръгнаха бавно след него. И както вървяха, Прасчо нищо не каза, защото за нищо не се сещаше, а Пух нищо не каза, защото съчиняваше стихотворение. И щом го съчини, започна:

– Как ще се справим ний с малкия Тигър: Туй – не яде! Онуй – не яде! Как? Как тогаз ще расте? Мед не обича, жълъд не ще, трън... Трън не иска! Та мигар знай някой нещо по-вкусно от мед?! Мед! За мен – мед! Мед пчелен... и пресен, жълъд – за Прасчо – наесен, трън със бодил – за Ййори! За сила! Тъй само ставаш голям!...

– Тигъра е вече достатъчно голям – каза Прасчо.

– Ама той всъщност не е тъй голям!

– На мене така ми изглежда...

Пух беше се вслушал в онова, което шумолеше в главата му, и като чу какво каза Прасчо, промърмори вече на глас:

– Не, тука той те подвежда: колкото и фунта шилинга да тежи – още е малък. Ти, Прасчо, грешиш: Тигъра, братко, изглежда висок само със своите скокове!

... Това е цялото стихотворение.

– Харесва ли ти, Прасчо?

– Всичко освен шилингите – каза Прасчо – смятам, че не им е

мястото там.

– Те поискаха да дойдат след фунтовете – поясни Пух – и аз им разреших. Така най-добре се съчинява стихотворение: да оставиш нещата сами да си идват.

– О, не знаех – каза Прасчо.

През всичкото това време Тигъра се перчеше пред тях и често-често се обръщаше да пита: „Това ли е пътят?“ Най-сетне Къщата на Кенга се показа и там беше Кристофър Робин. Тигъра се затича към него.

– О, ето къде си бил, Тигре – каза Кристофър Робин, – знаех, че си тук някъде...

– Намерих разни неща в Гората – каза важно Тигъра, – намерих един пух, един прасчо, един ийори, но закуска не можах да намеря!

Пух и Прасчо най-напред прегърнаха Кристофър Робин и после му разказаха какво се беше случило.

– Ти знаеш ли какво обичат да ядат Тигрите? – попита Пух.

– Смятам, че ако помисля повече, ще се сетя – каза Кристофър Робин. – Мислех, че Тигъра знае.

– Знаем – каза Тигъра. – Всичко, което има по света, освен мед, жълди и... как се казваха тези парещи неща...

– Магарешки тръни.

– Да, и тях!

– Добре, тогава Кенга ще може да ти даде закуска.

Те влязоха в дома на Кенга и Ру каза „Здравей, Пух“ и „Здравей, Прасчо“ по един път и „Здравей, Тигре“ два пъти, понеже никога досега не беше поздравявал Тигър и му се струваше смешно. Тогава казаха на Кенга какво искат и Кенга най-учтиво предложи:

– Ето бюфета, драги Тигре, погледни и си избери каквото ти хареса. – Тя веднага беше разбрала, че колкото и голям да изглежда Тигъра, той се нуждае от толкова нежност, колкото и Ру.

– Мога ли да погледна и аз? – попита Пух, който беше почнал да се чувствава малко като в единадесет часа. Той намери малка кутия кондензирано мляко и нещо му подсказа, че Тигрите не обичат такива неща, затова я отнесе сам в едно ъгълче, за да не го безпокоят.

Колкото повече Тигъра си пхаше носа тук и лапата там – толкова повече неща откриваше, които Тигрите не обичат. И когато огледа всичко в бюфета и нищо не можа да хапне, каза на Кенга:

– Какво ще стане сега?

Но Кенга и Кристофър Робин и Прасчо бяха наобиколили Ру, за да видят как той ще си изпие лекарството за усилване. А Ру казваше:

„Трябва ли?“ и Кенга го молеше: „Ру, миличък, нали помниш какво обеща?“ ...

– Какво е това? – пошепна Тигъра на Прасчо.

– Лекарство за усилване – каза Прасчо, – но той не обича да го пие.

Тигъра се приближи, наведе се над облегалото на стола на Ру и изведнъж протегна език и налага цялата лъжица. Кенга подскочи от изненада, извика „О!“, бързо хвана лъжицата и благополучно я изтегли, преди да изчезне в устата на Тигъра. Но лекарството за усилване го нямаше.

– Тигре, миличък! – каза Кенга.

– Глътна лекарството! Изпи ми лекарството, той изпи моето лекарство! – радостно викаше Ру, като смяташе, че това е весела шега.

А Тигъра погледна към тавана, затвори очи, облиза няколко пъти челюстите си – да не би нещичко да е останало по тях – и спокойна усмивка озари лицето му, когато каза:

– Ето това обичат Тигрите!

Затова оттогава Тигъра остана да живее в дома на Кенга. И на закуска, и на обед, и на вечеря той получаваше лекарство за усилване. Когато Кенга мислеше, че той има нужда от нещо за усилване тогава следядене като лекарство му даваше по една-две лъжици от закуската на Ру.

– Но аз мисля, че той е достатъчно силен – казваше Прасчо на Пух.

Глава трета, в която се организира търсене и Прасчо пак среща Муслон

Един ден Пух седеше у дома и броеше гърнетата си с мед, когато на вратата се почука.

„Четиринадесет... – броеше Пух. – Влез, четиринадесет.“

– Влез! „Четиринадесет ...“ Или бяха петнадесет. Ех, че беля! Обърках ги!

– Здравей, Пух! – каза Зайо.

– Здравей, Зайо! Четиринадесет, нали?

– Кое?!

– Моите гърнета с мед. Тъкмо ги броя.

– Четиринадесет!

– Сигурен ли си?

– Не – каза Зайо. – Има ли значение?

– Просто ми се иска да зная – каза стеснително Пух. – Така ще мога да си казвам: „Останали са ми четиринадесет гърнета с мед.“ Или петнадесет, както може би е наистина. Това някак си ме успокоява.

– Добре! Тогава нека кажем шестнадесет! – каза Зайо. – Дошъл съм да те питам виждал ли си някъде наоколо Малчо?

– Мисля, не – каза Пух. А после, след като помисли малко повече, попита: – А кой е Малчо?

– Един от моите приятели и роднини – каза небрежно Зайо.

Това никак не помогна на Пух, защото Зайо имаше толкова много приятели и роднини и толкова различни по вид и големина, че той не знаеше дали да търси Малчо на върха на дъба, или върху листенцата на лютичето. – Днес не съм виждал никого – каза Пух. – нямал съм случай да кажа: „Здравей, Малчо!“ трябва ли ти нещо?

– Не ми трябва – каза Зайо, – но винаги е полезно да знаеш къде се намира един приятел или роднина, в случай че ти потрябва или не.

– О, разбрах! – каза Пух. – Загубил ли се е?

– Ами! – каза Зайо. – От много отдавна никой не го е виждал и смятам, че се е загубил. Във всеки случай – продължи той важно – обещах на Кристофър Робин да Организирам Търсене. Така че идвай!

Пух каза с обич „довиждане!“ на четиринадесетте си гърнета с мед, като се надяваше, че може би са петнадесет, и заедно със Зайо излязоха из Гората.

– Сега – каза Зайо – това е Търсене и аз съм го Организирал.

– Какво си му направил на Търсенето? – попита Пух.

– Организирал съм го. Това значи ... ето това, което ние правим сега, като Търсим всеки на различно място. Възлагам на теб, Пух, да търсиш около Шестте Елички, после да се срещнем при къщата на Бухала! Разбра ли?

– Не – каза Пух. – Какво?...

– Е, значи ще те чакам при къщата на Бухала след около час!

– Прасчо организиран ли е?

– Всички сме организирани! – каза Зайо и си отиде.

Щом изгуби Зайо от погледа си, Пух се сети, че е забравил да пита кой е всъщност Малчо. Дали е от тези приятели и роднини, които могат да се настанят на носа ти, или пък от тези, които можеш по погрешка да настъпиш. И понеже беше Много Късно Вече да пита, той реши да започне Търсенето от Прасчо, за да узнае кого всъщност търсят, преди да почне да търси.

„Няма смисъл да търся Прасчо при Шестте Елички – каза си Пух, – защото той е организиран на специално за него място. Значи трябва най-напред да потърся неговото Специално Място. А къде е то?“

И той си записа в главата следния план:

ПЛАН ЗА ТЪРСЕНЕ НА НЕЩА

- 1 – Специално Място (Да намеря Прасчо.)
- 2 – Прасчо (Да узная кой е Малчо.)
- 3 – Малчо (Да намеря Малчо.)
- 4 – Зайо (Да му кажа, че съм намерил Малчо.)
- 5 – Пак Малчо (Да му кажа, че съм намерил Зайо.)

„Изглежда, че ще бъде ден, пълен с неприятности“ – мислеше си Пух, като се потътра нататък.

В следващия момент денят стана наистина неприятен. Пух беше толкова зает да не гледа къде ходи, че стъпи на едно такова място в Гората, което беше оставено по погрешка, и имаше време само да си помисли: „Аз летя! Като Бухала! Чудя се как ли ще спра...“ – и спря.

„Бум!“

„Ох!“ – изквича нещо. „Колко смешно – помисли си Пух, – извиках «ох!», без да съм охкал!“

– Помощ! – изквича едно тънко гласче.

„Пак аз! – помисли си Пух. – С мен се случи Инцидент: паднах в кладенец и гласът ми заприлича на квичене. И сам излиза от устата ми, преди да съм проговорил! Нещо вътре в мен се е повредило. Неприятно наистина!“

– Помощ! Помощ!

„Ето пак! Казвам неща, без да съм искал. Изглежда, че Инцидентът е много лош!“ – После му мина през ум, че може би, когато пък поиска да каже нещо – няма да го може. И за да провери, извика силно:

– Много лош Инцидент с Пух Мечо!

– Пух! – извика гласецът.

– Това е Прасчо! – извика смаян Пух. – Къде си?

– Отдолу – отговори Прасчо с отдален глас.

– Къде отдолу?

– Под теб! – изквича Прасчо. – Стани!

– О! – каза Пух и колкото можеше по-бързо се заизправя. – Върху теб ли паднах, Прасчо?

– Върху мен падна – каза Прасчо, когато се чувствуваше вече

съвсем добре.

– Без да искам! Съжалявам!

– Нямах намерение да съм отдолу – каза Прасчо с въздишка. – Но сега съм вече добре, Пух, и се радвам, че това си ти!

– Какво се е случило? – каза Пух. – Къде се намираме?

– Мисля, че сме в някакъв вид Дупка. Аз вървах тук наоколо и търсех някого... и изведнъж – мен вече ме нямаше там. И тъкмо когато се изправях, за да разгледам къде съм, нещо се стовари върху мен. И това беше ти!

– Така значи! – каза Пух.

– Да – каза Прасчо. После се приближи още повече и нервно продължи: – Пух, не мислиш ли, че сме попаднали в Капан?

Пух не беше мислил по това, но кимна утвърдително, защото неочаквано си спомни как веднъж той и Прасчо изкопаха Пухов Капан за Муслони. И се досети какво се бе случило сега: той и Прасчо са паднали в Муслонски Капан за Пухове! Ето това беше!

– Какво ще се случи, когато дойде Му слона? – попита Прасчо, треперейки, откакто чу новината.

– Може би той няма да те забележи, Прасчо – окуражи го Пух, – защото ти си Толкова Малко Животно!

– Но той ще забележи теб, Пух!

– Той ще ме забележи и аз ще го забележа – каза Пух, като помисли. – Ние ще се забелязваме от доста дълго време и тогава той ще каже: „Хо-хо!“

Прасчо потръпна при мисълта за това „Хо-хо!“ и ушите му започнаха сами да трепкат.

– Ка-какво ще му отговориш ти? – попита той.

Пух се помъчи да измисли нещо, но колкото повече мислеше, толкова повече чувствуваше, че няма подходящ отговор на „Хо-хо!“, казано от Муслон с такъв тон, с какъвто този Муслон щеше да го каже.

– Нищо няма да кажа! – каза най-сетне Пух. – Просто ще си тананикам, като че ли чакам нещо.

– Но той може би ще повтори това „Хо-хо!“ – предположи Прасчо развълнуван.

– Ще го повтори – каза Пух.

Ушите на Прасчо затрепкаха така бързо, че трябваше да ги подпре на стената на Дупката, за да се укротят.

– Той ще повтори – каза Пух, – но аз ще продължа да си тананикам. И това ще го Смути. Защото, когато кажеш два пъти „Хо-хо!“ със

злорадство, а другият продължава да си тананика, ти внезапно започваш да чувствуваш, че трети път, че... че... е, добре, чувствуваш...

– Какво?

– Че няма защо – каза Пух.

– Какво няма защо ...

Пух знаеше какво „няма“, но понеже беше Мече с Много Малко Ум, не можеше да намери думите.

– Е, добре, няма защо ... – повтори той.

– Искаш да кажеш, че няма защо повече да „Хо-хо-каш?“ – каза Прасчо обнадяден.

Пух го погледна с възхищение и каза, че точно това е мислил. Че ако продължаваш през цялото време да тананикаш, не може другият непрекъснато да казва „Хо-хо!“.

– Но той ще каже нещо друго – каза Прасчо.

– Точно така. Той ще каже: „Какво е всичко това?“ И аз ще му отговоря (това е чудесна идея, Прасчо, която току-що ми дойде в главата), ще му отговоря, че това е Капан за Муслони, който аз съм направил, и чакам сега някой Муслон да падне вътре. И ще продължавам да си тананикам. Това ще го Обърка.

– Пух! – извика Прасчо и сега беше негов ред да се възхищава. – Ти ни спаси!

– Така ли? – каза Пух не много уверено.

Но Прасчо беше сигурен. Той вече виждаше как Пух и Муслона се разговарят. И изведнъж си помисли с тъга колко хубаво би било, ако той – Прасчо – и Муслона водеха такъв важен разговор, а не Пух. При все че обичаше Пух, той знаеше, че има повече Ум от него, и разговорът щеше да бъде по-добър, ако той, а не Пух участвуваше. И какво блаженство би било да си спомня после нощем деня, когато е отговарял така храбро на Муслона, както би отговарял, ако нямаше Муслон. Толкова лесно му изглеждаше сега. Просто знаеше какво би казал:

Муслона (злорадо): Хо-хо!

Прасчо (безгрижно): Тра-ла-ла, тра-ла-ла!

Муслона (изненадан и вече не много сигурен): Хо-хо!

Прасчо (още по-безгрижно): Тру-ту-тум, тру-ту-тум!

Муслона (понечва да каже хо-хо, но неловко го обръща на кашлица): Х'рм! Какво е всичко това?

Прасчо (изненадан): Здравей! Това е Капан, който съм направил, и чакам някой Муслон да падне в него.

Му слона (много разочарован): О! (след дълга пауза) Сигурен ли

си?

Прасчо: Да!

Муслона: О! (нервно) Аз... аз мисля, че аз направих капана да ловя Прасчовци!

Прасчо (изненадан): О, не!

Муслона (примирително): Аз... аз криво съм разбрал тогава!

Прасчо: Боя се, че е така! (Учтиво) Съжалявам! (Продължава да си тананика)

Муслона: Добре... добре... аз... добре. Предполагам, че е най-добре да си вървя.

Прасчо (поглежда го безгрижно): Трябва ли? Хубаво! Ако видиш някъде Кристофър Робин, кажи му, че искам да го видя.

Муслона (много усърдно): Непременно, непременно! (Бързо си отива.)

Пух (за когото се предполагаше, че не присъства, но виждаме, че не можем да минем без него): О, Прасчо, колко си храбър и умен!

Прасчо (скромно): Ни най-малко, Пух!

(И после, като дойде Кристофър Робин, Пух щеше всичко да му разкаже.)

Докато Прасчо се унасяше в сладките си мечти, а Пух се стареше да си спомни дали бяха четиринадесет или петнадесет, Търсенето на Малчо беше в разгара си из цялата Гора. Истинското име на Малчо беше Много Малко Бръмбарче, но го наричаха Малчо за по-кратко, и то само когато се обръщаха към него – което почти не се случваше, освен когато някой кажеше: „Я! Наистина Малчо!“ Той беше престоял с Кристофър Робин само няколко секунди, преди да започне да обикаля един храст, за да се упражнява, но вместо да се върне от другата страна на храста, както очаквах, той не се появи и никои вече не знаеше къде е.

– Предполагам, че си е отишъл в къщи – каза Кристофър Робин на Зайо.

– Каза ли ти Довиждане-и-благодаря-за-приятното-прекарване – попита Зайо.

– Каза само здрасти – рече Кристофър Робин.

– Хм! – каза Зайо. И след като помисли малко, продължи: – Писа ли ти писмо, за да ти благодари за приятното прекарване и че съжалява, че е трябвало внезапно да си върви?

Кристофър Робин не си спомняше такова нещо.

– Ето! – каза пак Зайо и стана много важен. – Това е Сериозно. Той се е Загубил. Трябва веднага да започнем Търсенето.

Кристофър Робин, който си мислеше нещо друго, попита:

– Къде е Пух? – Но Зайо си беше отишъл.

И така Кристофър Робин се върна у дома си и нарисува портрета на Пух, както прави дълга разходка около седем часа сутринта, сетне той се покатери на дървото до къщичката му, после слезе оттам и като се чудеше какво ли прави Пух, тръгна да го търси из Гората.

Не след дълго той стигна до Дълбоката Дупка, погледна в нея и видя на дъното, сгушени един до друг, сладко заспали, Пух и Прасчо.

– Хо-хо! – внезапно викна с всички сили Кристофър Робин.

Прасчо подскочи шест инча във въздуха, Изненадан и Разтревожен, а Пух продължаваше да спи.

„Това е Муслона! – развълнуван помисли Прасчо. – Ами сега?“ Той прочисти гърлото си, за да не се спъват думите, и се постара леко и радостно да каже: „Тра-ла-ла, тра-ла-ла!“, като че ли внезапно му се беше приискало да си запее. Но не си повдигна главата, защото, ако погледнеш нагоре и видиш един Много Свиреп Муслон да те гледа, може да забравиш какво си искал да кажеш.

– Рум-тум-тум! – каза Кристофър Робин с Пуховия глас. Защото веднъж Пух беше измислил една такава песничка:

Тра-ла-ла, тра-ла-ла.
Тра-ла-ла, тра-ла-ла,
рум-тум-тум, рум-тум-тум.

И винаги, когато Кристофър Робин я запееше, я пееше с гласа на Пух, защото така ѝ прилягаше.

„Той отговори неправилно – помисли си Прасчо обезпокоен. – Трябваше пак да каже «хо-хо!». Може би ще бъде по-добре, ако аз го кажа вместо него.“ И свирепо – доколкото можеше – Прасчо изквича: „Хо-хо!“

– Как попадна тук, Прасчо? – попита Кристофър Робин със своя глас.

„Това е Ужасно! – помисли си Прасчо. – Най-напред говори с гласа на Пух, после с гласа на Кристофър Робин и това го прави, за да ме Обърка.“ – И вече съвсем Объркан, той пискливо изквича:

– Това е Капан за Пух и аз го чакам да падне в него, хо-хо, каква е тази работа и пак ще кажа хо-хо!

– Какво? – попита Кристофър Робин.

– Капан за хо-ховци – каза с дрезгав глас Прасчо. – Току-що го

направих и чакам, хо-хо, да дойде... да дойде!

Колко дълго щеше Прасчо да продължи така, не знам, ако случайно в този момент не беше се събудил Пух с решението, че гърнетата му са шестнадесет. Той стана и както беше започнал да върти главата си, за да разбере откъде е това неприятно усещане, че нещо лази по средата на гърба му – видя Кристофър Робин.

– Здравей! – извика той радостно.

– Здравей, Пух!

Прасчо погледна нагоре и веднага извърна поглед. Почувствува се така Глупаво и Неудобно, че почти реши да забегне и да стане Моряк – когато неочаквано видя нещо ...

– Пух – изквича той, – нещо лази по гърба ти!

– Така си и мислех!

– Това е Малчо! – квикна Прасчо.

– О, това е, което е, нали? – каза Пух.

– Кристофър Робин, аз намерих Малчо! – извика Прасчо.

– Браво на теб, Прасчо! – каза Кристофър Робин.

След тези окуражителни думи Прасчо се почувствува напълно щастлив и реши, че вече няма защо да става Моряк. Затова, когато Кристофър Робин им помогна да се измъкнат от Дупката, тримата се хванаха за ръце и тръгнаха заедно.

Два дни по-късно Зайо срещна случайно Ийори в Гората.

– Здравей, Ийори! – каза той. – Какво търсиш?

– Малчо, разбира се – каза Ийори. – Що за глупав въпрос?

– О, не съм ли ти казал? Още преди два дни намерихме Малчо.

За момент настана тишина.

– Ха-ха! – горчиво каза Ийори. – Веселба и какво ли не ... Не се извинявай! Точно това и трябваше да се случи!

Глава четвърта, в която се вижда, че тигрите не могат да се катерят по дървета

Един ден Пух се беше замислил и изведнъж реши, че трябва да отиде у Ийори, тъй като не беше го виждал от вчера. И както се промъкваше през храстите и си тананикаше песничка под носа, си спомни пък, че не беше виждал Бухала чак от завчера, та не би било зле да свърне към

Голямата Гора и да види дали не си е в къщи.

Той стигна до това място на рекичката, където бяха наредени камъните за преминаване, но когато беше вече стъпил на третия камък, неочаквано му хрумна какво ли правят Кенга, Ру и Тигъра, които живееха заедно на другия край на Гората. Тогава Пух си каза: „Не съм виждал Ру отдавна и ако не го видя и днес, ще стане още по-отдавна!“

Той седна на камъка в средата на рекичката и докато намисли какво да прави – запя вече на глас.

Ето какво се получи:

Мога да съм цяла сутрин
заедно със Ру.
Мога, да! Чудесно утро –
тъй като съм Пух!
Няма да съм по-дебел,
щом като не стана!
Не ще стана по-дебел...
както и не ставам!

Слънцето грееше така нежно и камъкът, върху който седна, така топлеше, че Пух беше вече почти решил да продължи да бъде Пух в Средата на Рекичката, когато внезапно се сети за Зайо.

„Зайо! – каза си наум той. – Обичам разговорите със Зайо! Той говори умни неща, не употребява дълги и мъчни думи като Бухала. Казва къси и лесни думи като: «Какво ще кажеш, да обядваме ли вече?» или «Заповядай, Пух!». Наистина трябва да отида да видя Зайо!“

И Пух неусетно изпя още един куплет:

Обичам! Обичам такъв разговор –
дума да няма! Това е приятен, щастлив разговор
между двама: „Да хапнем ли, Пух!“ – може да стане
навик у Зайо.
По-прелестен навик от туй: „Заповядай!“ – не зная!

Той стана развълнуван от камъка, върна се обратно през рекичката и се запъти към дома на Зайо.

Не беше отишъл далеч, когато в главата му се разбърмчаха разни мисли:

„Е, добре де, но представи си, че Зайо е излязъл!“

„Или ако е там и пак се заклеца, когато тръгна да излизам през

входната врата – както веднъж ми се случи, понеже входната му врата не е достатъчно широка?!“

„Знам, че не съм станал по-дебел, но неговата врата, ако е станала по-тясна!“

„Няма ли да е по-добре, ако...“

Докато си мърмореше всичко това, той, без да забележи, се отдалечава все повече и повече на запад... и неочаквано се озова пред своята собствена входна врата.

А беше единадесет без пет! Време за нещо малко...

... След час и половина той направи всъщност това, което през всичкото време смяташе да направи – затътра се към дома на Прасчо. И както вървеше и бършеше уста с опакото на лапата си, Пух запя тихо през козината ѝ една малко нещо пухкава песен. Ето такава:

Мога да съм щастлив сутрин,
като видя Прасчо. Мога пък и не – таз сутрин,
кат'не видя Прасчо! Но никак не е много важно
със Бухала и Ййори.
И няма, няма да ги видя...
та даже и Кристофър!

Написана, песничката не изглежда много хубава, но както звучеше тихо, пухкаво и ласкаво в слънчевото утро, тя се струваше на Пух една от най-хубавите песни, които някога е пял. Затова продължи да си я пее...

Прасчо беше зает – копаеше една малка дупка пред къщата си.

– Здравей! – каза Пух.

– Здравсти! – квикна Прасчо, като подскочи от изненада. – Знаех, че си ти!

– И аз знаех – каза Пух. – Какво правиш?

– Засаждам един жълъд, Пух, та да порасне един дъб и така ще имам много жълъди точно пред вратата си, вместо да ходя километри и километри, нали разбираш, Пух?

– Ами ако не порасне? – попита Пух.

– Ще порасне, защото Кристофър Робин каза, че ще порасне, и затова го засаждам.

– Значи, ако аз посадя една пита мед пред къщата си, ще порасне кошер! – каза Пух.

Прасчо не беше много сигурен.

– Или по-добре само парче от пита – каза Пух, – за да не хабя много. Само че тогава може да порасне само парче от кошер, и то това парче, в което пчелите само бръмчат, а не в което медят. Неприятно!

Прасчо се съгласи, че ще бъде твърде неприятно.

– Още повече, Пух, че саденето е много трудно, ако не знаеш как се прави то – каза Прасчо и пусна жълда в дупката, засипа я с пръст и скочи отгоре ѝ.

– Знам как – каза Пух, – защото Кристофър Робин ми даде семена от тиланки, аз ги посадих и сега ще ми цъфнат тиланки пред входната врата.

– Мисля, че се наричат латинки – каза плахо Прасчо, като продължаваше усилено да скача.

– Не! – каза Пух. – Тези са други. Тези се наричат тиланки.

Когато Прасчо спря да скача, той избърса копитцата си и попита:

– Какво ще правим сега?

– Хайде да отидем да видим Кенга, Ру и Тигъра – отговори Пух.

Прасчо се запъна:

– Да, да... х-х-х-айде. – Защото все си му беше малко тревожно, когато ставаше дума за Тигъра, който беше Много Голям Бабаит и така изръмжаваше „Здрасти!“, че ушите ти се напълват с пясък, даже след като Кенга го е предупредила: „По-нежно, Тигърчо, миличък!“, и ти е помогнала да се изправиш отново.

И те се запътиха към дома на Кенга.

Тази сутрин Кенга беше обхваната от домакинско усърдие. Искаше да прегледа всичко – дрехите на Ру, колко калъпа сапун са останали и двете чисти петна на салфетката на Тигъра... Затова тя изпрати Ру и Тигъра – като им пъкна пакет сандвичи от пресни зеленчуци за Ру и от лекарството за усилване на Тигъра – да прекарат приятно цялата сутрин в Гората, без да правят пакости. И те отидоха.

Още из пътя Тигъра изреждаше на Ру (който все искаше да знае) всичко, което Тигрите умеят да правят.

– Могат ли да хвърчат? – питаше Ру.

– Да – каза Тигъра, – добри летци са тигрите, слючително добри летци!

– О! – каза Ру. – Ама могат ли да хвърчат така добре като Бухала?

– Разбира се! Само че не искат.

– Защо не искат?

– Е, така, просто не обичат.

Ру не можеше да разбере това, защото той смяташе, че е прекрасно

да можеш да хвърчиш. Но Тигъра каза, че е трудно да се обясни това на някой, който сам не е Тигър.

– А могат ли да скачат толкова далеч, колкото Кенгите? – попита Ру.

– Да – каза Тигъра, – когато поискат.

– Обичам да скачам – каза Ру. – Хайде да видим кой скача по-далеч, ти или аз!

– Може – каза Тигъра, – но не трябва да се бавим! Ще закъснеем.

– За какво ще закъснеем?

– За това, за което искаме да бъдем навреме – каза Тигъра и забърза напред.

Скоро те стигнаха до Шестте Елички.

– Мога да плувам – каза Ру. – Веднъж паднах в реката и плувах. Могат ли Тигрите да плуват?

– Разбира се, че могат! Тигрите могат всичко!

– Могат ли да се катерят по дърветата по-добре от Пух? – попита Ру, като застана под най-високата Еличка и погледна към върха ѝ.

– Най-добри са в катеренето по дърветата – каза Тигъра. – Много по-добри от Пуховци!

– Могат ли да се покатерят на тази Еличка?

– Те винаги се катерят точно по такива дървета – каза Тигъра. – Нагоре и надолу... по цял ден...

– О, Тигре, наистина ли?

– Ще ти покажа – храбро каза Тигъра. – Можеш да се качиш на гърба ми и да ме наблюдаваш.

– Защото от всичко, което беше заявил, че Тигрите могат да правят, внезапно почувствува, че е сигурен единствено в катеренето по дърветата.

– Оо, Тигре-оо, Тигре-оо, Тигре! – пискаше възбуден Ру. Той се качи на гърба на Тигъра и двамата започнаха да се катерят нагоре.

При първите десет стъпки Тигъра си каза весело: „Изкачваме се!“

При вторите десет стъпки си каза:

– Винаги съм казвал, че Тигрите могат да се катерят по дървета!

При следващите десет стъпки той каза:

– Да знаеш – никак не е лесно!

А при още по-следващите десет стъпки той погледна надолу и каза:

– Разбира се, трябва и да се слиза. Заднишком. И после прибави:

– Което ще бъде много мъчно...

– ... освен ако паднеш ...

– ... тогава то ще бъде...

– лесно.

При думата „лесно“ клонът, на който беше стъпил, внезапно се счупи и той едва успя да сграбчи клона над него, като чувствуваше, че и той започва да... и тогава бавно успя да опре и муцуната си ... и после задната си лапа... после и другата... докато най-сетне седна на клона – задъхан и изпълнен с горчиво съжаление, че не се беше заел с плуване.

Ру се изкатери и седна до него.

– Оо, Тигре – каза задъхано той, – на самия връх ли сме?

– Не – каза Тигъра.

– А ще се качим ли на върха?

– Не – каза Тигъра.

– О! – каза Ру тъжно и после продължи с надежда: – Ама това сега беше чудесно, когато каза, че уж падаме – „бум!“ – надолу, а пък не паднахме. Ще го повторим ли?

– Не – каза Тигъра.

Ру замлъкна. След малко попита:

– Ще изядем ли нашите сандвичи, Тигре?

Тигъра каза:

– Да, къде са те?

– Ами долу, под дървото.

– Не мисля, че ще е добре да ги изядем сега!

И те не ядеха.

Полека-лека Пух и Прасчо приближаваха. Пух с напевен глас убеждаваше Прасчо, че все едно е дали е, или пък не е вече станал по-дебел, щом не е дебел.

А Прасчо си мислеше кога ли, след колко време жлъдите по негова дъб ще узреят...

– Гледай, Пух! – внезапно квикна Прасчо. – На най-високата Еличка има нещо!

– Вярно! – каза Пух, който беше вдигнал удивен глава. – Има някакво Животно!

Прасчо хвана лапата на Пух, да не би да се уплаши.

– Не е ли Едно от Най-Свирепите Животни? – квикна задъхан той, като гледаше на другата страна.

Пух кимна.

– Това е Ягулар – каза той.

– Какво правят Ягуларите? – попита Прасчо с надежда, че нищо не правят.

– Те се крият между клоните на дърветата и се стоварват върху теб, когато минеш отдолу – каза Пух. – Кристофър Робин ми е разказвал.

– Може би е по-добре да не минаваме отдолу, Пух, защото, като се стовари върху нас, той може да се нарани.

– Те не се нараняват – каза Пух. – Те са толкова опитни...

Прасчо почувствува, че да стоиш под Толкова Опитен Ягулар, ще бъде Грешка, и тъкмо се канеше да се върне бързо за нещо, което беше забравил у дома си, когато Ягулара им извика:

– Помощ! Помощ!

– Ягулара прави винаги така – каза Пух. – Той вика „Помощ! Помощ!“ и когато погледнеш нагоре, той се стоварва върху теб!

– Аз гледам надолу! – извика силно Прасчо, за да не би Ягулара да направи случайно грешка.

Някой, който седеше на клона, много близо до Ягулара, го чу и изписка:

– Пух и Прасчо! Пух и Прасчо!

Прасчо изведнъж почувствува, че денят е много по-прекрасен, отколкото му се струваше досега. Топъл и Слънчев ...

– Пух! – извика той. – Мисля, че това са Тигъра и Ру!

– Вярно – каза Пух, – пък аз смятах, че това са един Ягулар и още един Ягулар.

– Здравсти, Ру! – извика Прасчо. – Какво правиш?

– Не можем да слезем! Не можем да слезем! – извика Ру. – Колко смешно! А, Пух! Не е ли смешно! Тигъра и аз живеем на дърво като Бухала и ще останем тук завинаги, завинаги! Оттук мога да виждам чак къщата на Прасчо! Прасчо, аз мога да виждам твоята къща оттук! Нали сме нависоко? Толкова нависоко ли е домът на Бухала?

– Как се качи дотам, Ру? – извика Прасчо.

– На гърба на Тигъра. Но Тигрите не могат да слизат, защото опашките им пречат – могат само да се качват, а Тигъра забравил това, когато започнахме да се катерим, и чак сега си спомни. Затова ние ще останем тук завинаги, завинаги, освен ако се качим по-нагоре. Какво каза, Тигре? О, Тигъра каза, че ако се качим още по-нагоре, няма да можем да виждаме така добре къщичката на Прасчо, и затова оставаме тук!

– Прасчо – важно каза Пух, като чу всичко това, – какво да правим? – И той започна да яде сандвичите на Тигъра.

– Бодливи ли са? – попита Прасчо разтревожен.

Пух кимна.

– Не можеш ли да се покатериш при тях?

– Бих могъл, Прасчо. Даже бих могъл да сваля Ру на гърба си, но Тигъра не бих могъл. Затова трябва да измислим нещо друго!

Дълбоко замислен, Пух започна да яде и сандвичите на Ру. Дали щеше да измисли нещо, преди да дойде и последния сандвич – не се знае, но тъкмо беше захапал предпоследния, из папратта се чу шумолене и Кристофър Робин с Ийори, които безцелно се скитаха наоколо, се появиха.

– Не бих се изненадал, ако утре падне хубава градушка – говореше Ийори – или снежна виелица и какво ли не още! Няма Значение, че днес времето е хубаво. Няма никаква гаранц... как се казваше ... Е добре, няма я! Това днес е само малка част от времето ...

– Тук е Пух! – възкликна Кристофър Робин, който не се интересуваше много какво ще бъде времето утре, щом днес е хубаво. – Здравей, Пух!

– Това е Кристофър Робин – каза Прасчо на Пух. – Той знае какво да направим!

И забързаха да го пресрещнат.

– О, Кристофър Робин ... – започна Пух.

– И Ийори! – каза Ийори.

– Тигъра и Ру са горе, на Шестте Елички, и не могат да слязат, и...

– ... И аз тъкмо казвах – прекъсна го Прасчо, – че ако Кристофър Робин...

– И Ийори!

– ... че ако сте тук, ще можем да измислим какво да направим.

Кристофър погледна нагоре към Тигъра и Ру и започна да мисли.

– Мисля – каза Прасчо много сериозно, – че ако Ийори застане под дървото, а Пух се качи на гърба му и аз стъпя, на раменете на Пух...

– ... И гърбът на Ийори внезапно се счупи, ще падне голям смях. Ха, ха! Забавно и без много шум – каза Ийори, – но и без резултат!

– Добре – смирено каза Прасчо. – Само исках ...

– Нима ще ти се счупи гърбът, Ийори? – попита Пух много изненадан.

– Това е интересно, Пух! Не можеш да бъдеш напълно сигурен, докато не се счупи!

Пух каза: „О!“ – и всички започнаха пак да мислят.

– Дойде ми една идея! – внезапно извика Кристофър Робин.

– Слушай сега, Прасчо – каза Ийори, – ако искаш да разбереш какво ще се опитаме да направим.

– Ще си сваля якето – продължи Кристофър Робин. – Всеки от нас

ще опне по един край и тогава Ру и Тигъра ще могат да скочат в него леко и смело, без да се наранят...

– Да свалиш Тигър долу – каза Ййори – и никой да не се нарани! Запазете тези две идеи в главата си, Прасчо, и всичко ще бъде в ред!

Но Прасчо не го слушаше, той беше в трескаво очакване да види отново сините тиранти на Кристофър Робин. Беше ги видял само веднъж, когато беше по-малък, и толкова се развълнува от тях тогава, че се наложи да си легне половин час по-рано. И от този ден все не беше уверен наистина ли са толкова сини и така обтегнати. И сега, щом Кристофър Робин си свали якето и те бяха пак там, Прасчо отново се почувствува приятелски настроен към Ййори, хвана до него един край на якето, опъна го и весело му се усмихна. А Ййори си измърмори: „Не съм казал, че няма да се случи Инцидент сега – имайте го предвид! Смешно нещо са Инцидентите: никога не се случват, преди да се случат!“

Когато Ру разбра какво му предстои да прави, той изпадна в див възторг и извика с все сила: „Тигре, Тигре, ще скачаме! Гледай ме как ще скоча, Тигре! Моят скок ще бъде като летене. Тигрите могат ли така?“ И с ликуващ писък: „Идвам, Кристофър Робин“, Ру скочи точно в средата на опнатото яке. Но понеже беше полетял от толкова високо, с такава голяма скорост – той отскочи пак, почти дотам, откъдето беше скочил, и дълго време се чуваше:

– Оо! – и накрая. – Оо, чудесно!

– Скачай, Тигре! Много е лесно! – извика Ру. Но Тигъра се държеше с две лапи за клона и си говореше: „Лесно е за Скачащи Животни като Кенгите, но съвсем друго е за Плуващи Животни като Тигрите.“ И той си представи как лежи по гръб в реката или плува от остров до остров и чувствуваше, че това е истинският живот за Тигъра.

– Скачай! – извика Кристофър Робин. – Нищо няма да ти стане!

– Почакайте за момент – каза нервно Тигъра. – Парченце кора ми е влязло в окото! – И бавно пристъпи по клона.

– Скачай, лесно е! – пискаше Ру. Неочаквано Тигъра разбра колко лесно е наистина.

– Оу! – изръмжа той, когато дървото прелетя край него.

– Внимавайте! – извика Кристофър Робин на другите ... Чу се трясък, нещо се раздра – и всички се струпаха накуп върху земята!

Кристофър Робин, Пух и Прасчо първи се измъкнаха от купа, после вдигнаха Тигъра и под всички беше Ййори!

– О, Ййори! – извика Кристофър Робин. – Удари ли се? – И разтревожен започна да го изтупва от праха и да му помага да се изправи.

Дълго Ийори не каза нищо. После попита: „Тук ли е Тигъра?“

Тигъра беше тук и пак беше Готов на Всичко, както преди.

– Да – отговори Кристофър Робин, – Тигъра е тук.

– Добре, благодарете му от мое име – каза Ийори.

Глава пета, в която Зайо има много претрупан ден и ние научаваме какво прави Кристофър Робин всяка сутрин

Днес щеше да бъде един претрупан ден за Зайо. Щом се събуди, той се почувствува важен, като че ли всичко зависеше от него. Точно днес той трябваше да Организира Нещо или да Напише Съобщение, Подписано – Зайо, или да Разбере Какво Всеки Мисли по Това. Тази сутрин беше много подходяща да изтича до Пух и да каже:

– Много добре, тогава ще съобщя на Прасчо – а после да отиде при Прасчо и да каже: – Пух мисли, че... но може би е по-добре да видя първо Бухала!

Днес е водачески вид ден, когато всеки казва „Да, Зайо“ или „Не, Зайо“ и чака неговите разпореждания.

Той се измъкна от дома си, вдъхна от топлия пролетен утринен въздух и се чудеше откъде да започне. Къщата на Кенга беше най-близо и там беше Ру, който казваше „Да, Зайо“ и „Не, Зайо“ по-добре от всеки друг в Гората. Но тия дни там живееше и друго животно, един Тигър Бабаит. А това беше такъв вид Тигър, който винаги върви пред теб, когато ти искаш да му покажеш пътя занякъде, и обикновено се изгубва от погледа ти тъкмо когато стигнеш до мястото и гордо кажеш: „Ето че стигнахме!“

„Не, не у Кенга“ – каза си Зайо, като си сучеше мустаците на слънцето, и за да е сигурен, че няма да отиде там, той се обърна наляво и забърза в обратната посока, която водеше към къщата на Кристофър Робин.

„Всъщност – казваше си Зайо – Кристофър Робин разчита на Мен. Той обича Пух и Прасчо, и Ийори, както и аз, но те нямат Мозък. Не се забелязва такъв. Той уважава Бухала, защото не може да не уважаваш някой, който може да напише Вторник, дори и да е с правописни грешки. Но правописът не е всичко. Има дни, когато да напишеш Вторник –

просто не е нужно. А Кенга е много заета с грижите си за Ру, а Ру е много малък, а Тигъра премного бабаитничи, за да можеш да очакваш помощ от него. Следователно – като си дадеш сметка – оставам само аз. Затова ще отида при Кристофър Робин да видя дали не иска нещо да направи, за да го направя аз вместо него. Тъкмо днес е ден за правене на неща!“

Радостен, той продължи нататък и като прегази реката, лека-полека стигна до мястото, където живееха неговите роднини и приятели. Тази сутрин те като че ли бяха по-многобройни. Като кимна с глава на един или два таралежа, защото беше премного зает, за да се ръкува с тях, и след като каза важно „Добро утро, добро утро!“ на някои от другите, и любезно: „О, ето къде сте били!“ на по-малките, махна им с лапа през рамо и отмина.

Зайо остави след себе си някаква възбуда и не знам какво ... така че няколко члена от Бръмбаровото семейство, включително Хенри Бързия, веднага се втурнаха към Голямата Гора и се закатериха по дърветата с надежда да стигнат върха, преди да се е случило нещото, каквото и да бъдеше то, та да го видят по-добре.

Зайо продължи да бърза край Голямата Гора и всяка минута се чувствуваше все по-важен, и скоро стигна до дървото, където живееше Кристофър Робин. Той почука на вратата, извика един-два пъти, после отстъпи малко назад, засенчи с лапа очите си от слънцето и извика към върха на дървото, след това обиколи наоколо, като викаше „Ало!“ и „Аз говоря!“, „Аз съм Зайо!“ – но никой не се обади.

Тогава той спря и се послуша, и всичко спря и се послуша заедно с него, и Гората беше съвсем безлюдна и спокойна под топлото слънце... докато неочаквано, стотици мили над него, запя чучулига.

– Неприятно! – каза Зайо. – Излязъл е!

Той се върна при зелената входна врата, за да се увери, после тръгна обратно, изпълнен с чувството, че всичко се проваля тази сутрин, когато забеляза парче хартия на земята. Тя беше прободена с една карфица – явно паднала беше от вратата.

– Ха! – каза Зайо и изведнъж пак се почувствува щастлив. – Друга бележка!

Ето какво гласеше тя:

Излязох
Скоро шеси върна
Зает

скоро шеси Върна
К.Р.

– Ха! – каза пак Зайо. – Трябва да съобщя на другите! – И забърза обратно, много важен.

Най-близо беше къщата на Бухала и към нея се отправи той през Голямата Гора. Като стигна до вратата и почука и позвъни, позвъни и почука и най-сетне главата на Бухала се появи и каза:

– Върви си! Сега мисля! ... О, ти ли си бил! – Обикновено това бяха първите думи.

– Бухльо – започна Зайо направо, – ти и аз имаме мозък. Другите имат валмо от косми. Ако трябва нещо да се измисли в тази Гора – като казвам мислене, значи мислене, – ти и аз трябва да го измислим.

– Да – каза Бухала, – аз!

– Прочети това!

Бухала пое от Зайо бележката на Кристофър Робин и нервно я погледна. Той можеше да напише собственото си име Булах и можеше да напише Вторник, за да знаеш, че не е Сряда, и можеше да чете доста леко, ако не поглеждаш през рамото му и не казваш „Е?“ през всичкото време, и той можеше...

– Е? – каза Зайо.

– Да – каза Бухала, като даваше вид, че Разбира и Мисли. – Виждам какво искаш да кажеш. Безсъмнено ...

– Е?

– Точно – каза Бухала. – Ясно! – И след кратко мислене добави: – Ако ти не беше дошъл при мен, аз щях да дойда при теб?

– Защо? – попита Зайо.

– Поради самата причина! – каза Бухала, като се надяваше нещо неочаквано и бързо да се случи и да му помогне.

– Вчера сутринта – каза Зайо важно – аз отидох при Кристофър Робин. Той пак беше излязъл. И пак една бележка беше забодена на вратата му.

– Същата ли бележка?

– Друга. Но значеше същото! Чудна работа!

– Изумително! – каза Бухала, погледна пак бележката за момент и едно странно подозрение го обзе: че нещо се е случило с Щеси на Кристофър Робин. – Какво предприе ти тогава?

– Нищо!

– Това е най-доброто – каза мъдро Бухала.

– Е? – пак каза Зайо, както и очакваше Бухала.

– Точно! – каза той.

Известно време Бухала не можа да се сети за нищо друго и после внезапно му дойде една идея.

– Кажи ми, Зайо – каза той, – точните думи на първата бележка. Това е много важно! Всичко зависи от това: Точните думи на първата бележка.

– Съвсем същите като на тази, наистина! Бухала го изгледа и се чудеше дали да го блъсне от дървото, но понеже можеше да го направи и по-късно, той отново се опита да разбере за какво става дума.

– Точните думи, моля! – повтори той, като че Зайо не беше отговорил.

– Само това: „Излязох ... Щеси върна.“ Също като тази, само че тук е прибавено „Зает... Щеси върна“.

Бухала въздъхна дълбоко с облекчение.

– О! – каза той. – Сега сме наясно!

– Да, но не сме наясно къде е Кристофър Робин? – каза Зайо. – Това е важното!

Бухала погледна пак в бележката. С образованието, което имаше, беше лесно да я прочете: „Излязох Щеси върна. Зает... Щеси върна“ – точно това се очаква да видиш в една бележка.

– Съвсем ясно е какво се е случило, драги Зайо – каза той. – Кристофър Робин е отишъл някъде заедно с Щеси. Той и Щеси са заети с нещо. Виждал ли си наскоро някъде из Гората Щеси?

– Не зная – каза Зайо. – Затова дойдох да те питам. Как изглеждат те?

– Да – каза Бухала. – Петнистите или приличащите на обикновено листо Щеси са точно тези ...

– Поне ... – добави той след малко – наистина е повече от...

– Разбира се – каза той – ... зависи от...

– Е, добре – каза накрая Бухала, – фактът е, че аз наистина не зная как изглеждат тези... Щеси – откровено си призна той.

– Благодаря ти – каза Зайо и забърза към Пух. Преди да се отдалечи много, той чу някакво мрънкане. Спря и се заслуша. Някой тананикаше. Това бе гласът на Пух:

Пеперудите щом литнат – дните зимни ще умрат, а Иглики ще надникнат от тревата!

Гукат гълъби над мене. Стрелкат върхове нагоре боровете – все зелени. Аз – бърборя!

Пчели бързат – правят восък, мед за мене вече носят, бръмчат: „Иде, иде лято!“ Ох, че лято ... о ... о ...!

Кравите сега гугукат... Гълъбите пък си мукат... Пух на слънчице си дреме... Ех, че време!

Кукувицата не гука, тя кукува: „Ку-ку! Ку-ку!“ А Пух през носа си пуха: „Пух-пух... Пу-ху!“

– Здравсти, Пух! – каза Зайо.

– Здравсти, Зайо – отвърна Пух унесен.

– Ти ли съчини тази песен?

– Е, да, това е един вид мое съчинение – каза Пух. – Не личи в него Мозък – продължи той скромно, – Защото... Ти Знаеш Защо, Зайо. Но понякога ми идват едни такива... неща...

– О! – каза Зайо, на когото нещата никога не идваха сами, а винаги трябваше сам да ги търси. – Важното сега е да ми кажеш, Пух, дали изобщо си виждал в Гората петнист или приличаш на обикновено листо Щеси.

– Не – каза Пух. – Не, Щеси не съм! Сега видях Тигъра...

– Това не е важно!

– Да – каза Пух. – Предполагах, че не е.

– Виждал ли си Прасчо?

– Да – каза Пух. – Но предполагам, че и това не е важно? – неуверено попита той.

– Зависи дали той не е виждал нещо ...

– Виждал е мен – каза Пух.

Зайо седна на земята до Пух, но се почувствува много по-малко важен и пак се изправи.

– Въпросът се свежда до това – каза той, – Какво прави Кристофър Робин сутрин тези дни?

– Какви неща да прави?

– Е, добре: можеш ли ми каза, дали си го виждал нещо да прави сутрин? Напоследък!

– Да – каза Пух. – Ние закусвахме заедно вчера. Под Еличките. Аз направих една малка кошничка с удобна големина, обикновена големина, пълна...

– Да, да – прекъсна го Зайо. – Но аз искам да знам за после. Виждал ли си го между единадесет и дванадесет?

– Добре, ама – каза Пух – в единадесет часа... е, в единадесет часа – нали разбираш – аз обикновено си отивам у дома. Защото трябва да Направя Едно – Две Неща ...

– Тогава в единадесет и четвърт?

– М-да – каза Пух.

– И половина?

– Да – каза Пух. – И половина... или може би и по-късно ... Може да съм го виждал ...

И сега, като помисли за това, той започна да си спомня, че не е виждал Кристофър Робин в по-късен час... в последно време. Не през сутрините. Следобедите – да, вечерите – да, преди закуска – да, точно след закуска – да. А след това май че казваше: „Пак ще се видим, Пух“ – и изчезваше.

– Точно така – каза Зайо. – Но къде?

– Може би търси нещо.

– Какво? – попита Зайо.

– Точно това исках да питам – каза Пух. И после прибави: – Може би той търси ... търси ...

– ... Петнист или приличаш на обикновено листо Щеси?

– Може би – каза Пух – един от тях. Или пък не.

Зайо го погледна свирепо:

– Не мисля, че помагаш! – каза той.

– Не – каза Пух. – Но се старая – прибави той скромно.

Зайо му благодари за старанието и каза, че отива да търси Ийори и Пух може да дойде с него, ако иска. Но Пух, който почувствува, че му иде друг стих от песничката, каза, че чака Прасчо, и „довиждане, Зайо“. И Зайо си отиде.

Но така се случи, че пръв Зайо видя Прасчо. Тази сутрин Прасчо беше станал рано, за да си набере букет виолетки. И когато ги набра и ги постави в едно гърне наред дома си, изведнъж си представи как никога не беше брал букет виолетки за Ийори. И колкото повече мислеше за това, толкова повече си представяше колко е тъжно да бъдеш Животно, за което никога не е бран букет от виолетки. Затова пак излезе бързо, като си повтаряше: „Ийори, Виолетки“ и после – „Виолетки, Ийори“ – за да не забрави, защото беше такъв вид ден.

Той набра голям букет и забърза с него, като го миришеше и се чувствуваше много щастлив. Така стигна до мястото, където беше Ийори.

– О, Ийори – започна Прасчо и му стана малко неудобно, защото Ийори беше зает.

Ийори си вдигна единия крак и му направи знак да си върви:

– Утре! – каза той. – Или вдругиден!

Прасчо се приближи още, за да види с какво е зает. Пред Ийори на

земята имаше три пръчки и той ги гледаше. Две от пръчките се допираха в единия край, а третата пръчка беше поставена напреки върху тях. Прасчо помисли, че това е може би някакъв вид Капан.

– О, Ийори – пак започна той, – аз точно ти...

– А, това е малкият Прасчо! – каза Ийори, като не откъсваше поглед от пръчките.

– Да, Ийори, и аз ...

– Знаеш ли какво е това?

– Не – каза Прасчо.

– Това е А.

– О! – каза Прасчо.

– Не О! А! – каза строго Ийори. – Не чуваш ли, или мислиш, че имаш по-голямо образование от Кристофър Робин?

– Да! – каза Прасчо. – Не! – побърза да се поправи той. И се приближи още.

– Кристофър Робин каза, че е А, и е А – докато някой не стъпи отгоре му! – прибави строго Ийори.

Прасчо бързо отскочи настрана и помириша виолетките.

– Знаеш ли какво значи А, малки Прасчо?

– Не, Ийори, не знам.

– Това значи Учение, това значи Образование, това значи всички тези неща, които ти и Пух нямате! Ето какво значи това А!

– О! – каза Прасчо пак. – Искам да кажа, това ли значи? – бързо обясни той.

– Казвам ти! Някои идват в Гората, разхождат се и казват: това е само Ийори – няма значение! Разхождат се нагоре-надолу, казват: „Ха, ха!“; но знаят ли те нещо за А! Нищо не знаят! За тях това са само три пръчки. Но за Образованите – отбележи си това, Прасчо, – но за Образованите – не за Пуховци и Прасчовци – това е велико и славно А! То не е – прибави Ийори, – не е нещо, което всеки може да дойде и да подуши!

Прасчо отстъпи малко нервно назад и се огледа наоколо за помощ.

– Ето го Зайо – квикна той радостно. – Здравей, Зайо!

Зайо приближи важен, кимна на Прасчо и каза „О, Ийори“ с тон, който значеше, че след около две минути ще каже „Довиждане!“

– Само едно нещо искам да те питам, Ийори: какво става сутринтия дни с Кристофър Робин?

– Какво е това, което гледам? – зададе Ийори въпрос, като продължаваше да гледа все там.

– Три пръчки – веднага отговори Зайо.

– Виждаш ли? – погледна Ийори към Прасчо. После се обърна към Зайо. – Сега ще отговоря на въпроса ти – продължи той тържествено.

– Благодаря ти – каза Зайо.

– Какво прави Кристофър Робин през сутрините? Учи! Става Образован. Той осладява Науката – мисля, това е думата, която ми спомена, но аз може би не обяснявам добре – той осладява Науката. И аз също, доколкото мога... ако правилно се изразявам, осл... осл... е, правя същото като него. Това например е...

– Едно А – каза Зайо, – но не много хубаво. Е, аз трябва да вървя да разкажа на другите!

Ийори погледна пръчките си, после погледна Прасчо.

– Какво каза Зайо, че е това? – попита той.

– Едно А – каза Прасчо.

– Ти ли му го каза?

– Не, Ийори, не съм. Смятам, че той просто знае.

– Той знае? Ти смяташ, че това нещо, А-то, е нещо, което Зайо знае?!

– Да, Ийори. Той, Зайо, е учен.

– Учен! – каза Ийори презрително и сложи тежкото си копито върху трите пръчки. – Образование! – изрече той горчиво и скочи върху шестте вече пръчки. – Какво е Учение? – ревна Ийори, като ритна във въздуха дванадесетте вече пръчки. – Нещо, което даже Зайо знае! Хе!

– Мисля... – започна Прасчо неспокоен.

– Недей! – каза Ийори.

– Мисля, че виолетките са доста хубави – каза Прасчо и като сложи букета пред Ийори, хукна презглава.

На следната сутрин бележката на Кристофър Робин гласеше:

Излязох скоро щесе вЪрна К.Р.

И така вече всички животни в Гората – с изключение на Петнистия или Приличащ на Обикновено Листо Щеси – сега знаят какво прави Кристофър Робин през сутрините.

Глава шеста, в която Пух измисля нова игра и Ийори участва в нея

Когато рекичката стигнеше до края на Гората – вече пораснала, – тя ставаше почти река. И понеже беше вече голяма, тя не тичаше, не скачаше, не шумолеше наоколо, както когато беше още малка, а се движеше по-бавно, с достойнство. Защото сега тя знаеше къде отива и си казваше. „Няма защо да се бърза. Все ще стигна някой ден!“

Но малките рекички навътре из Гората се стрелкаха насам и натакък, жадни да открият толкова много неща, преди да стане късно!

Имаше широка пътека, широка почти като път, която водеше от Вън до Гората, но преди да влезе в Гората, трябваше да пресече рекичката. Затова там, където я пресичаше, имаше дървен мост, широк почти колкото път, с дървени перила от двете страни. Кристофър Робин можеше да опира брадичката си на горния край на перилата, ако искаше, но много по-забавно беше да провере глава през перилата така, че да се надвесва точно над водата и да я наблюдава как бавно се промъква под него. Пух можеше да опре брадата си на долната греда на перилата, ако се поизпънеше на пръсти, но много по-забавно беше да легне, да провере глава под долната греда и да наблюдава как бавно се промъква под него реката. Този беше единственият начин за Прасчо и Ру да я наблюдават, защото бяха твърде малки, за да стигнат над долната греда. Те така и лягаха, по корем... а тя се промъкваше нататък бавно, понеже не бързаше да стигне.

Един ден, както се бе запътил към този мост, Пух се мъчеше да съчини стихотворение за еловите шишарки, защото те бяха там, разпилени около него, и той се чувствуваше пеещ. Взе една шишарка, огледа я и си каза: „Това е много хубава шишарка и с нещо трябва да се римува.“ Но не можеше да се сети. И отведнъж му хрумна:

Ето ти тебе история: Шишарката малка – чия е? Бухльо си вика: „Моя е!“ А Кенга – „Моя! Вярвайте!“

– Но това не е вярно – каза Пух, – защото Кенга не живее на дърво!

Той беше почти стигнал моста, но понеже не гледаше къде стъпва, се препъна в нещо, шишарката отскочи от лапата му и цопна в реката.

– Неприятно! – каза Пух, докато тя се понесе бавно надолу. И той се върна да вземе друга шишарка, която да си има рима. Но си помисли, че е по-добре да погледа реката в такъв спокоен ден от моста... та се

загледа в нея, докато тя бавно течеше под него...

Неочаквано Пух видя шишарката, която също се промъкваше надолу изпод моста.

– Колко забавно! – каза Пух. – Изпуснах я от другата страна, а тя идва на тази! Интересно дали и други ще го повторят! И той се върна за още шишарки.

Повториха го. И продължиха да го повтарят. Сетне Пух пусна две изведнъж и се наведе от моста да види коя ще мине първа.

Едната наистина мина първа. Но понеже двете бяха еднакво големи, той не беше сигурен коя победи. Тази ли, която той искаше да победи, или другата. Затова следващия път пусна една голяма и една малка и голямата мина първа – както той смяташе, – а малката мина последна – пак както той смяташе. Така той победи два пъти... и когато си тръгна по-късно към къщи за закуска, Пух беше победил тридесет и шест пъти и загубил двадесет и осем, което значеше, че прави всичко ... колко ... е, добре – извадете двадесет и осем от тридесет и шест и това ще бъде то! Вместо по друг начин!

Това стана началото на онази игра, която нарекоха после Пухопръчки, защото Пух я беше измислил, а когато неговите приятели я играеха на края на Гората, те я играеха с пръчки вместо с шишарки, защото по-лесно ги отбелязваха.

Един ден Прасчо, Зайо и Ру играеха на Пухопръчки. Те вече бяха пуснали пръчките си, Зайо беше изкомандувал: „Тръгвай!“ , те хукнаха към другата страна на моста и сега – надвесени над водата – очакваха да видят чия пръчка ще мине първа. Но чакаха дълго, защото реката този ден беше много мързелива и едва ли се интересуваше дали някога ще стигне.

– Виждам моята! – извика Ру. – А, не, това е нещо друго. Можеш ли да видиш своята, Прасчо? Мислех, че виждам моята, но не я виждам. А, ето я! Не, пак не е тя! Можеш ли да видиш своята, Пух?

– Не – каза Пух.

– Мисля, че пръчката ми се е закачила! – каза Ру. – Зайо, моята пръчка се е закачила! Прасчо, своята пръчка закачила ли се е?

– Те винаги плуват по-бавно, отколкото ги очакваш – каза Зайо.

– Колко бавно ще плуват, как мислиш? – попита Ру.

– Виждам своята, Прасчо! – неочаквано каза Пух.

– Моята е малко сивкава – каза Прасчо, като се страхуваше да се навежда повече, за да не падне.

– Точно такава ми се струва, че виждам. И идва откъм моята

страна.

Зайо се наведе повече от всякога, за да търси своята, Ру се мушеше насам-нататък и викаше: Идвай, пръчко! Пръчко, пръчко, пръчко! – а Прасчо беше много възбуден, защото само неговата се виждаше досега, значи той ще победи.

– Идва! – каза Пух.

– Сигурен ли си, че е моята? – изквича възбуден Прасчо.

– Да, защото е сива. Голяма, сива... Ето я, идва. Много ... голяма... сива... О, не, не е тя, това е Ийори!

Наистина Ийори плуваше под тях.

– Ийори-и-и! – извикаха всички.

Много спокоен, много важен, с крака, вирнати във въздуха, Ийори се подаде изпод моста...

– Това е Ийори! – изписка Ру, ужасно възбуден.

– Така ли? – каза Ийори и подхванат от един малък въртоп, бавно се завъртя три пъти. – Пък аз се чудех...

– Не знаех, че и ти играеш – каза Ру.

– Не играя! – каза Ийори.

– Ийори, какво правиш там? – попита Зайо.

– Ще ви задам три гатанки, Зайо. Копая дупки в земята? Неправилно! Скачам по клоните на млад дъб? Неправилно! Чакам някой да ми помогне да излезе от водата? Правилно! Само му дайте време на Зайо – той непременно ще отговори.

– Но, Ийори – каза Пух печално, – какво може ние ... исках да кажа, как ние ще... Как мислиш, ако ...?

– Да – каза Ийори. – Едно от всичко това трябва да се направи. Благодаря ти, Пух!

– Той се върти и върти – каза Ру поразен.

– А защо не? – хладно попита Ийори.

– Аз също мога да плувам – гордо каза Ру.

– Но не и да се въртиш! – каза Ийори. – Така е много по-трудно. Днес нямах намерение да плувам – продължи той, като се въртеше бавно, – но веднъж попаднал вътре, реших да се упражнявам да правя леки кръгообразни движения отдясно наляво, или може би би трябвало да кажа – продължи той, след като попадна в друг въртоп – отляво надясно, както ми се вижда. Но това си е лично моя работа и на никой друг!

За момент настъпи тишина. Всички мислеха.

– Дойде ми една идея – каза Пух най-сетне, – но не съм сигурен дали е много добра.

– Аз също не съм сигурен – каза Ийори.

– Продължавай, Пух – каза Зайо, – нека я чуем!

– Е, добре! Ако всички хвърлим камъни и други неща от едната страна на Ийори, камъните ще правят вълни и вълните ще го изплискат на другата страна.

– Това е много добра идея – каза Зайо и Пух пак изглеждаше щастлив.

– Много! – каза Ийори. – Когато искам да бъда наплискан, Пух, аз ще те осведомя.

– Представете си, че го улучим по погрешка! – каза Прасчо разтревожен.

– Или си представете, че го улучите не по погрешка! – каза Ийори.

– Обмисли всички възможности, Прасчо, преди да се успокоиш!

Но Пух вече беше взел най-големия камък, който можеше да носи, и се беше надвесил от моста, като го държеше в лапите си.

– Няма да го хвърлям, а ще го пусна, Ийори – обясни той. – И тогава няма да стане грешка – искам да кажа, че няма да те ударя. Можеш ли за момент да спреш да се въртиш, защото това ме смущава донякъде?

– Не! – каза Ийори. – Аз обичам да се въртя!

Зайо започна да чувствава, че е време той да поеме командата.

– Сега, Пух – каза той, – когато кажа: „Сега!“, ти трябва да пуснеш камъка. Ийори, когато кажа: „Сега!“, Пух ще пусне камъка.

– Много ти благодаря, Зайо, но мисля, че аз трябва да знам ...

– Готов ли си, Пух? Прасчо, освободи повече място за Пух! Дръпни се малко назад, Ру! Готови ли сте?

– Не! – каза Ийори.

– Сега! – изкомандува Зайо.

Пух пусна камъка. Чу се силен плясък и ... Ийори изчезна...

Това беше тревожен момент за наблюдателите от моста. Те гледаха... и гледаха... Дори появяването на Прасчовата пръчка, малко по-напред от Зайовата, не ги зарадва толкова, колкото бихте очаквали. И тогава, точно когато Пух започваше да мисли, че е избрал погрешно камъка или погрешно реката, или погрешно деня за своята Идея, нещо си-во се подаде до брега... почна бавно да става по-голямо и по-голямо... и накрая – това беше Ийори, който излизаше по плиткото.

С викове те се втурнаха към реката и започнаха да го бутат и теглят... и скоро той стоеше между тях и отново на сухо!

– О, Ийори, ти си мокър! – каза Прасчо, като го опипваше.

Ийори се отърси и помоли някой да обясни на Прасчо какво става,

когато за доста дълго време си бил в реката.

– Добре го направи, Пух! – каза Зайо любезно. – Това беше една добра идея от наша страна!

– Какво? Какво беше? – попита Ййори.

– Изтласкахме те на брега.

– Изтласкахте ме? – удиви се Ййори. – Изтласкахте ме! Значи мислите, че сте ме изтласкали? Така ли? Не! Аз се гмурнах! Пух беше пунал голям камък върху мен и за да не ме удари тежко по гърдите, аз се гмурнах и изплувах до брега!

– Нали нямаше да го удариш? – пошепна Прасчо на Пух, за да го успокои.

– Мисля, че не! – каза Пух развълнуван.

– Това е точно по Ййоревски – каза Прасчо. – Мисля, че твоята Идея беше много добра Идея!

Пух взе да се чувствава по-добре, защото, когато си Мече с Много Малко Ум и Мислиш за Неща, ти откриваш понякога, че Нещо, което изглежда съвсем като Нещо вътре в теб, изглежда иначе навън, когато го гледат другите. Но както и да е, Ййори, който беше в реката, сега вече не е, значи никой не му е навредил...

– Как падна в реката, Ййори? – попита Зайо, като го бършеше с носната кърпичка на Прасчо.

– Не съм падал!

– Но как...

– Аз бях блъснат – каза Ййори.

– О! – каза Ру развълнуван. – Някой те бутна ли?

– Някой ме блъсна. Тъкмо си мислех нещо край реката – ако някой от вас знае какво значи да мислиш, – когато бях силно блъснат.

– О, Ййори! – извикаха всички.

– Сигурен ли си, че не си се подхлъзнал? – попита мъдро Зайо.

– Разбира се, че се подхлъзнах. Ако стоиш на хлъзгавия бряг на реката и някой силно те блъсне отзад, ти се подхлъзваш. Как си го мислите вие!

– Но кой го направи? – изписка Ру.

Ййори не отговори. – Сигурно е Тигъра! – каза Прасчо развълнуван.

– Ама, Ййори – попита Пух, – това Шега ли беше, или Инцидент? Искам да кажа ...

– Не се спрях да питам, Пух! Дори на дъното на реката не се спрях да се запитам. Приятелска Шега ли беше това, или Обикновен

Инцидент. Просто заплувах на повърхността и си казах „Мокро е“, ако разбираш какво искам да кажа ...

– А къде беше Тигъра? – попита Зайо. Преди Ийори да успее да отговори, зад тях се чу голям шум и през оградата изскочи самият Тигър.

– Здравсти на всички! – весело каза Тигъра.

– Здравсти, Тигре – каза Ру. Изведнъж Зайо стана много важен.

– Тигре – каза той тържествено, – какво се случи точно сега?

– Точно кога? – попита Тигъра малко неловко.

– Когато блъсна Ийори в реката!

– Не съм го блъскал!

– Ти ме блъсна – каза дрезгаво Ийори.

– Наистина не съм! Просто се закашлях, а се случи да се закашлям зад Ийори. Казах само: „Грррр-ъхх, кха!“

– Защо? – каза Зайо и помогна на Прасчо да се изправи, като го отупваше от праха. – Всичко е наред, Прасчо!

– Просто не очаквах! – каза нервно Прасчо.

– Това е, което аз наричам блъскане – каза Ийори. – Неочаквано заговаряш някого. Много неприятен навик! Нямам нищо против Тигъра да е в Гората – продължи той, – защото Гората е голяма и има много място за блъскане в нея. Но не виждам защо той трябва да идва в моето малко кътче и да блъска там! Няма нищо много интересно в моето малко кътче. Разбира се, за някои, които обичат студ, влага, грозни местенца, то е доста привлекателно, но иначе е просто кътче и ако някому се иска да блъска...

– Не съм блъскал, а кашлях! – ядоса се Тигъра.

– Блъскане или кашляне е все едно на дъното на реката.

– Е, хайде – каза Зайо, – това, което мога да кажа, е... А, ето Кристофър Робин, той ще каже!

Кристофър Робин идваше от Гората към моста слънчев, безгрижен и хич не го интересуваше колко е два пъти по деветнадесет – както и подобава в такъв щастлив следобед – и си мислеше, че ако стъпи на долната гредна на моста и се наведе да наблюдава как реката бавно се промъква под него, тогава изведнъж ще знае всичко, което трябва да се знае, и ще може да го разкаже на Пух, който не беше много сигурен за някои неща. Но когато стигна до моста и видя всички там, той разбра, че това не беше такъв вид следобед, а другият вид – когато искаш да направиш нещо.

– Ето какво се случи, Кристофър Робин – започна Зайо, – Тигъра...

– Не, не съм! – изръмжа Тигъра.

– Добре, но все пак аз бях там! – каза Ийори.

– Но аз мисля, че той не е искал – каза Пух.

– Той просто е много силен – каза Прасчо – и не е виновен за това.

– Опитай се да ме блъснеш, Тигре – каза Ру нетърпеливо. – Ийори, Тигъра ще се опита с мен! Прасчо, мислиш ли ...?

– Добре, добре – каза Зайо, – не бива всички да говорим наведнъж. Сега е важно какво мисли по този въпрос Кристофър Робин.

– Аз само се изкашлях! – каза Тигъра.

– Той ме блъсна! – каза Ийори.

– Е, беше нещо като силен смях – каза Тигъра.

– Шт! – каза Зайо, като си вдигна лапата. – Какво мисли Кристофър Робин по този въпрос? Това е важно!

– Е, добре – каза Кристофър Робин, без да е много наясно какво точно се бе случило, – мисля...

– Да? – казаха всички.

– Мисля, че всички трябва да играем на Пухопръчки!

Така и направиха. И Ийори, който никога по-рано не беше играл, спечели много повече от всеки друг. Ру загуби два пъти: първия път – случайно, а втория – нарочно, защото видя Кенга да излиза от Гората, а това значеше, че той ще трябва да отиде да спи.

Тогава Зайо каза, че ще си върви с тях. Тигъра и Ийори тръгнаха заедно, защото Ийори искаше да обясни на Тигъра Как да Побеждава на Пухопръчки, което можеш да направиш, като хвърлиш пръчката си със замах – ако можеш да разбереш какво искам да ти кажа, Тигре! А Кристофър Робин, Пух и Прасчо останаха сами на моста.

Дълго гледаха реката под тях, нищо не си казаха и реката също нищо не каза, защото се чувствуваше много тиха и спокойна през този летен следобед.

– Тигъра не е лош наистина – лениво продума Прасчо.

– Разбира се, че не е – каза Кристофър Робин.

– Всички не са наистина – каза Пух. – Така мисля. Предполагам, че само аз съм ...

– Разбира се, че не си! – каза Кристофър Робин.

Глава седма, в която укротяват Тигъра

Един ден Зайо и Прасчо седяха пред входната врата на Пух и

слушаха какво говори Зайо. И Пух седеше с тях. Беше сънлив летен следобед и Гората беше изпълнена с нежни гласове, които сякаш казваха на Пух: „Не слушай Зайо, слушай мен!“ И той се настани така, че да му бъде удобно да слуша Зайо, и само от време на време да си отваря очите, за да каже „О!“ и после да ги затваря, за да каже „Вярно!“. От време на време Зайо казваше много сериозно: „Нали разбираш какво искам да кажа, Прасчо?“ и Прасчо – също така сериозен – кимаше с глава, за да покаже, че е разбрал.

– Всъщност – каза Зайо накрая – напоследък Тигъра е станал толкова голям Бабаит, че е време да му дадем един урок. Не мислиш ли и ти така, Прасчо?

Прасчо каза, че Тигъра наистина е станал голям бабаит и ако те успеят да измислят начин да го укротят, това ще бъде Много Добра Идея.

– Така мисля и аз – каза Зайо. – Какво ще кажеш ти, Пух?

Пух трепна, отвори очи и каза:

– Необикновено!

– Какво необикновено? – попита Зайо.

– Това, което казваш – каза Пух. – Безсъмнено!

Прасчо бързо го смушка с лакът и Пух, който все повече усещаше, че е някъде другаде, бавно се изправи и започна да се връща при тях.

– Но как да го направим? – попита Прасчо. – Какъв вид урок, Зайо?

– Това е въпросът – каза Зайо.

Думата „урок“ събуди у Пух някакви възпоминания.

– Има едно нещо, което наричат Дидак-Мет – каза Пух, – Кристофър Робин се мъчеше да ме научи, но не успя.

– Какво не успя? – каза Зайо.

– Не успя какво? – каза Прасчо. Пух поклати глава.

– Не знам – каза той. – Просто не успя! За какво говорим?

– Пух! – каза Прасчо с укор. – Не слушаше ли какво говори Зайо?

– Слушах, но нещо ми влезе в ухото ... Моля те, Зайо, можеш ли да го повториш?

Зайо нямаше нищо против да повтаря и затова попита откъде трябва да започне, и когато Пух каза, че трябва да започне от момента, когато нещото му е влязло в ухото, и Зайо попита кога е станало това, а Пух отговори, че не знае, защото не е чувал добре, Прасчо уреди въпроса, като обясни, че това, което се стараят да направят, е, че се стараят да измислят начин да укротят Тигъра, защото, колкото и много да го обичаш, не можеш да отречеш, че много се перчи.

– О, разбирам! – каза Пух.

– Премного се перчи – каза Зайо. – Така е!

Пух се постара да измисли нещо и това, което можа да измисли, нямаше никак да помогне, затова той си затананика под носа:

Да беше Зайо
едър,
дебел,
голям...
цял метър
по-висок
и по-широк
от Тигъра
в плещите;
да беше Тигъра
по-малък,
по-кротък
и по-жалък –
то този Тигров навик
пред Зайо да се перчи –
ревящ... ръмжащ... ухилен –
не би бил тъй противен!
Не Звяр – той би бил зверче,
да беше Зайо
силен!

– Какво говори Пух? – попита Зайо. – Намислил ли е нещо?

– Не – тъжно каза Пух. – Не можах!

– А на мен ми хрумна една идея – каза Зайо. – Ето я: ще вземем Тигъра на една далечна експедиция – някъде, където той не е бил никога, и там ще го изгубим. На другата сутрин пак ще го намерим и – помнете ми думата – той вече ще бъде съвсем друг Тигър!

– Защо? – попита Пух.

– Защото той вече ще бъде един Смирен Тигър. Защото ще бъде Тъжен Тигър, Меланхоличен Тигър, Малък и Каещ се Тигър, един „О, Зайо, щастлив съм да те видя!“ Тигър. Ето защо!

– Ще бъде ли също така щастлив да види мен и Прасчо?

– Разбира се!

– Така е добре! – каза Пух.

– А на мен няма да ми е приятно да бъде Тъжен – колебливо каза Прасчо.

– Тигрите никога не са тъжни дълго време – обясни Зайо. – Те

превъзможват тъгата си с Невероятна Бързина. Говорих по това и с Бухала, за да съм сигурен, и той каза, че те винаги превъзможват тъгата си. Но ако можем да накараме Тигъра да се почувствува Малък и Тъжен само за пет минути, ще сме свършили добра работа!

– И Кристофър Робин ли мисли така? – попита Прасчо.

– Да – каза Зайо. – Той ще каже: „Свършили сте добра работа, Прасчо! Аз и сам бих го направил, ако не беше се случило да имам друга работа. И така, благодаря ти, Прасчо, и на теб, Пух, разбира се!“

Прасчо се зарадва. Изведнъж разбра, че това, което се готвят да направят с Тигъра, е добро. А шом и Пух, и Зайо ще бъдат с него, то това ще бъде нещо, за което дори едно Много Малко Животно със задоволство ще си спомня сутрин, когато се събужда. Сега оставаше въпросът къде да загубят Тигъра?

– Ще го заведем на Северния Полюс – каза Зайо, – защото тогава беше една много дълга експедиция, докато го открием, а сега ще бъде много дълга експедиция, докато Тигъра не го открие.

Беше ред на Пух да се зарадва много, защото той пръв беше открил Северния Полюс, и сега – като отидат там – Тигъра ще види надписа: „Открит от Пух. Пух го намери!“, и тогава ще разбере – което може би досега не е разбрал – какъв вид Мече е Пух. Такъв вид Мече!

Решено бе да тръгнат на другата сутрин.

Зайо, който живееше близо до Кенга, Ру и Тигъра, още сега щеше да отиде да попита Тигъра какво смята да прави утре, защото, ако няма нищо друго предвид, какво би казал за една експедиция, като вземат и Пух, и Прасчо с тях? Ако Тигъра каже „да!“, всичко ще е наред, но ако каже „не!“ ...

– Няма да каже „не“. Оставете това на мен! – каза Зайо и делово се запъти нататък.

Следващият ден беше съвсем различен ден. Вместо да бъде слънчев и топъл, беше мъглив и студен. За себе си Пух не се безпокоеше, но си помисли колко мед пчелите няма да могат да съберат в такъв ден! Когато денят биваше мъглив и студен, Пух винаги ги съжаляваше. Той каза това на Прасчо – когато Прасчо дойде да го повика, – но Прасчо каза, че не е мислил за пчелите сега, а за това, колко студено и ужасно ще бъде да си загубен цял ден и цяла нощ сред Гората. Но когато той и Пух отидоха у Зайови, Зайо каза, че това е точно ден за тях, защото Тигъра винаги тича пред всички, и в момента, когато се изгуби от погледа им, те ще забързат в обратна посока и той вече никога няма да ги види.

– Никога ли? – разтревожи се Прасчо.

– Не! Само докато го намерим пак, Прасчо. Утре или някой друг ден. Хайде, той ни чака.

Когато стигнах къщата на Кенга, те завариха Ру също да ги чака, защото беше голям приятел на Тигъра. И това ги постави в Много Неудобно положение. Но Зайо пошепна на Пух, прикривайки с лапа устата си: „Оставете това на мен!“, и отиде при Кенга.

– Мисля, че Ру не трябва да идва – каза той. – Особено днес!

– Защо не? – попита Ру. Зайо не очакваше, че той го е чул.

– Противен, студен ден! – каза Зайо, като клатеше глава. – А ти кашляше тази сутрин.

– Отде знаеш? – попита Ру възмутен.

– О, Ру! Защо не си ми казал? – погледна го Кенга укоризнено.

– Задавих се с бисквита – каза Ру. – Не беше истинска кашлица!

– Все пак не днес, миличко! Някой друг ден!

– Утре ли? – с надежда попита Ру.

– Ще видим – каза Кенга.

– Ти все виждаш и никога нищо не става! – каза тъжно Ру.

– В такъв ден никой нищо не може да предвиди, Ру – каза Зайо. – Сигурно и ние няма да ходим надалеч, а после, следобед, ние всички ще... всички... А, ето те и теб, Тигре! Хайде, довиждане, Ру! Следобед всички ние ще... Хайде, Пух! Готови ли сме? Добре. Хайде!

И те тръгнаха... Отначало Пух, Зайо и Прасчо вървяха заедно, а Тигъра тичаше в кръг около тях, а когато пътеката стана по-гясна, Зайо, Прасчо и Пух тръгнаха един след друг и кръговете на Тигъра около тях се стесниха и удължиха. И полека-лека, когато храстите станаха много бодливи и от двете страни на пътеката, Тигъра започна да тича напред и назад пред тях и понякога се втурваше към Зайо, а понякога не. И колкото повече се изкачваха, толкова мъглата се сгъстяваше, така че Тигъра често изчезваше и когато вече смятаха, че е далеч, той пак изскачаше и казваше: „Хайде, идвайте!“ и преди да успееш да му кажеш нещо, пак изчезваше. Зайо се обърна и побутна Прасчо.

– Следващия път! – каза той. – Кажу на Пух!

– Следващия път! – каза Прасчо на Пух.

– Какво следващия? – каза Пух на Прасчо. Изведнъж Тигъра се появи, скочи срещу Зайо и пак изчезна.

– Сега! – изкомандува Зайо и скочи в една дупка край пътеката. Пух и Прасчо скочиха след него. Те се свиха във високата папрат и се ослушаха. Гората е много тиха, когато спреш и се ослушаш. Нищо не можеха да видят и да чуят.

– Шт! – каза Зайо.

– Тих съм! – каза Пух.

Чуха се стъпки ... после пак тишина.

– Ало! – чу се съвсем неочаквано някъде наблизно гласът на Тигъра и Прасчо щеше да подскочи, ако случайно Пух не беше седнал почти изцяло отгоре му.

– Къде сте? – извика Тигъра.

Зайо побутна Пух. Пух се огледа за Прасчо, за да го побутне, но не можа да го намери. А Прасчо, заврял глава в мократа папрат, дишаше колкото може по-тихо и се чувствуваше много храбър и възбуден.

– Чудна работа! – каза Тигъра.

За момент настъпи тишина и после пак го чуха да се отдалечава. Почакаха малко, докато Гората стана толкова тиха, че им се стори дори страшна.

Тогава Зайо се изправи и се протегна.

– Ето! – пошепна той гордо. – Всичко стана както го казах.

– Мислех си – каза Пух – и сега мисля...

– Шт! – каза Зайо. – Недей сега! Тичайте! Хайде! – И те хукнаха обратно. Водеше Зайо...

– Сега – каза той, когато се отдалечиха малко – можем да говорим. Какво искаше да кажеш, Пух?

– Нищо особено. Защо вървим в тази посока?

– Защото това е пътят ни за дома.

– О! – каза Пух.

– Мисля, че е малко по-надясно – каза Прасчо разтревожен. – Ти как мислиш, Пух?

Пух си погледна двете лапи. Знаеше, че едната от тях е дясна. Знаеше, че когато определиш коя е дясна, то другата е лява. Но никога не можеше да запомни как да ги познае.

– Ами... – започна той неуверено.

– Хайде! – каза Зайо. – Зная, че това е пътят!

Продължиха. След десетина минути пак се спряха.

– Много глупаво – каза Зайо, – но за момент си помисли ... Да! Разбира се! Тръгвайте ...

– Ето ни – каза Зайо десет минути по-късно. – А, не, не сме...

– Сега – каза Зайо още десет минути по-късно – мисля, че се оправихме... или може би сме малко по-надясно, отколкото трябва?

– Забавна работа – каза Зайо, като минаха следващите десет минути. – Как всичко изглежда еднакво в мъглата. Забеляваш ли, Пух?

Пух каза, че забелязва.

– Голямо щастие е, че познаваме Гората така добре! Иначе можехме да се загубим – каза Зайо половин час по-късно и безгрижно се засмя, така както се смееш, когато познаваш Гората така добре, че не можеш да се загубиш.

Прасчо боязливо се изравни с Пух.

– Пух – прошепна той.

– Да, Прасчо?

– Нищо! – каза Прасчо и хвана Пух за лапата.

– Просто искам да те чувствавам до себе си!

Когато на Тигъра му омръзна да чака другите да го настигнат и когато му стана скучно, че няма кому да каже: „Хайде, идвайте!“, той реши да се върне. И забърза към дома си. И първото нещо, което Кенга каза, като го видя, беше:

– Ето го добрия Тигър! Идва си навреме за Лекарството за Усилване! – И му напълни лъжицата. Ру гордо каза:

– Аз си го изпих вече. Тигъра глътна своето и каза:

– И аз също!

Тогава двамата започнаха приятелски да се боричкат. И Тигъра, без да иска, събори един или два стола, а Ру събори един нарочно. Тогава Кенга каза:

– Я бягайте оттук!

– Къде да бягаме? – попита Ру.

– Можете да отидете да ми наберете малко шишарки – каза Кенга и им даде една кошница.

Те отидоха до Шестте Елички и започнаха да се замерят с шишарки, докато забравиха за какво са дошли, и като оставиха кошницата под дърветата, се върнаха за обяд.

Тъкмо привършваха обядта си, когато Кристофър Робин подаде глава през вратата:

– Къде е Пух? – попита той.

– Тигре, миличък, къде е Пух? – попита Кенга. Тигъра взе да обяснява какво се беше случило точно когато Ру обясняваше своята Бисквитена Кашлица и Кенга им казваше, че не бива да говорят едновременно. Затова мина доста време, докато Кристофър Робин разбере, че Пух, Прасчо и Зайо са се загубили в мъглата сред Гората.

– Много интересни са Тигрите – пошепна Тигъра на Ру. – Никога не се губят!

– Защо не се губят, Тигре?

– Просто не се губят! – обясни Тигъра.

– Така е!

– Значи – каза Кристофър Робин – ще трябва да отидем да ги търсим, няма как. Ела, Тигре!

– Трябва да отида да ги намеря – обясни Тигъра на Ру.

– Не мога ли и аз да ги намеря? – нетърпеливо попита Ру.

– По-добре не днес, миличко! – каза Кенга. – Друг път!

– Добре! Но ако се загубят утре, ще ме пуснеш ли да ги намеря?

– Ще видим! – каза Кенга.

И Ру, който знаеше какво значи това, отиде в ъгъла и започна да се упражнява сам в скокове, отчасти защото искаше да се упражнява и отчасти защото не искаше Кристофър Робин и Тигъра да разберат колко му е неприятно, че отиват без него.

– Фактически – каза Зайо – някак си сме си загубили пътя.

Те почиваха върху една пясъчна купчина сред Гората. На Пух беше започнала да му омръзва тази пясъчна купчинка и взе да я подозира, че ги преследва. Защото в която и посока да тръгнеха, винаги свършваха върху нея и винаги, когато тя се появеше през мъглата, Зайо казваше победоносно:

– Сега знам къде сме! А Пух казваше тъжно:

– И аз също!

А Прасчо нищо не казваше. Беше се помъчил да измисли и той нещо да каже, но единственото, което му идваше в главата, беше: „Помощ!“, „Помощ!“ А глупаво беше да кажеш такова нещо, когато имаш край себе си Пух и Зайо!

– Е, добре – каза Зайо след продължително мълчание, което никоой не прекъсна, за да му благодари за хубавата разходка, която правиха досега. – Смятам, че е по-добре да тръгнем. В коя посока да опитаме?

– Какво ще стане – каза бавно Пух, – ако, щом тази купчинка изчезне от погледа ни, ние пак се мъчим да я намерим?

– Каква полза от това? – Зайо вдигна рамене.

– Ами... – каза Пух – ние търсим дома си и не го намираме. Затова мисля, че ако започнем да търсим Купчинката, ние ще сме сигурни, че няма да я намерим, и това ще бъде Много Хубаво, защото тогава може да намерим нещо, което не търсим и което може би ще бъде това, което наистина търсим.

– Не ми се вижда много разумно – отсече Зайо.

– Да – каза смирено Пух. – Не е. Но ми се струваше разумно, докато го измислях. А сега, когато го казах, като че ли нещо не е така.

– Ако се отдалеча от Купчинката и после се върна, разбира се, ще я намеря! – каза Зайо.

– Да, но мисля, че няма да можеш! – каза Пух. – Тъкмо мислех това.

– Опитай се! – внезапно каза Прасчо. – Ще те чакаме тук.

Зайо се изсмя, за да покаже колко е глупав Прасчо, и изчезна в мъглата. Като извървя стотина ярда, той се обърна и тръгна обратно...

След като го чакаха двадесет минути, Пух и Прасчо станаха.

– Реших – каза Пух. – Сега вече ще си тръгнем за дома.

– Но, Пух – много развълнувано изквича Прасчо, – знаеш ли пътя?

– Не – каза Пух. – Но в долапа си имам дванадесет гърнета с мед и те много отдавна ме викат. Не можех да ги чуя добре по-рано, защото Зайо все говореше. Но ако никой не говори освен тези дванадесет гърнета, мисля, Прасчо, че ще разбере откъде се обаждат. Хайде да вървим!

Те тръгнаха заедно. Дълго време Прасчо не каза нищо, за да не пречи на гърнетата. А после внезапно изквича леко, издаде някакви радостни звуци... защото вече знаеше къде са, но все пак не посмя да го каже на глас, в случай че е сбъркал. И точно когато стана съвсем сигурен и вече нямаше значение дали гърнетата ги викат, или не – чу се вик пред тях и от мъглата изскочи Кристофър Робин.

– О, ето къде сте – каза безгрижно Кристофър Робин, защото се стареше да не разберат, че се е Тревожил.

– Ето ни – каза Пух.

– Къде е Зайо?

– Не знам – каза Пух.

– Е, нищо! Надявам се Тигъра да го намери. Той като че ли беше тръгнал да ви търси.

– Хубаво! – каза Пух. – Сега трябва да отида у дома си за нещо. И Прасчо също, защото и двамата още не сме ... и...

– Ще дойда с вас да ви наглеждам – каза Кристофър Робин.

Той отиде в дома на Пух и дълго, дълго го гледа...

А през цялото това време Тигъра тичаше из Гората и викаше Зайо. И накрая един Много Малък и Жалък Зайо го чу. И Малкият Жалък Зайо хукна през мъглата към гласа, и гласът се оказа на Тигъра. Един Тигър Приятел, един Велик Тигър, един Тигър Голям, един Помагач Тигър, един Тигър, който прави огромни скокове и ако изобщо скача, скача по най-красивия начин.

– О, Тигре, щастлив съм да те видя! – извика Зайо.

Глава осма, в която Прасчо прави нещо велико

На половината път между къщите на Пух и Прасчо имаше едно Местенце за Мислене, където двамата понякога се срещаха, когато искаха да се видят. И понеже там беше топло и завет, те сядаха за малко и се питаха какво да правят сега, след като вече са се видели. Един ден, когато бяха решили да не правят нищо, Пух съчини едно стихотворение, за да узнаят всички за какво служеше това местенце.

Туй слънчево Местенце е Пуховото място, където той най-често си мисли, мисли, мисли. О, жалко – все забравям: И Прасчо тука мисли!

Една есенна утрин, когато вятърът беше отвял през нощта всичките листа от дърветата и сега се опитваше да отвее и клоните им, Пух и Прасчо седяха на Местенцето за Мислене и се чудеха какво да правят.

– Това, което мисля – каза Пух, – е: мисля да отидем в Къта на Пух да видим Ййори, защото може би вятърът е отвял къщата му и може би той ще пожелае да му я построим отново.

– Аз пък мисля – каза Прасчо, – мисля да отидем да видим Кристофър Робин, само че той сега няма да е у дома си. Значи не можем да го видим.

– Хайде да отидем да видим всички – каза Пух. – Защото, когато си ходил няколко мили по вятъра и влезеш неочаквано в някой дом и ти кажат: „Здрасти, Пух, тъкмо навреме си дошъл за малка кльопачка“, и ти си дошъл – това аз наричам Приятелски Ден.

Прасчо мислеше, че трябва да имат Причина, за да обхождат всички, например Търсене на Малчо или Организиране на Експедиция. Ако Пух може да измисли нещо...

Пух можа:

– Ще отидем, защото е Четвъртък – каза той, – и ще пожелаем на всеки Много Щастлив Четвъртък. Хайде, Прасчо.

Станаха. И когато Прасчо пак седна, защото не знаеше, че вятърът е толкова силен, Пух му помогна да стане и тогава тръгнаха. Първо отидоха в къщата на Пух и за щастие Пух си беше у дома тъкмо когато пристигнаха, той ги покани вътре и те хапнаха по нещо. Тогава се упритиха към къщата на Кенга, като се държаха един за друг и се надвикваха с вятъра: „Нали?“ и „Какво?“ и „Не те чувам!“ Най-сетне стигнаха до Кенга, но бяха така шибани от вятъра, че останаха на обяд. Когато пак излязоха, им се стори порядъчно студено, та колкото може по-бързо се

втурнаха към Зайови.

– Дошли сме да ти пожелаем Много Щастлив Четвъртък – каза Пух, след като влезе и излезе един-два пъти, за да провери дали може да излиза.

– Защо, какво ще се случи в Четвъртък? – попита Зайо. И когато Пух обясни, Зайо, чийто живот се състоеше само от Важни Неща, каза: – О, помислих, че наистина сте дошли по някаква работа. – Те поседяха само малко... и после продължиха. Вятърът сега духаше в гърбовете им и нямаше защо да викат.

– Зайо е умен – каза Пух замислено.

– Да – каза Прасчо, – Зайо е умен.

– И има Мозък.

– Да – каза Прасчо, – Зайо има Мозък.

Последва дълго Мълчание.

– Предполагам – каза Пух, – че затова той никога не може да разбие някой неща...

Кристофър Робин си беше у дома по това време, защото беше следобед. И толкова много им се зарадва, че те останаха до закуска... след това имаха Почти Закуска – такава, която скоро забравяш, – затова забързаха към Кътчето на Пух, за да видят Ийори, преди да е станало много късно да получат след това една Истинска Закуска при Бухала.

– Здравей, Ийори – извикаха радостно те.

– О! – каза Ийори. – Пътя ли си загубихте?

– Дойдохме просто да те видим – каза Прасчо. – И да видим как е къщата ти. Виж, Пух, тя още стои.

– Знам – каза Ийори. – Много странно. Е, да! Някой трябваше да дойде и да я събори!

– Ние се безпокояхме да не би вятърът да я събори – каза Пух.

– О, предполагам, че за това никой не се е безпокоял.

Те сигурно са забравили.

– Е, ние сме много щастливи, че те видяхме, Ийори. А сега ще отидем да видим Бухала.

– Много добре! Всички обичате Бухала. Преди ден, два той прелетя насам и ме забеляза. Действително той нищо не каза – забележете, – но ме позна. Много приятелско от негова страна. Насърчително.

Пух и Прасчо се повъртяха малко и казаха:

– Е, хайде, довиждане, Ийори – като се стараеха да не личи, че бързат, а всъщност искаха по-скоро да тръгнат, защото ги чакаше дълъг път.

– Довиждане – каза Ййори. – Внимавай да не те отнесе вятърът, Малки Прасчо. Ще ни липсваш. Ще кажат: „Къде е издухан малкият Прасчо?“ Ще искат наистина да знаят. Е, хайде, довиждане. И ви благодаря, че ви се случи да минете край мене.

– Довиждане – казаха Пух и Прасчо за последен път и се втурнаха към къщата на Бухала.

Сега вятърът духаше срещу тях и ушите на Прасчо се опънаха назад като знаменца. Докато воюваше с вятъра, на Прасчо му се стори, че минаха часове, преди да се приютят в Голямата Гора и ушите му отново да се изправят, за да се вслушат с тревога как бушува бурята по върховете на дърветата.

– Представи си, Пух, че някое дърво падне, когато сме под него.

– Представи си, че не падне – каза Пух след внимателно обмисляне.

Прасчо се успокои и след малко те вече чукаха и звъняха, звъняха и чукаха много весели на вратата на Бухала.

– Здравей, Бухльо – каза Пух, – смятам, че не сме закъснели за... исках да зная как си, Бухльо? Ние с Прасчо просто дойдохме да видим как си, защото е Четвъртък.

– Седни, Пух, седни, Прасчо – любезно ги покани Бухала. – Настанете се удобно.

Те му благодариха и се настаниха колкото можаха по-удобно.

– Защото, нали разбираш, Бухльо – каза Пух, – ние бързахме, за да бъдем навреме за... да можем да те видим, преди пак да си тръгнем.

Бухала кимна тържествено.

– Поправете ме, ако греша – каза той, – но прав ли съм, като смятам, че във е много Бушуващ ден?

– Много – каза Прасчо, като тихичко си разтриваше замръзналите уши и мечтаеше да е вече благополучно в собствения си дом.

– Така и мислех – каза Бухала. – Точно в един такъв бушуващ ден като този моят чичо Роберт, чийто портрет виси на стената – от дясната ти страна, Прасчо, – когато се връщал един късен следобед от... Какво става!

Чу се силно пукане.

– Погледнете! – извика Пух. – Часовникът! Махни се, Прасчо, Прасчо, ще падне върху теб!

– Помощ! – извика Прасчо.

Тази страна на стаята, където Пух седеше, бавно се надигаше и столът му почна да се навежда към Прасчовия. Часовникът леко се плъзгаше по корнизата на камината, събираше вазите по пътя си, докато те се

разпиляха на парчета по онова, което по-рано беше под, а сега се стараяше да се види как ще изглежда като стена. Чичо Роберт се готвеше да стане ново килимче пред камината, мъкнеше със себе си останалата част на стената за килим и се сблъска с Прасчовия стол точно когато Прасчо се канеше да го напусне. За кратко време стана много трудно да си спомниш къде наистина се намира север. После пак се чу силен трясък ... всичко в стаята на Бухала трескаво се събра накуп ... и настъпи тишина.

В един ъгъл на стаята покривката за маса почна да се гърчи. След това се събра на кълбо и почна да се търкаля по стаята. После подскочи нагоре и надолу и накрая щръкнаха две ушлета. Търкулна се още веднъж по стаята и се размота:

– Пух! – каза Прасчо разтревожен.

– Да? – отговори един от столовете.

– Къде сме?

– Не ми е ясно – каза столът.

– Не сме ли ... не сме ли в Къщата на Бухала?

– Струва ми се, защото тъкмо щяхме да закусим и не можахме.

– О! – каза Прасчо. – Как мислиш, пощенската кутия на Бухала винаги ли е била на тавана?

– Там ли е?

– Да, погледни.

– Не мога – каза Пух. – Аз съм с лице към пода под нещо, а такова положение е много лошо за гледане към тавана.

– Ама тя е там, Пух!

– Може би Бухала я е преместил – каза Пух.

– Просто за разнообразие.

Чу се шум зад масата в другия ъгъл на стаята и Бухала пак беше с тях.

– А, Прасчо – каза Бухала много обезпокоен.

– Къде е Пух?

– Не ми е ясно – чу се гласът на Пух.

Бухала се обърна към гласа и погледна неодобрително малката част от Пух, която можеше да се види.

– Пух – строго каза той, – ти ли направи това?

– Не – смирено каза Пух. – Не мисля.

– Тогава кой го направи?

– Мисля, че вятърът – каза Прасчо. – Мисля, че къщата ти е съборена от вятъра.

– О, така ли е? Мислех, че е Пух.
– Не – каза Пух.
– Ако е вятърът – обсъждаше случая Бухала, – значи не е Пух. Никаква вина не може да му се припише.
С тези любезни думи той хвъркна нагоре да огледа новия си таван.
– Прасчо! – силно пошепна Пух.
– Да, Пух?
– Какво ще ми се припише?
– Каза, че не те обвинява.
– О! Мислех, че той иска... О, разбрах.
– Бухльо – каза Прасчо, – слез и помогни на Пух.
Бухала, който се възхищаваше на пощенската си кутия, пак слезе долу.

Заедно те заблъскаха и задърпаха креслото и след малко Пух се измъкна и можеше пак да се огледа наоколо.

– Хубаво се наредихме! – каза Бухала.
– Какво да правим, Пух? Можеш ли да измислиш нещо? – попита Прасчо.

– Ами тъкмо измислих нещо – каза Пух. – Нещо мъничко. – И почна да пее:

Аз лежах! По корем!
И объркан си мислех за мен:
„Във легло ли съм? Не, не сънувам!“
Лежа аз, лежа. А наум
тананикам си, ей тъй – без думи, –
но не става ни песен, ни шум:
мойта муцуна бе
не под синьо небе,
а разплескана тук, под кревата –
кат на Клоун, на стар Акробат!
Вместо Мече в легло,
това Мече – на зло –
се оказа под тежко кресло,
на носа – със голяма цицина!
Е, кажи ми, наистина,
що е туй, а? И – синявици
на гърба, под гърба, край очите...
Смачкани – даже ушите!

– Това е всичко – каза Пух.

Бухала се изкашля неodobрително и каза, че ако Пух е сигурен, че това е всичко, те могат сега да се заемат с Проблема за Спасението.

– Защо не можем да излезем през това, което по-рано беше врата – каза Бухала. – Нещо е паднало върху нея.

– А как ще можем да излезем? – попита тревожно Прасчо.

– Това е Проблемът, Прасчо, върху който искам Пух да употреби ума си.

Пух седна на пода, който някога беше стена, и се загледа в тавана, който някога беше друга стена, с врата на нея, която някога беше наистина врата, и се помъчи да употреби ума си.

– Можеш ли да излетиш до пощенската кутия с Прасчо на гърба си? – попита той.

– Не – бързо каза Прасчо. – Не може.

Бухала обясни, че са необходими Дорзални Мускули. Той го беше обяснявал вече на Пух и Кристофър Робин и оттогава все очакваше случай да го повтори. Защото това е нещо, което трябва да обясниш поне два пъти, преди да те разберат за какво говориш.

– Защото, виж какво, Бухльо, ако можем да вдигнем Прасчо до пощенската кутия, той ще може да се промъкне през отвора, в който пуска писмата, и после да слезе от дървото и да изтича за помощ.

Прасчо бързо обясни, че напоследък е станал по-голям и вероятно няма да може, колкото и да му се иска. Бухала каза, че наскоро е направил отвора на пощенската кутия по-голям, в случай че получи по-големи писма, затова може би Прасчо ще може. А Прасчо каза: „Но ти обясни, че са необходими... ти знаеш какво.“ и Бухала каза: „Вярно, така че няма смисъл да говорим повече за това.“ И Прасчо каза: „Тогава по-добре е да помислим за нещо друго.“ И веднага почна да мисли.

Но мислите на Пух се бяха върнали в деня, когато беше спасил Прасчо от наводнението, и колко много тогава всички му се възхищаваха. И понеже такава нещо не се случва често, много искаше сега пак да се случи.

И изведнъж, както беше станало и тогава, една идея му дойде.

– Бухльо – каза Пух, – измислих нещо!

– Ето едно пълно, пълно с Идеи и Помагашо Мече – каза Бухала.

Пух се огледа, горд, че са го нарекли пълно и помагашо мече, и скромно каза, че просто случайно му е дошло на ума: връзваш Прасчо с една връв и с другия край на връвта в клоната литваш до пощенската кутия, прекарваш връвта през кутията и свалиш края ѝ долу и ти и Пух теглите силно връвта и Прасчо бавно се издига на другия край. И това е

всичко.

– И Прасчо е горе – каза Бухала. – Ако не се скъса връвта.

– Представи си, че се скъса? – попита Прасчо, много заинтересуван от този въпрос.

– Тогава ще опитаме с друга връв.

Не беше много успокоително за Прасчо, защото с колкото и връви да се опитваха да го издигнат, падането му долу щеше да е все същото. Но това, изглежда, беше единственият начин. Затова, след като си спомни колко щастливи часове е прекарал в Гората, без да го теглят с връв до тавана, той смело кимна на Пух и каза, че това е Много Умен пл... пл... пл... Умен пл ... пл... План.

– Няма да се скъса – пошепна успокоително Пух, – защото си Много Малко Животно и аз ще съм под тебе. А ако ни спасиш, това ще бъде Много Велико Нещо, за което после ще се говори. И може би аз ще съчиня Песен и другите ще казват, че това, което Прасчо е направил, е толкова Велико нещо, че Възпяваща Пухова Песен е съчинена за това.

Прасчо се почувствува много по-добре след тези думи и когато всичко беше готово и той бавно се понесе към тавана, беше така горд, че му се искаше да извика: „Гледайте ме!“, ако не се боеше, че Пух и Бухала ще пуснат своя край на връвта, за да го погледнат.

– Отиваме нагоре! – радостно извика Пух.

– Издигането се осъществява според предвиждането – услужливо отбеляза Бухала.

Скоро Прасчо стигна. Отвори пощенската кутия и влезе вътре. После се отвърза и почна да се промъква през отвора, в който някога, отдавна, когато вратите бяха врати, се пускаха много неочаквани писма, които Бухала сам си пишеше.

Прасчо вече се измъкваше, изтирбушонваше се и накрая като тапа отхвъркна. Щастлив и възбуден, той се наведе и изквича за последен път към затворниците:

– Всичко е наред – извика той през пощенската кутия. – Твоето дърво е съборено, Бухльо, и един клон притиска вратата ти, но Кристофър Робин и аз ще го отместим. Аз мога да донеса едно въже за Пух, а сега отивам да кажа на Кристофър Робин. Мога да сляза доста лесно, при все че е... искам да кажа, това е опасно, но мога да го направя лесно и след около половин час ще се върна с Кристофър Робин. Довиждане, Пух! – И без да дочака да чуе отговора на Пух: „Довиждане, благодаря ти, Прасчо!“, той си отиде.

– Половин час – каза Бухала и се настани удобно. – Това време ще

ми стигне, за да довърша разказа си за Чичо Роберт – портрета, който виждаш под тебе. Сега да видим докъде бях стигнал? О, да. Точно в такъв бушуващ ден като този моят чичо Роберт...

Но Пух си беше затворил вече очите.

Глава девета, в която Ийори намира един бухалник и Бухала се премества там

Пух се скиташе из Голямата Гора и застана пред това, което някога беше Къща на Бухала. Сега тя никак не приличаше на къща, а на повалено дърво.

А щом една къща изглежда така, значи е време да се погрижим да се намери друга.

Тази сутрин Пух беше получил Мистериозно Пислание под вратата си, което гласеше: „търся нова къща за Бухала. Така трябва и ти, Зайо“, и докато се чудеше какво е написано там, Зайо дойде и му го прочете.

– На всички оставям по едно – каза Зайо – и им казвам какво е написано, та сега всички търсят. Много бързам, довиждане! – И той побягна.

Пух го последва бавно. Предстоеше му много по-важно нещо, отколкото да търси нова къща на Бухала. Трябваше да съчини Пухова песен за старата му къща. Защото беше обещал на Прасчо много, много отдавна. И оттогава винаги, когато го срещаше, Прасчо всъщност нищо не казваше, но веднага разбираш защо. И ако някой споменеше за Тананикане или Дървета, или Връв, или Нощни Бури – върхът на нослето на Прасчо порозовяваше и той бързо заговаряше за съвсем друго нещо.

„Но никак не е лесно – каза си Пух, като гледаше това, което някога беше Къщата на Бухала, – защото Поезията и Тананикането не са неща, които можеш да вземеш, те са неща, които те вземат. Единственото, което можеш да направиш, е да отидеш там, където те ще те намерят.“

Зачака ги с надежда...

„Добре, каза Пух след дълго чакане, почвам: «Тука лежи дърво, защото наистина лежи, и сега ще видя какво ще стане.»“

Ето какво стана:

Падна дърво, дърво, в което

живейше Бухала. Да – ето,
ний бяхме с Прасчо гости там, –
зачу се пукот – „трам... трам... трам“ ...
И преобърна се небето.
Бушуваният Бесен Вятър
съборил долу на Земята
това дърво ... та ни затисна
и всеки, всеки от нас писна,
кой под кресло, кой под кревата.
И само Прасчо (Прасчо!), да,
видял над себе си врата,
посочи я и каза нещо:
„Кураж! Кураж! Измислих нещо:
Там има цепка във вратата.
Ако намерите въже – то
аз самият по въжето
през тази цепка във вратата
– там, дето пише «ЗА ПИСМАТА» –
ще се измъкна... под небето!“
И Прасчо го направи! (Прасчо!)
Той изкатери се безстрашно
чак горе, цепката намери
и с много труд, бос, без шушони
през нея се изтирбушони.
Главата... след това краката... –
и се измъкна през вратата!
О, храбър Прасчо (Прасчо!) ти
трепна ли? Мигна ли ти? Хич!
Ти се бори за всеки инч,
след туй се втурна из гората:
„На помощ! Бухала! Елате
за Бухала и Мечо Пух!“
И скоро другите те чуха,
дойдоха всички тичешката.
За Прасчо пейте! Пейте в рими!
Отвориха те този пън
и Аз, и Бухала – навън
измъкнахме се невредими!
Спаси ни Прасчо – не е сън!
Пей! Пейте, хей!
За Прасчо: „Хей!“
„Хей!“

„Ето я – каза Пух, след като си я изпя три пъти. – Тя стана различна от това, което си мислех, но такава си дойде. Сега трябва да отида да я изпя на Прасчо.“

ТЪРСЯ НОВА КЪЩА ЗА БУХАЛА. ТАКА ТРЯБВА И ТИ, ЗАЙО.

– Какво е това? – попита Ийори. Зайо обясни.

– Какво е станало със старата му къща? Зайо обясни.

– Никой не ми е казал – каза Ийори. – Никой не ме осведомява!

Стават седемнадесет дни до Петък, откакто никой не е приказвал с мене.

– Положително не са седемнадесет дни ...

– С Петъка – обясни Ийори.

– Но днес е Събота – каза Зайо. – И пак стават единадесет дни. А само преди седмица аз бях тук.

– Но без разговор – каза Ийори. – Нямахме първо единия, а после другия. Ти каза само „Здравей“ и Изчезна. Едва успях да видя опашката ти вече на хиляда ярда далеч по баира, докато обмислях отговора си. Мислех да кажа „Какво“ – но, разбира се, вече беше късно.

– Е, да, но тогава бързах.

– Без Вземане и Даване! – продължи Ийори. – Без Обмяна на Мисли. „Здравей – Какво“ – такъв разговор не довежда до нищо, особено ако едва опашката на другия успееш да зърнеш през втората половина на разговора.

– Грешката е твоя, Ийори. Ти никога не отиваш да видиш никого от нас. Винаги седиш сам в това кътче на Гората и чакаш другите да дойдат при тебе. Защо понякога не отидеш ти при другите?

Ийори остана мълчалив за малко, докато обмисляше.

– Има нещо вярно в думите ти, Зайо – най-после каза той. – Аз ви пренебрегнах. Трябва повече да обикалям наоколо. Трябва да идвам и да си отивам.

– Така трябва, Ийори. Винаги, когато ти се поиска, изтърси се при някой от нас.

– Благодаря ти, Зайо. И ако някой каже на Висок Глас „Неприятно, Ийори идва“ – аз мога да се изтърся обратно.

За момент Зайо остана неподвижен.

– Ах – каза той, – трябва да тръгвам. Много съм зает тази сутрин.

– Довиждане – каза Ийори.

– Какво? О, довиждане. И ако случайно видиш някоя хубава къща за Бухала, обади ни се.

– Ще мисля по този въпрос – каза Ийори. Зайо си отиде Пух намери

Прасчо и те тръгнаха заедно към Голямата Гора.

– Прасчо – каза малко свенливо Пух, след като бяха вървели мълчаливо.

– Да, Пух?

– Спомняш ли си, обещах да съчиня Почтителна Пухова Песен за Ти Знаеш Какво?

– Съчини ли я, Пух? – каза Прасчо и нослето му порозовя. – О, да, сигурно.

– Съчинена е, Прасчо.

Розовинката бавно се разпростря и към ушите на Прасчо и остана там.

– Съчинена вече, Пух? – дрезгаво попита той. – За... за ... Това Време, Когато? Наистина ли вече е съчинена?

– Да, Прасчо.

Внезапно ръбовете на Прасчовите уши светнаха и той се помъчи да каже нещо, но дори и след като прочисти гърлото си един-два пъти, пак не можа да издаде звук. И Пух продължи:

– С осем куплета е.

– Осем? – проговори Прасчо колкото можа по-безгрижно. – Не ти се случва често да съчиниш осем куплета в едно Тананикане, нали, Пух?

– Никога – каза Пух. – Предполагам, че никога не е чувано такова нещо досега.

– Знаят ли вече Другите? – попита Прасчо, като се спря за момент да отмести една пръчка от пътя.

– Не – каза Пух. – Как предпочиташ – само на теб сега да го кажа или да почакаме, докато намерим всички, и тогава да го кажа?

Прасчо помисли малко.

– Бих предпочел, Пух, предпочел бих да го изтананикаш на мен сега – и – и тогава чак да го из-тананикаш на всички ни. Защото тогава Всички ще слушат, а пък аз ще мога да кажа „О, да, Пух ми го каза вече“ и ще си давам вид, че не слушам.

И така Пух му го изтананика, всичките осем куплета, и Прасчо нищо не каза, само стоеше и целият сияеше. Защото никой досега не беше пял „Хей за Прасчо (Прасчо!), хей“ и всичкото да е за него. Когато Пух свърши, много му се искаше да му повтори един от куплетите, но му се видя некрасиво да поиска. Това беше куплетът, който почваше „О, храбър Прасчо“. Струваше му се много умно да започва така един стих от куплет.

– Наистина ли извърших всичко това? – попита той накрая.

– Виж – каза Пух, – в поезията, в някое стихотворение ... е, добре, ти го извърши, Прасчо, щом стихотворението го казва, че си го извършил. И така всички ще узнаят.

– О! – каза Прасчо. – Защото аз... мисля, че аз мигнах малко. В началото. А там се казва: „Мигна ли ти? Хич!“ Та затова питам.

– Ти мигна вътрешно – каза Пух. – И това е най-храбрата постъпка за Толкова Малко Животно.

Прасчо радостно въздъхна и почна да мисли за себе си. Значи беше храбър...

Когато стигнаха до старата къща на Бухала, свариха там всички освен Ййори. Кристофър Робин даваше нареждания какво да правят, а Зайо веднага ги повтаряше, в случай че не са чули, и всички работеха. Бяха взели едно въже и с него изтегляха столове, картини и разни неща от старата къща на Бухала, за да са готови за новата. Кенга малко по-настарана връзваше нещата и викаше на Бухала: „Няма да ти трябва тази стара мръсна покривка за маса, нали, и какво ще кажеш и за този килим, целият е на дупки.“ А Бухала възмутен викаше: „Разбира се, че ми трябвават! Зависи как ще подредиш мебелите върху него. И после това не е покривка за маса, а е моят шал!“ А Ру все се пъхаше в купчинката мебели и после го измъкваша заедно с някой предмет и това доста смущаваше Кенга, защото никога не знаеше къде да го търси. Накрая тя се разсърди на Бухала и каза, че къщата му била Позор, цялата влажна и мръсна, и че е било крайно време да се събори. И този ужасен куп гъби, които са пораснали в ъгъла? Бухала учудено погледна там, защото не ги беше виждал, и след това се изсмия късо и саркастично и обясни, че това е неговият сьонгер и че ако има хора, които не могат да познаят един обикновен сьонгер за баня, когато го видят, значи няма какво повече да се говори. „Добре!“ – каза Кенга, а Ру бързо скочи, като викаше: „Трябва да видя сьонгера на Бухала! О, ето къде бил! О, Бухльо! Бухльо, това не е сьонгер, а плюнгер! Знаеш ли какво е плюнгер, Бухльо? Това е, когато един сьонгер стане...“ Но Кенга бързо се намеси: „Ру, миличък!“ , защото не може да се говори по този начин на някой, който знае да пише Вторник.

Всички много се зарадваха, когато Пух и Прасчо дойдоха. Спряха да работят, хем да си починат малко, хем да чуят новата песен на Пух. После всички казаха на Пух колко е хубава песента, а Прасчо небрежно каза: „Хубава е, нали? Искам да кажа, като песен.“

– А какво става с новата къща? – попита Пух. – Намери ли си, Бухльо?

– Намери си име за нея – каза Кристофър Робин, като лениво покубваше тревата, – сега остава да си намери и къща.

– Ще я нарека така – каза Бухала и им показа какво е направил. Беше едно четвъртито парче дъска и на нея беше написано името на къщата:

БУХАЛНИКЪТ

Точно в този вълнуващ момент нещо се промъкна през дърветата и се блъсна в Бухала. Дъската падна на земята и Прасчо и Ру се наведоха над нея с любопитство:

– О, това си ти – каза Бухала ядосан.

– Здравей, Ийори! – каза Зайо. – Ето те и теб! Къде си бил?

Ийори не им обърна внимание.

– Добро утро, Кристофър Робин – каза той, леко изблъска Ру и Прасчо и седна върху Бухалника. – Сами ли сме?

– Да – каза Кристофър Робин, като леко се усмихна на себе си.

– Казаха ми – новината проникна до моя кът в Гората: влажното местенце там вдясно, което никой не иска, – че някаква Личност търси къща. Аз намерих една за него.

– О, добра работа си свършил – каза Зайо приветливо.

Ийори бавно се извърна към него и после пак се обърна към Кристофър Робин.

– Нещо се вре между нас – каза той със силен шепот. – Но няма значение. Няма да обръщаме внимание. Ако искаш да дойдеш с мене, Кристофър Робин, ще ти покажа къщата.

Кристофър Робин скочи.

– Тръгвай, Пух – каза той.

– Тръгвай, Тигре! – извика Ру.

– Ще отидем ли, Бухльо? – попита Зайо – Е?

– Почакай за момент – каза Бухала и вдигна дъската си, която отново се бе появила на бял свят. Ийори им махна с крак да се отстранят.

– Кристофър Робин и аз ще отидем на една Къса Разходка – каза той, – не на Лутаница. Ако той иска да вземе Пух и Прасчо със себе си, ще се радвам на компанията им, но все пак трябва да може да се Диша!

– Много добре – каза Зайо, доста доволен, че го оставя да ръководи нещо. – Ние ще продължим да вадим нещата. Хайде, Тигре, къде е въжетото? Какво има, Бухльо?

Бухала, който току-що бе открил, че новият му адрес е Зацапан, се

изкашля строго към Ийори, но нищо не каза. А Ийори с отпечатъка от надписа Бухалникът на задната си част потегли с приятелите си.

След малко стигнаха до къщата, която Ийори беше намерил. И точно преди да се приближат, Прасчо бутна с лакът Пух и Пух бутна с лакът Прасчо и си казаха: „Тя е!“ и: „Невъзможно!“ и: „Тя е, наистина!“

Когато съвсем наближиха, наистина беше тя.

– Ето я! – каза Ийори гордо, като спря пред Прасчовата къща.

– И с визитна картичка, и с всичко!

– О! – извика Кристофър Робин, като се чудеше да се смее ли, или не.

– Тъкмо къща за Бухала. Не е ли така, малки Прасчо?

Тогавя Прасчо направи Нещо Благородно, направи го като в унес, спомняйки си всички чудни думи, които Пух бе тананикал за него.

– Да, тъкмо къща за Бухала! – каза той великодушно. – Надявам се, че той ще бъде много щастлив в нея! – После преглътна два пъти, защото беше преизпълнен с радост.

– Как мислиш ти, Кристофър Робин? – попита малко тревожен Ийори, чувствавайки, че нещо не е в ред.

Кристофър Робин искаше първо да зададе един въпрос, но се чудеше как.

– Добре – каза накрая той, – това е много хубава къща. Но ако твоята собствена къща бъде съборена, ти трябва да отидеш някъде другаде, нали, Прасчо? Какво щеше да направиш ти, ако твоята къща беше съборена?

Преди Прасчо да успее да помисли, Пух отговори вместо него:

– Ще дойде да живее при мен – каза Пух. – Нали, Прасчо?

Прасчо му стисна лапата.

– Благодаря ти, Пух – каза той, – ще бъда много щастлив!

Глава десета, в която Кристофър Робин и Пух отиват в едно омагьосано място и ние ги оставяме там

Кристофър Робин си отиваше. Никой не знаеше защо си отива. Никой не знаеше къде отива. Всъщност никой дори не знаеше как знаеше, че Кристофър Робин си отива. Но по някакъв начин всички в Гората чувствуваха, че това ще се случи най-сетне. Дори Най-Малкият от

Всички Зайови приятели и роднини – комуто се струваше, че веднъж беше видял крака на Кристофър Робин, но не беше дори сигурен в това, защото можеше да бъде и нещо друго, – дори този Н. М. от В., си казваше, че Всичко ще стане Различно. И Ранобудника и Закъснялника – други двама от приятелите и роднините на Зайо – си казаха един на друг „Е, Ранобуднико!“ „Е, Закъснялнико!“ така безнадеждно, че просто нямаше смисъл да се отговаря.

Най-сетне, когато Зайо почувствува, че не може повече да чака, измисли едно Съобщение и ето какво гласеше то:

„Съобщение среща за всички да се срещнат в Къщата в Къта на Пух да вземат Ризолуция По Заповед Движи се в Ляво Подпис Зайо.“

Трябваше да я преписва два-три пъти, преди Ризолуцията да почне да прилича на това, което той смяташе, че една ризолуция трябва да бъде. И щом най-сетне я свърши, той отиде при всички поред и им я прочете. И всички казаха, че ще дойдат.

– Е – каза Ййори този следобед, когато видя, че всички идват към неговата къща, – каква изненада! Поканен ли съм и аз?

– Не обръщай внимание на Ййори – пошепна Зайо на Пух. – Аз му разказах всичко тази сутрин.

Всички попитаха Ййори „Как е“ и той каза, че не е, но това няма значение. Тогава те насядаха и щом се настаниха, Зайо веднага се изправи.

– Всички знаем защо сме тука – каза той, – но аз помолих моя приятел Ййори...

– Това съм аз – каза Ййори. – Знаменито!

– Аз го помолих да Предложи една Ризолуция. – И той пак седна. – Хайде, Ййори – каза той.

– Не ми вади душата – каза Ййори, като бавно се изправяше. – Не ме хайкайте! – Той измъкна иззад ухото си парче хартия и я разгъна. – Никой нищо не знае за това. Това е Изненада!

Той важно се изкашля и продължи:

– Какво ли не още? И Тъй Нататък, преди да почна или може би по-добре да кажа, преди да свърша, искам да ви прочета малко поезия. Доденднешен... Доденднешен... дълга дума, която значи... е добре, вие сами ще видите какво точно значи... доденднешен, както казах, всичката Поезия в Гората беше съчинена от Пух – Мече с Приятни Маниери, но Несъмнено с Поразителна Липса на Мозък. Стихотворението, което смятам да ви прочета сега, е написано от Ййори или Мене в Спокоен час. Ако някой махне бонбоните от ръцете на Ру и Събуди Бухала, ние

всички ще имаме възможност да му се насладим. Нарекох го... Поема.
Това беше тя:

Кристофър Робин си отива –
поне аз мисля... мисля тъй.
Къде?
Не знае никой. Не.
Но той отива. Да.
Това аз го твърдя.
(Да се римува с „да“.)
Тревожи ли нас всички туй?
(Да се римува с „тъй“.)
Нас всички,
всички, да!
(Още нямам рима за „не“ от четвъртия стих!)
Неприятно!
(Сега пък нямам рима за
„неприятно“. Неприятно!)
Тези две неприятности
да се римуват помежду си!
ДУ си.
Излиза по-по-трудно,
отколкото го мислех.
Чудно!
(Добре стана това
„чудно“.)
Дали да продължа?
По-честно е
да спра!
(Лъжа!)
Довиждане, Кристофър Робин!
Аз
(Добре е тъй.)
Аз
и всички ние –
ний – твоите приятели –
(Неточно. Не!)
всеки твой приятел,
(Много тромаво стана това и продължава
да не е точно).
Да, всеки твой приятел
ти праща

наша
обич!
(КРАЙ!)

– Ако някой иска да ръкопляска – каза Ийори, когато прочете това,
– сега му е времето!

Всички изръкопляскаха.

– Благодаря ви – каза Ийори. – Неочаквано й Приятно, при все че
не много бурно.

– По-хубаво от мойто! – каза Пух с възхищение. И той наистина
мислеше така.

– Да – скромно обясни Ийори, – такова ми беше намерението.

– Ризолюцията – каза Зайо – гласи: всички да се подпишем и да го
занесем на Кристофър Робин.

И то беше подписано: Пух, Бух, Присчо, Еор, Зайо, Кенга, Голямо
Петно, Малко зацапано. После всички заедно отидоха при Кристофър
Робин да му го поднесат.

– Здравейте всички – каза Кристофър Робин. – Здравсти, Пух!

Всички отговориха „Здравей!“ и изведнъж се почувствуваха тъжни,
защото това „Здравей“ звучеше като сбогом, а никак не им се искаше да
мислят за това сега.

Те застанаха наоколо и чакаха някой да започне, побутваха се един
друг с лакът и си казваха „почакай“ и постепенно Ийори беше избутан
най-отпред и всички се струпаха зад него.

Какво има, Ийори? – попита Кристофър Робин.

Ийори си размаха опашката за кураж и започна.

– Кристофър Робин – каза той, – ние дойдохме, за да ти кажем ... да
ти поднесем ... то се нарича... написано е от ... но ние всички ... защо-
то чухме, искам да кажа, че всички знаем... е, добре, сам виждаш, че ...
ние ... ти... е, за да бъде колкото може по-кратък – е това е, което е!

Той му подаде поемата, после се обърна гневен към другите и каза:

– Всички сте се струпали в тази Гора. Няма вече Място. Никога
през живота си не съм виждал такава Върволица и всеки не на мястото
си! Не виждате ли, че Кристофър Робин иска да бъде сам? Аз си отивам!
– И той прегърбен се отдалечи.

Без да им е ясно защо, всички един по един предпазливо се отстра-
ниха и когато Кристофър Робин прочете Поемата и вдигна глава да каже
„Благодаря“, само Пух беше останал.

– Това ще ми служи за утеха – каза Кристофър Робин, сгъна листа и

го пъкна в джоба си. – Ела, Пух. – И тръгна бързо.

– Къде отиваме? – попита Пух, като бързаше след него и си мислеше дали това ще бъде някакво Изследване, или Какво да правим сега и нали знаеш ...

– Никъде – каза Кристофър Робин.

И така те тръгнаха нататък и след като повървяха малко, Кристофър Робин попита:

– Какво най-много обичаш да правиш на този свят, Пух?

– Ами – каза Пух – какво обичам най-много ... – И той се спря да помисли, Защото, при все че да Ядеш Мед е много хубаво нещо, има един миг, точно преди да започнеш да ядеш, който е по-хубав, отколкото когато вече си започнал, но той не знаеше как се нарича това. После си помисли, че да бъде с Кристофър Робин е много хубаво нещо и да имаш приятел като Прасчо до себе си също е много хубаво. И като размисли всичко това, той каза: „Това, което обичам най-много на този свят, е Аз и Прасчо да дойдем да те видим и ти да ни кажеш: «Какво ще кажете за нещо малко?», и аз да кажа: «Не бих имал нищо против, а ти, Прасчо?», и във да е ден за тананикане и птичките да пеят.“

– И на мен това ми харесва – каза Кристофър Робин. – Но най-обичам да правя Нищо.

– Как го правиш Нищото? – попита Пух, след като дълго се чуди.

– Ами когато някой ти викне – точно когато си тръгнал да го правиш – „Какво ще правиш, Кристофър Робин?“, и ти отговориш: „О, нищо“, и тогава отиваш и го правиш.

– О, разбрах! – каза Пух.

– Ето това, което сега правим, е нищо.

– О, разбрах – каза пак Пух.

– То значи да се скиташ, да се вслушваш във всичко, което не можеш да чуеш, и за нищо да не те е грижа.

– О! – каза Пух.

Те продължиха да вървят... да си мислят за Това и Онова... и полека-лека стигнаха до едно омагьосано място сред гората – една стръмна височинка, наречена Капитански Мостик, обкръжена от шестдесет и няколко дървета. Кристофър Робин знаеше, че това място е омагьосано, защото никой и никога досега не успяваше да преброи дърветата дали са шестдесет и три, или и четири, дори ако всяко преброено дърво го вържеш с връв!

Понеже мястото беше омагьосано, земята не беше както другаде в Гората – обрасла с папрат и разни храсти, – а покрита с гъста трева,

тиха, мека и зелена. Това беше единственото място в Гората, където можеш да седнеш безгрижно, без изведнъж да скочиш и да търсиш друго място за сядане.

Седнали тук, той и Пух можеха да видят целия свят проснат пред тях... чак до небето, и всичко каквото имаше по света, беше с тях на Капитанския Мостик.

Неочаквано Кристофър Робин почна да разказва на Пух за някакви чудновати неща: за хора, наричани Крале и Кралици, и нещо, което се нарича Фактори, и някакво място, наричано Европа, и за остров сред морето, до който не стигат никакви кораби, и как се прави Помпа (ако искаш) и кога Рицарите са посвещавани в рицарство, и какво докарват от Бразилия. А Пух седеше облегнат на едно от шестдесетте и няколко дървета със скръстени лапи в скута и казваше: „О!“ и „Не знам“, и си мислеше колко чудесно би било да имаш Истински Мозък, който да ти разказва разни неща. Полека-лека Кристофър свърши разказа си, замълча и седна да гледа света, и му се искаше това никога да не свършва.

Но Пух, който също мислеше, внезапно каза на Кристофър Робин:

– Сигурно е било нещо Величествено да Седиш на Свеци, както го каза?

– Какво? – лениво попита Кристофър Робин, който в момента се ослушваше в нещо друго.

– Върху кон – обясни Пух.

– А, Рицар?

– О, така ли се казваше? – каза Пух. – Мислех, че е... Но така ли е Величествено като Крал и Фактори, и всичките други неща, за които разказваше?

– Е, не е чак толкова величествено като Крал – каза Кристофър Робин, но понеже Пух изглеждаше разочарован, той бързо прибави: – Но е по-величествено от Фактори.

– Може ли едно Мече да стане Рицар?

– Разбира се, че може! – каза Кристофър Робин. – Аз ще те направя.

– И той взе една пръчка, докосна рамото на Пух и каза: – Стани, Сър Пух де Мечо, най-верен от всичките ми рицари.

Пух се изправи, после седна и каза: „Благодаря“, което е най-подходящо да кажеш, след като са те направили Рицар. После почна да си представя как той и Сър Помпа, и Сър Бразилия, и Факторите живеят заедно с един кон и са верни рицари (всички освен Факторите, които се грижат за коня) на Добрия Крал Кристофър Робин... но от време на време поклащаше глава и си казваше „май обърках всичко“. После взе да

мисли за всички неща, които Кристофър Робин ще иска да му разкаже, когато се върне оттам, където ще отиде, и каква бъркотия ще настъпи в главата на едно Мече с Много Малко Ум, когато ще трябва всичко да запомни поред. „Затова може би – каза си тъжно той – Кристофър Робин няма да ми разказва повече.“ И не знаеше дали да си Верен Рицар означава, че продължаваш да бъдеш верен, без да споделят с тебе.

– Пух! – извика Кристофър Робин, като още гледаше света, подпрял брадичката си с ръце.

– Да! – каза Пух.

– Когато вече... когато... Пух?

– Да, Кристофър Робин?

– Вече няма да направя Нищо!

– Никога ли вече?

– Е, не толкова често! Не ти дават!

Пух очакваше да продължи, но той пак замълча.

– Да, Кристофър Робин! – подкани Пух.

– Пух, когато аз... ти знаеш... когато вече няма да правя Нищо, ще идваш ли тук понякога?

– Само аз?

– Да, Пух!

– Ти също ли ще идваш?

– Да, Пух, непременно ще идвам! Обещавам, Пух!

– О, така е хубаво!

– Пух, обеща ми, че няма да ме забравиш никога! Дори когато станем на сто!

Пух помисли малко.

– А аз на колко ще бъда тогава?

– На деветдесет и девет.

Пух кимна:

– Обещавам!

Все още с очи, отправени към света, Кристофър Робин протегна ръка за Пуховата лапа.

– Пух – каза той сериозно, – ако аз... ако аз не съвсем ... – Той спря и отново започна: – Пух, каквото и да се случи, ти ще разбереш, нали?

– Какво да разбера?

– О, нищо! – Кристофър Робин се засмя и скочи на крака. – Ела!

– Къде? – попита Пух.

– Навсякъде!

И те тръгнаха. Заедно. Но където и да отидат, каквото и да им се

случи по пътя в това омагьосано място в средата на Гората – едно малко момче и неговото Мече винаги ще си играят.

КРАЙ

© 1926–1928 Алън А. Милн
© 1987 Вера Славова, превод от английски

A. A. Milne
The World of Pooh, 1926–1928

Източник: <http://bezmonitor.com>, OCR: Victor
Надписите от картинките въведе Мирела

Издание:

Издателство Отечество, София, 1988
Второ издание
Библиотека „Смехурко“
Отговорен редактор на библиотеката Лилия Рачева

Преводач Вера Славова
Редактор Майя Методиева-Драгнева
Художествен редактор Васил Миовски
Технически редактор Стефка Русинова
Коректор Мая Халачева
Илюстрации Ърнст Шепард

A. A. Milne. The World of Pooh
Illustrated by E. H. Shepard
METHUEN & CO LTD, London

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1903>]